

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 22

Dijous, 25 de juliol de 1996

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 18, quarta i darrera reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1996
(Continuació)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la cultura popular i tradicional

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els parcs naturals

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'immigració en relació amb el Pla interdepartamental d'immigració

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la proposta de finançament del Departament de Benestar Social relativa als convenis de col·laboració amb els ens locals

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i cinc minuts.

1. Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1996 (Tram. 200-00016/05) (Continuació.)

DEPARTAMENT DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 432, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Boada i Masoliver, juntament amb les esmenes núms. 435, 441, 444, 448, 451, 453, 456, 462 i 468. Alhora, anuncia la retirada de les esmenes núms. 446, 464 i 466.

1321

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 433, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Portabella i Calvete, juntament amb les esmenes núms. 436, 442, 449, 454 i 457. Alhora, anuncia la retirada de l'esmena núm. 460.

1324

— Esmena del G. Socialista (núm. 434, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Manuel Nadal i Farreras, juntament amb les esmenes núms. 437, 445, 455, 458, 461, 463, 465 i 469. Alhora, anuncia la retirada de les esmenes núms. 447 i 467.

1327

El Sr. Codina i Castillo (CiU) intervé per una qüestió d'ordre.

1332

Torn en contra conjunt: Sr. Curto i Forès (CiU).

1332

JUNTA D'AIGÜES

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 435, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 432).

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 436, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 433).

— Esmena del G. Socialista (núm. 437, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 434).

INSTITUT PER AL DESENVOLUPAMENT DE LES COMARQUES DE L'EBRE

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 438, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Gimeno i Sanz, juntament amb l'esmena núm. 459.

1335

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 439, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Benach i Pascual.

1336

— Esmena del G. Socialista (núm. 440, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Gil i Agné.

1337

INSTITUT CATALÀ DEL SÒL

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 441, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 432).

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 442, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 433).

— Esmena del G. Socialista (núm. 443, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Oliart i Pons.

1339

Torn en contra conjunt: Sr. Gavín i Valls (CiU).

1340

El Sr. Oliart i Pons (S) intervé per contradiccions, i el Sr. Gavín i Valls (CiU) li respon.

1343

El Gavín i Valls (CiU) intervé per fer el torn en contra conjunt de les esmenes núms. 348 a 440.

1343

COMISSIÓ DE PORTS DE CATALUNYA

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 444, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 432).

— Esmena del G. Socialista (núm. 445, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 434).

INSTITUT CARTOGRÀFIC DE CATALUNYA

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 446, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 432).

— Esmena del G. Socialista (núm. 447, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 434).

FERROCARRILS DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 448, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 432).

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 449, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 433).

— Esmena del G. Socialista (núm. 450, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 28).

FERROCARRILS DE MUNTANYA DE GRANS PENDENTS, SA

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 451, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 432).

— Esmena del G. Socialista (núm. 452, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 28).

TÚNELS I ACCESSOS DE BARCELONA, SAC

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 453, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 432).

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 454, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 433).

— Esmena del G. Socialista (núm. 455, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 434).

GESTIÓ D'INFRAESTRUCTURES, SA (GISA)

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 456, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 432).

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 457, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 433).

— Esmena del G. Socialista (núm. 458, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 434).

REGS DE CATALUNYA, SA

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 459, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 438).

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 460, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 433).

— Esmena del G. Socialista (núm. 461, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 434).

AIGÜES TER - LLOBREGAT

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 462, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 432).

— Esmena del G. Socialista (núm. 463, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 434).

EQUACAT, SA

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 464, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 432).

— Esmena del G. Socialista (núm. 465, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 434).

CENTRE INTEGRAL MERC. I ACTIVITATS LOGÍSTIQUES, SA (CIMALSA)

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 466, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 432).

— Esmena del G. Socialista (núm. 467, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 434).

TÚNEL DEL CADÍ, CESA

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 468, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 432).

— Esmena del G. Socialista (núm. 469, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 434).

DEPARTAMENT D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 470, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Gimeno i Sanz, juntament amb les esmenes núms. 473, 477 i 480. Alhora, anuncia la retirada de l'esmena núm. 475.

1344

Votació de les esmenes núms. 432 a 443 i 453 a 458: rebutjades per 49 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

1347

Votació de les esmenes núms. 444, 445, 459, 461 a 463, 468 i 469: rebutjades per 39 vots a favor, 66 en contra i 11 abstencions.

1347

Votació de les esmenes núms. 448 i 449: rebutjades per 20 vots a favor, 67 en contra i 30 abstencions.

1347

Votació de l'esmena núm. 465: rebutjada per 30 vots a favor, 67 en contra i 20 abstencions.

1348

Votació de l'esmena núm. 451: rebutjada per 9 vots a favor, 67 en contra i 41 abstencions.

1348

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 471, a la totalitat) <i>Torn a favor:</i> Sr. Tugues i Boliart, juntament amb les esmenes núms. 476 i 478. Alhora, anuncia la retirada de les esmenes núms. 474 i 481.	1348
— Esmena del G. Socialista (núm. 472, a la totalitat) <i>Torn a favor:</i> Sr. Vilalta i Oliva, juntament amb les esmenes núms. 479 i 482.	1350
<i>Torn en contra conjunt de les esmenes núms. 470 a 472:</i> Sra. Pallé i Torres (CiU).	1354
<i>Torn en contra conjunt de les esmenes núms. 473, 476 a 480 i 482:</i> Sr. Iglesias i Sala (CiU).	1356
INSTITUT CATALÀ DE LA VINYA I EL VI	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 473, a la totalitat) <i>Debatuda abans (esmena núm. 470).</i>	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 474, a la totalitat) <i>Retirada abans (esmena núm. 471).</i>	
INSTITUT DE RECERCA I TECNOLOGIA AGROALIMENTÀRIES	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 475, a la totalitat) <i>Retirada abans (esmena núm. 470).</i>	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 476, a la totalitat) <i>Debatuda abans (esmena núm. 471).</i>	
FORESTAL CATALANA, SA	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 477, a la totalitat) <i>Debatuda abans (esmena núm. 470).</i>	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 478, a la totalitat) <i>Debatuda abans (esmena núm. 471).</i>	
— Esmena del G. Socialista (núm. 479, a la totalitat) <i>Debatuda abans (esmena núm. 472).</i>	
PROMOTORA D'EXPORTACIONS CATALANES (PRODECASA)	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 480, a la totalitat) <i>Debatuda abans (esmena núm. 470).</i>	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 481, a la totalitat) <i>Debatuda abans (esmena núm. 471).</i>	
— Esmena del G. Socialista (núm. 482, a la totalitat) <i>Debatuda abans (esmena núm. 472).</i>	
DEPARTAMENT DE TREBALL	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 483, a la totalitat) <i>Torn a favor:</i> Sr. Novella i Izquierdo, juntament amb l'esmena núm. 486.	1357
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 484, a la totalitat) <i>Torn a favor:</i> Sr. Benach i Pascual.	1359
— Esmena del G. Socialista (núm. 485, a la totalitat) <i>Torn a favor:</i> Sr. Rañé i Blasco, juntament amb l'esmena núm. 487.	1361
<i>Torn en contra conjunt de les esmenes núms. 483 a 485:</i> Sr. Millo i Rocher (CiU).	1363
<i>Torn en contra conjunt de les esmenes núms. 486 i 487:</i> Sr. Castellnou i Alberch (CiU).	1365
INSTITUT PER A LA PROMOCIÓ I LA FORMACIÓ COOPERATIVES	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 486, a la totalitat) <i>Debatuda abans (esmena núm. 483).</i>	
— Esmena del G. Socialista (núm. 487, a la totalitat) <i>Debatuda abans (esmena núm. 485).</i>	
<i>Votació de les esmenes núms. 470 a 472 i 477 a 479:</i> rebutjades per 50 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.	1366
<i>Votació de les esmenes núms. 480 i 482:</i> rebutjades per 39 vots a favor, 67 en contra i 11 abstencions.	1366
<i>Votació de l'esmena núm. 476:</i> rebutjada per 12 vots a favor, 67 en contra i 39 abstencions.	1366
<i>Votació de l'esmena núm. 473:</i> rebutjada per 9 vots a favor, 67 en contra i 42 abstencions.	1366
<i>Votació de les esmenes núms. 483 a 487:</i> rebutjades per 51 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.	1367
La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i catorze minuts i es reprèn a les quatre i cinc minuts.	
DEPARTAMENT DE JUSTÍCIA	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 488, a la totalitat) <i>Torn a favor:</i> Sr. Fuentes i Navarro, juntament amb les esmenes núms. 490 i 492.	1367

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 489, a la totalitat) <i>Torn a favor:</i> Sr. Ridao i Martín, juntament amb les esmenes núms. 491 i 493.	1369
CENTRE D'ESTUDIS JURÍDICS I FORMACIÓ ESPECIALITZADA	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 490, a la totalitat) <i>Defensada abans (esmena núm. 488).</i>	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 491, a la totalitat) <i>Defensada abans (esmena núm. 489).</i>	
CENTRE D'INICIATIVES PER A LA REINSENCIÓ	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 492, a la totalitat) <i>Defensada abans (esmena núm. 488).</i>	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 493, a la totalitat) <i>Defensada abans (esmena núm. 489).</i>	
— Esmena del G. Socialista (núm. 494, a la totalitat) <i>Torn a favor:</i> Sr. Oliart i Pons.	1372
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Badia i Chancho (CiU).	1374
DEPARTAMENT D'INDÚSTRIA, COMERÇ I TURISME	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 495, a la totalitat) <i>Torn a favor:</i> Sr. Novella i Izquierdo, juntament amb les esmenes núms. 498, 501, 504, 506, 508, 511 i 516. Tot seguit anuncia la retirada de les esmenes núms. 514, 519 i 521.	1376
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 496, a la totalitat) <i>Torn a favor:</i> Sr. Ferrer i Gironès i Sr. Puigcercós i Boixassa, juntament amb l'esmena núm. 499.	1378
— Esmena del G. Socialista (núm. 497, a la totalitat) <i>Torn a favor:</i> Sr. Rañé i Blasco i Sr. Clofent i Rosique, juntament amb les esmenes núms. 500, 503, 505, 507, 510, 513, 515 i 518.	1381
INSTITUT CATALÀ DEL CONSUM	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 498, a la totalitat) <i>Defensada abans (esmena núm. 495).</i>	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 499, a la totalitat) <i>Defensada abans (esmena núm. 496).</i>	
— Esmena del G. Socialista (núm. 500, a la totalitat) <i>Defensada abans (esmena núm. 497).</i>	
CENTRE D'INFORMACIÓ I DESENVOLUPAMENT EMPRESARIALS	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 501, a la totalitat) <i>Defensada abans (esmena núm. 495).</i>	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 502, a la totalitat) <i>Torn a favor:</i> Sr. Ferrer i Gironès, juntament amb l'esmena núm. 512.	1384
— Esmena del G. Socialista (núm. 503, a la totalitat) <i>Defensada abans (esmena núm. 497).</i>	
LABORATORI GENERAL D'ASSAIG I INVESTIGACIONS	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 504, a la totalitat) <i>Defensada abans (esmena núm. 495).</i>	
— Esmena del G. Socialista (núm. 505, a la totalitat) <i>Defensada abans (esmena núm. 497).</i>	
INSTITUT D'INVESTIGACIÓ APLICADA DE L'AUTOMÒBIL	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 506, a la totalitat) <i>Defensada abans (esmena núm. 495).</i>	
— Esmena del G. Socialista (núm. 507, a la totalitat) <i>Defensada abans (esmena núm. 497).</i>	
INSTITUT CATALÀ D'ENERGIA	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 508, a la totalitat) <i>Defensada abans (esmena núm. 495).</i>	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 509, a la totalitat) <i>Torn a favor:</i> Sr. Portabella i Calvete, juntament amb l'esmena núm. 517.	1385
— Esmena del G. Socialista (núm. 510, a la totalitat) <i>Defensada abans (esmena núm. 497).</i>	
EPLICA	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 511, a la totalitat) <i>Defensada abans (esmena núm. 495).</i>	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 512, a la totalitat) <i>Defensada abans (esmena núm. 502).</i>	
— Esmena del G. Socialista (núm. 513, a la totalitat)	

Defensada abans (esmena núm. 497).

CENTRE CATALÀ DE PROMOCIÓ I RECONVERSIÓ INDUSTRIAL, SA (CECAPRI, SA)

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 514, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 495).

— Esmena del G. Socialista (núm. 515, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 497).

EFICIÈNCIA ENERGÈTICA, SA

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 516, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 495).

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 517, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 509).

— Esmena del G. Socialista (núm. 518, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 497).

CENTRE DE TELECOMUNICACIONS DE LA GENERALITAT

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 519, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 495).

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 520, a la totalitat)

Retirada abans.

INSTITUT CATALÀ DE TELEMÀTICA APLICADA, SA

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 521, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 495).

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 522, a la totalitat)

Retirada abans.

Torn en contra conjunt: Sr. Pujol i Figa (CiU).

1387

DEPARTAMENT DE BENESTAR SOCIAL

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 523, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Lora i Lillo, juntament amb les esmenes núms. 526, 529, 531 i 534.

1390

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 524, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Bosch i Garcia, juntament amb les esmenes núms. 527, 532 i 535.

1391

— Esmena del G. Socialista (núm. 525, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Barenys i Martorell, juntament amb les esmenes núms. 533 i 536.

1395

INSTITUT CATALÀ DEL VOLUNTARIAT

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 526, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 523).

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 527, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 524).

— Esmena del G. Socialista (núm. 528, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Bustos i Garrido.

1397

ADMINISTRACIÓ, PROMOCIÓ I GESTIÓ, SA (ADIGSA)

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 529, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 523).

— Esmena del G. Socialista (núm. 530, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Oliart i Pons.

1397

INSTITUT CATALÀ D'ASSISTÈNCIA I SERVEIS SOCIALS - GENERALITAT

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 531, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 523).

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 532, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 524).

— Esmena del G. Socialista (núm. 533, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 525).

INSTITUT CATALÀ D'ASSISTÈNCIA I SERVEIS SOCIALS - SEGURETAT SOCIAL

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 534, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 523).

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 535, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 524).

— Esmena del G. Socialista (núm. 536, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 525).

Torn en contra conjunt: Sr. Hinojosa i Lucena (CiU).

1398

El Sr. Lora i Lillo (IC-EV) intervé per contradiccions.

1401

Torn en contra conjunt: Sra. Bruguera i Bellmunt (CiU).

1401

DEPARTAMENT DE MEDI AMBIENT

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 537, a la totalitat)

Torn a favor: Sra. Olivares i Usac, juntament amb les esmenes núms. 540 i 543. 1403

El Sr. Camp i Batalla (CiU) intervé per allusions. 1406

La Sra. Mayol i Beltran (IC-EV) i el Sr. Camp i Batalla (CiU) intervenen per allusions. 1406

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 538, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Portabella i Calvete, juntament amb les esmenes núms. 541 i 544. 1406

— Esmena del G. Socialista (núm. 539, a la totalitat)

Torn a favor: Sra. Tura i Camafreita, juntament amb les esmenes núms. 542 i 545. 1408

JUNTA DE SANEJAMENT

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 540, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 537).

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 541, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 538).

— Esmena del G. Socialista (núm. 542, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 539).

JUNTA DE RESIDUS

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 543, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 537).

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 544, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 538).

— Esmena del G. Socialista (núm. 545, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 539).

Torn en contra conjunt: Sr. Espadaler i Parcerisas (CiU) i Sr. Felip i Monsonís (CiU). 1410

DESPESES DIVERSOS DEPARTAMENTS

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 546, a la totalitat)

El Sr. Novella i Izquierdo anuncia que ha estat retirada. 1412

Votació de les esmenes núms. 488 a 491: rebutjades per 17 vots a favor, 64 en contra i 29 abstencions. 1412

Votació de les esmenes núms. 492 a 494: rebutjades per 46 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció. 1413

Votació de les esmenes núms. 495 a 503, 508 a 513 i 516 a 518: rebutjades per 46 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció. 1413

Votació de les esmenes núms. 504 a 507, 514 i 515: rebutjades per 29 vots a favor, 64 en contra i 17 abstencions. 1413

Votació de les esmenes núms. 523 a 536: rebutjades per 46 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció. 1413

Votació de les esmenes núms. 537 a 545: rebutjades per 46 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció. 1413

PREÀMBUL DE LA LLEI, TÍTOL I TÍTOLS, ARTICLE PRIMER, DISPOSICIÓ DEROGATÒRIA I DISPOSICIÓ FINAL QUARTA

— Text del Dictamen

Votació: aprovats per 64 vots a favor i 46 abstencions. 1413

2. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la cultura popular i tradicional (Tram. 302-00036/05) (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Bargalló i Valls (ERC). 1414

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Fuentes i Navarro. 1414

Votació: aprovada per unanimitat. 1414

3. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els parcs naturals (Tram. 302-00037/05) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Benach i Pascual (ERC). 1414

Posició del G. P. Popular: Sr. Aige i Sánchez. 1414

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Gimeno i Sanz. 1415

Posició del G. Socialista: Sr. Vilalta i Oliva. 1415

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Espadaler i Parcerisas. 1415

Posició del grup presentant: Sr. Benach i Pascual. 1415

Votació: aprovada per unanimitat. 1416

4. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'immigració en relació amb el Pla interdepartamental d'immigració (Tram. 302-00038) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV). 1416

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1 i 2)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Hinojosa i Lucena.	1417
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Oliart i Pons.	1417
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Oleart i Comellas.	1417
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Bosch i Garcia.	1417
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Fuentes i Navarro	1417
<i>Votació amb les esmenes incorporades:</i> aprovada per unanimitat.	1417

5. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la proposta de finançament del Departament de Benestar Social relativa als convenis de col·laboració amb els ens locals (Tram. 302-00039/05) (Punt novè de l'ordre del dia.)

<i>Presentació:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S).	1418
— Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Codina i Castillo, el qual la retira a favor d'una esmena transaccional.	1418
<i>El secretari primer llegeix l'esmena transaccional.</i>	1418
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sra. Mayol i Beltran.	1419
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Bosch i Garcia.	1419
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sra. Montserrat i Culleré.	1419
<i>Votació:</i> aprovada per unanimitat.	1419

La sessió s'aixeca a les deu de la nit i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 18.4

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon, dels secretaris primer i tercer i de la secretària quarta. Assisteixen la Mesa l'oficial major, la lletrada Sra. Andreu i Fornós i el lletrat Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, d'Economia i Finances, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1996 (continuació)

Ens correspon el debat sobre el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i l'iniciarem amb les esmenes a tot el Departament, la primera de les quals és la número 432, del Grup d'Iniciativa - Els Verds; per defensar aquesta esmena, i dir-me si n'acumula algunes, té la paraula el diputat senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Sí, n'agruparem unes quantes. A part de la 432..., la 435, que fa referència a la Junta d'Aigües; la 441, a l'Incasol; la 444, a la Comissió de Ports de Catalunya; la 448, als Ferrocarrils de la Generalitat; la 451, als Ferrocarrils de Muntanya de Grans Pendent; la 453, Túnels i Accessos de Barcelona; la 456, GISA; la 462, Aigües Ter - Llobregat, i la 468, Túnel del Cadí. Retiraríem la 446, que fa referència a l'Institut Cartogàfic; la 464, que fa referència a Equacat, SA, i la 466, que fa referència a CIMALSA. El meu company Víctor Gimeno defensaria la 438, que fa referència a l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, i la 459, que fa referència a Regs de Catalunya.

Intentaré, doncs, argumentar el perquè de les esmenes a la totalitat del Grup d'Iniciativa - Els Verds al Departament de Política Territorial i a la majoria dels seus organismes autònoms.

En primer lloc, cal dir que aquests Pressupostos, des del nostre punt de vista, són uns pressupostos virtuals. La virtualitat consisteix que la liquidació del Pressupost no té res a veure amb el que s'aprova en aquest Parlament. Això passa any rere any, no és una qüestió només d'aquest any: en la liquidació del Pressupost de l'any 93 hi va haver una desviació de l'11,26%, i el mateix passa en la del 94 prorrogat.

Mirin, el pressupost del 1995 del Departament era de 117.000 milions, i es va liquidar per 140.000; és a dir, 23.000 milions més, que representa un 19,54% de desviació. D'aquí ens fem la pregunta: què estem debatent, aquí? Per què ens escarrassem tant, i aquests dos últims dies, per ampliar, canviar o millorar les partides, els

crèdits o l'articulat de la Llei de pressupost, si al final el Govern fa el que vol? Com es poden creure les contínues referències del Govern i del Grup que li dona suport a una necessària restricció i contenció pressupostària? Ens diuen que la raó de la restricció és Maastricht –una altra realitat virtual, amb els seus quatre punts de convergència–, però no és aquesta l'única raó, des del nostre punt de vista; creiem que la veritable raó és que el Govern de la Generalitat té un deute acumulat impressionant, deute provocat per la seva incapacitat gestora i per la seva capacitat malgastadora. Vostès, el Grup de Convergència i Unió, han fet una gestió al dia, durant molts d'anys, i ara han de tancar la seva mala administració.

I en quins capítols del pressupost del Departament es veu més clarament aquesta desviació? Doncs en el capítol 2, que fa referència a les despeses de béns corrents i de serveis, que la desviació està en un 62%, i, dintre d'aquest capítol, els articles que fan referència a lloguer i indemnitzacions per raó de servei. També en el capítol 4, de transferències corrents, la desviació és d'un 72% –transferències la majoria de les quals van a parar a empreses i organismes del Departament per alleugerir el deute de la Generalitat i carregar-lo a aquestes empreses de més difícil control parlamentari.

Quan ja entrem en els Pressupostos del 1996, veiem una altra virtualitat –bé, jo en diria una mitja veritat, o sigui una mentida–, quan se'ns diu que el Departament de Política Territorial només redueix el seu pressupost d'un 3,7%, percentatge que surt de la diferència entre el crèdit inicial del 1995 i el del 1996. Ja he explicat abans que el pressupost no tenia res a veure amb la seva liquidació, que al nostre entendre és la veritable despesa del Govern, quan fem la liquidació; bé, doncs, si agafem la diferència entre el pressupost liquidat i el crèdit inicial dels pressupostos d'enguany, la disminució és d'un 19,34%, no pas d'aquest 3,7%.

Hi ha una disminució important dels diners destinats a inversions reals, de l'ordre d'un 10%. Aquesta retallada és greu, però encara s'agreuja més quan veiem que aquests diners es destinen bàsicament a pagar factures de calaix. Si revisem els fulls de l'annex d'inversions reals, veiem que, per exemple, el cent per cent d'aquestes inversions de la Direcció General de Ports i Costes correspon a exercicis anteriors, cap a l'exercici del 1996. Encara molt més greu en un organisme tan important com l'Incasol, que aquesta situació representa el 98%: el 98% de les partides de l'Incasol van destinades a tancar exercicis anteriors. I a GISA, el 86%. Dos dels organismes més importants d'aquest Departament, doncs, tota la seva inversió va destinada a tancar exercicis anteriors, a pagar factures d'exercicis anteriors. Dificilment, amb aquesta situació, el Departament podrà fer una planificació i ordenació territorial de futur; viu el present i, en tot cas, el que diu és de pagar el que deu.

Nosaltres pensem que aquest Departament ha de tenir la funció de planificar, ordenar i equilibrar el territori, sempre des de l'òptica del desenvolupament sostenible, que vol dir –tornem-ho a repetir– que, per garantir el futur de les properes generacions, les actuals no hem d'emprar els recursos i l'energia com si fossin béns de

lliure ús. I precisament el Govern de Convergència i Unió fan exactament el contrari: no planifiquen ni ordenen i, quan ho fan, sovint ho fan tenint en compte els interessos particulars pel cim dels col·lectius, provocant més desequilibri territorial –més endavant, en tot cas, aniré posant exemples per il·lustrar el que acabo de dir. Al llarg dels anys del govern de Convergència i Unió, Catalunya ha anat acumulant factors de degradació ecològica i de desequilibri territorial: construcció de grans infraestructures, augment de l'emissió de contaminants, degradació de boscos, rius i litoral, degradació dels aqüífers, contínua concentració de la població en la franja costanera –que només representa un 10% del territori, on hi viu un 90% de la població– i, al mateix temps, despoblació rural, manca d'habitatges socials. Totes aquestes problemàtiques reals no s'afronten amb prou força en els Pressupostos de la Generalitat ni en l'acció de govern. En tot cas, una vegada dit això, repassem un per un cada un d'aquests aspectes.

Primer, amb relació a l'habitatge, es descriu en el programa del Departament que es fomentarà la consolidació d'una oferta d'habitatges ajustats a les necessitats i a la capacitat adquisitiva de la població amb rendes baixes i mitjanes. Aquesta és la virtualitat. La realitat és que les partides del pressupost del Departament i l'Incasol van a parar majoritàriament a promoure habitatges per al sector de la població que no els necessita. I això s'exemplifica de dues maneres. Primera, en el Pla d'habitatge i sòl del 96-99 s'estableixen tota una sèrie d'ajuts per als habitatges en règim taxat –amb tot un seguit de limitacions, és clar: amb relació al preu de venda, ingressos familiars, etcètera–, per facilitar, segons el que diu el Pla, l'accés a famílies amb rendes baixes i per regular el mercat. Però aquesta limitació només es fixava en el màxim a subvencionar –que era de 15 milions– i per fixar la quantitat per obtenir el préstec qualificat. Això vol dir que poden tenir un preu de venda real més alt. Així, un adquirent d'un habitatge de 30 milions –posem pel cas–, que no sol pertànyer a les capes de població amb menys poder adquisitiu, gaudirà de diner públic per fer l'operació: per justificar uns ingressos inferiors a l'estipulat només li caldrà posar-los a nom d'un familiar amb renda baixa, un fill o filla, per exemple. Els promotors, per la seva banda, podran seguir fixant els seus preus sense gaires condicions, amb l'al·licient, això sí, afegit, per al comprador, dels ajuts oficials. En definitiva, allò que es deia de l'ús de diners públics per ajudar la població menys afavorida econòmicament i la intervenció en el mercat, que justificaria un pla com aquest, queda així desvirtuat i malversat.

Segon exemple: no es destinen prou diners per cobrir la demanda d'habitatge en règim especial i de lloguer. Estudis del mateix Govern –i ho varem dir, i durant aquesta setmana ja ho hem dit–, estudis del mateix Govern diuen que a Catalunya es necessita construir 30.000 habitatges/any fins al 2005 –són estudis del mateix Govern, no són estudis nostres, en aquest cas–; un terç d'aquestes necessitats, també diu, concretament 10.000 habitatges, són o haurien de ser per a famílies que la seva renda està 2,5 vegades per sota del salari mínim interprofessional. Aquest sector de la població necessita habitatges de promoció pública en règim es-

pecial o de lloguer que el Govern no els proporciona, no necessita habitatges amb preu taxat –més que res perquè no els pot pagar. Amb la partida pressupostària destinada a l'adquisició de sòl, i en obres i solars amb promoció d'habitatges, significa cobrir només un 25% de les demandes d'habitatge d'aquest tipus d'habitatge. Si no es porten a terme aquestes accions és per una qüestió de prioritats, no pas per una qüestió de diners, no pas per una qüestió pressupostària. És una qüestió de prioritats: es prioritza una política de construcció d'habitatges que afavoreix la iniciativa privada en detriment dels sectors més dèbils de la societat. A més a més, tampoc s'incentiva la rehabilitació, tant la general com per patologies estructurals; fins i tot quan ens referim a les patologies generals –hi ha gran quantitat d'habitatges vells en el parc de «vivendes» català–, aquestes no formen part del Pla d'habitatge, i no es poden acollir al crèdit de rehabilitació del Pla. O sigui, hi ha una gran quantitat d'edificis vells, deteriorats, en perill, sovint habitats per famílies amb rendes baixes, que l'Administració no incentiva la seva rehabilitació. A més a més, bona part de les transferències de capital del Departament a l'Incasol serveixen no per crear nous habitatges –he dit abans que només un 2,5% del capital d'inversions reals s'hi destinen, el 1996–, sinó per cobrir la despesa financera d'exercicis anteriors.

En relació amb la política de sòl, es continua invertint en sòl industrial que, al nostre entendre, es fa fora de temps i malament. La demostració és que hi ha molts polígons industrials, si voltem per la geografia del país, que no han venut bona part de les seves parcel·les i que hi ha hagut, en definitiva, una política de construcció de polígons indiscriminada i mancada de planejament. Ja ho he dit abans: la política d'habitatges és una qüestió de prioritats i la inversió també, i es mostra en aquests pressupostos. Nosaltres apostem per invertir en habitatge de protecció en règim especial i de lloguer, per fer front a les necessitats de la població en un exercici de justícia social, i vostès, el Govern de Convergència, aposta per una política que afavoreix els promotors privats, sense planificar ni equilibrar el territori; no és una qüestió de diners, és una qüestió de prioritats.

Dos. En relació amb la política de transports, també hi estem totalment en contra. Per nosaltres, un dels elements clau del desenvolupament sostenible d'un país és el foment del transport públic. En aquests pressupostos, i també en els anys anteriors, es continua primant el transport privat com a mitjà habitual de desplaçament i transport de mercaderies, cosa que provoca un fort impacte sobre la població, sobretot per l'ús de combustibles fòssils que provoquen l'efecte hivernacle planetari. En el programa del Departament de Política Territorial es descriu com a objectiu «la consecució i el manteniment d'una xarxa moderna de transports i comunicacions que afavoreixi l'equilibri territorial i el desenvolupament econòmic». No es parla per res de potenciar el transport públic de viatgers i el transport ferroviari de mercaderies; al contrari: es posa molt més èmfasi en la construcció de grans infraestructures viàries i ferroviàries, creient que és l'única manera que té un país per desenvolupar-se, i això no és cert, no és l'única manera, n'hi ha moltes d'altres.

Les comunicacions, per nosaltres, han d'estar al servei de tota la població, afavorint la connexió entre ciutats i el relligament del territori. No han d'estar al servei dels interessos econòmics d'uns pocs.

Pensem que hi ha una diferència molt gran entre el que s'inverteix en la Direcció General de Carreteres i en la Direcció General de Transports, a favor de la primera, de l'ús del cotxe privat. Per això nosaltres proposem un transvasament de partides cap a la Direcció General de Transports per fomentar la xarxa de transport públic de la conurbació de Barcelona, un element important; una demostració que aquest no és l'interès, doncs, del Govern de la Generalitat, és que a aquestes alçades encara s'ha de redactar el Pla intermodal de transports; s'ha de completar la xarxa de metros, s'ha de constituir l'autoritat única de transports –en tot cas aquest mes s'ha d'acabar de constituir, però ja, el que ja tenim fins ara, doncs, ens mostra que no es respecten una vegada més les competències de l'Administració local, amb plena capacitat de gestió i de planificació, que demanem ja, d'una vegada per totes, la integració tarifària; l'única ciutat moderna, l'única ciutat d'Europa que no té aquesta integració tarifària és Barcelona–, potenciar la xarxa de tramvies, però també la potenciació d'una xarxa bàsica de la bicicleta.

Pensem que des del Govern de la Generalitat no hi ha voluntat de potenciar el transport públic, com ho demostra el fet que moltes línies ferroviàries del territori català s'estan deteriorant; segur que em diran que les línies de la Pobla de Segur a Lleida o la de Manresa a Lleida, o la de Puigcerdà a Ripoll, no depenen de la Generalitat, certament, sinó de l'Estat. Però quan vostès han estat decisius, clau –i diuen que fa temps que ho són–, en el Govern de l'Estat espanyol tampoc han fet res; sí, varen aconseguir al Senat 300 milions per a la línia de Puigcerdà, que, per cert, encara no s'han aplicat. I aquesta no és una novetat: la Junta d'Andalusia ha invertit 20.000 milions a la xarxa de Renfe, de la mateixa Andalusia, per tal de potenciar-la, sempre amb la idea –i a mi em sembla que seria interessant– que la gestió en un moment determinat pugui passar a la comunitat autònoma, pugui passar a Catalunya.

En definitiva, per vostès, no és prioritari; en canvi, sí que ho és la línia del TGV entre Barcelona i la frontera francesa, segur que per allò que diuen els objectius: «potenciar Catalunya com a nucli vertebrador en el context internacional», com diu el programa del Departament. Prioritzen xarxes ferroviàries que ni el país veí, França, creu prioritàries, i deixen morir línies internes que són vitals per a tot el país.

Nosaltres, el Grup d'Iniciativa - Els Verds som uns fermes defensors del transport col·lectiu, perquè estalvia energia, perquè redueix els nivells de contaminació, perquè equilibra el territori i és una de les bases d'un model de mobilitat sostenible que recomana el V Programa comunitari de medi ambient. Això vol dir que cal abandonar aquesta política que porta a terme el Govern de Convergència i Unió de foment del transport privat, ja que porta el país a una situació insostenible.

Tercer punt. Una altra competència d'aquest Departament és la gestió dels recursos hídrics, de vital impor-

tància per a un país. La política del Departament és la d'ofertar aigua com sigui, i no controlar-ne la demanda. Per argumentar aquesta política es redacta un Pla hidrològic de les conques internes amb dades inflades, irrealistes, per demostrar que a Catalunya es necessita aigua: fals. Per això, diuen, com que hi ha aquesta necessitat, cal portar aigua d'altres conques, via transvasament, sigui de l'Ebre o, últimament, l'última que s'han inventat, sigui un transvasament d'aigua del Roine. Aquesta és l'última proposta del conseller Mas que, fins i tot, ha fet que el Govern francès la prioritzi pel davant del TGV, ja que diuen que faran un gran negoci. Certament: el país veí farà un gran negoci amb aquest transvasament. I Catalunya, en farà? No. Nosaltres creiem que no, perquè aquest transvasament és inútil, ineficaç i costós. Hi ha altres maneres més econòmiques i ecològiques per mantenir els recursos hídrics: una contenció de la demanda, i la política de la Generalitat és totalment al revés. La construcció indiscriminada de camps de golf, que tenen una despesa importantíssima d'aigua, demostra que l'únic que es fa, evidentment, és gestionar la demanda. Hi podria haver una política d'estalvi d'aigua, una política d'eficàcia en l'ús dels recursos, en la recuperació de xarxes de distribució, que es perd quasi un 20% de l'aigua que hi passa, en la reutilització de les aigües depurades, ens sembla que s'ha perdut l'oportunitat de recuperar les aigües de l'EDAR del Prat de Llobregat, que tractarà el 40% de les aigües de Barcelona i de l'àrea metropolitana, que podrien ser destinades a agricultura o que podrien ser destinades a la indústria. No s'ha fet una depuradora terciària; no s'ha portat a terme tampoc la reutilització, per una manca pressupostària, no? Una manca de prioritat política. Tot i ser un element de vital importància, l'aigua, els recursos hídrics, la Junta d'Aigües pateix una forta retallada: 2.000 milions en el capítol d'inversions. Aquesta retallada significa menys recursos per a les corporacions locals, no poder fer front a l'acord del setembre de 1994, amb l'associació de veïns, sindicats, partits polítics, que significava que un 40% del valor de les infraestructures hidràuliques seria assumit pels Pressupostos de la Generalitat i, en conseqüència, disminució del cànon d'infraestructures en el rebut de l'aigua. Menys recursos per fer obres urgents per a la salut i la salubritat dels ciutadans de Catalunya; no es podrà portar a terme la construcció de la planta potabilitzadora de Lloret de Mar, que evitaria que els ciutadans d'aquest municipi beguessin aigua barrejada amb components dioxànics de la conca de la Tordera. Menys recursos per netejar i equilibrar, precisament, aquesta conca contaminada des de fa temps i on la Generalitat no fa res per solucionar-ho. Menys recursos a l'empresa Aigües Ter - Llobregat; ha desaparegut una partida que hi havia, l'única de 100 milions, que és l'encarregada de gestionar la xarxa en alta de l'àrea metropolitana. Tampoc el Departament, mostrant aquesta indiferència en aquest tema, ha elaborat les modificacions de les lleis 4 i 5 d'ordenació de l'abastament d'aigües i d'infraestructures hidràuliques respectivament; compromís que es va prendre amb la plataforma de l'aigua; no solament redueixen el cànon d'infraestructures, que seria possible amb aquestes inversions pressupostàries i amb aquesta modificació de la Llei, sinó que fins i tot impulsen que s'implanti aquest cànon a la resta de l'Es-

tat espanyol. En definitiva, en aquest pressupost no es veu enlloc una estratègia d'estalvi d'aigua, racionalització del consum i reutilització.

Quart punt. Potenciar el desenvolupament integrat, mitjançant programes sectorials específics en zones deprimides, és un altre objectiu del programa del Departament que no es reflecteix en la partida pressupostària. Posaré exemples: es continuen primant les inversions a l'àrea metropolitana de Barcelona i la franja litoral; s'ha reduït el pressupost de la Direcció General de Planificació i Acció Territorial en un 40%; les subvencions als consells de muntanya s'han reduït en 400 milions; s'han eliminat subvencions a empreses privades situades en comarques deprimides, precisament; el Pla de reestructuració de cooperatives agràries ha patit una retallada del 50%, que anava destinat, precisament, a una quantitat important d'habitants dedicats a l'agricultura d'aquestes zones. No hi ha una veritable política per a zones deprimides, ja que per fer-ho, allò que s'inverteix en aquestes comarques, s'aplica la variable de diners per habitants i no altres variables que farien una veritable diferenciació equilibradora entre comarques. Per exemple, i ho vam dir l'altre dia, s'hauria de tenir en compte el nivell de renda; s'hauria de tenir en compte l'evolució demogràfica d'aquestes comarques, la seva superfície, els espais a protegir, etcètera, tot un seguit d'elements que diferenciarien clarament la inversió en una comarca o en una altra.

Es va elaborar, amb deu anys de retard, i resta immobilitzat, el Pla territorial general, que havia de ser una eina bàsica de planificació i equilibri territorial, que ens dona la sensació que dorm el somni dels justos. Així, d'aquesta manera, sense desenvolupar aquest Pla territorial general, doncs, el Govern pot continuar dirigint el país sense concretar plans, per així poder aprovar més còmodament el que més els convingui, a curt termini, primant l'interès partidari sobre el col·lectiu.

Cinquè. Segons el programa, un altre objectiu del Departament i dels Pressupostos és l'ordenació del litoral. I què entén el Govern de la Generalitat com a ordenació del litoral? Des del nostre punt de vista, convertir el litoral en un rosari de ports esportius, ocupar espai públic en favor d'interessos privats. S'ha creat al litoral català una veritable cortina de formigó entre el mar i la platja, i s'ha destruït el litoral. Quasi tots els pobles de les comarques de Girona tenen un port esportiu, i si no el tenen està en projecte. L'últim que s'està construint i que figura en els Pressupostos d'enguany és el de Portbou, des del nostre punt de vista una aberració que destruirà una de les zones verges de la Costa Brava, i en benefici de qui? Calen quatre-cents amarratges quan molts ports del litoral català no tenen ocupades les seves places? Crearan riquesa? Crearan llocs de treball? No! I vostès ho saben. El que és segur és que el pensament del filòsof Walter Benjamin, que precisament té un monument sobre la cala de les Guiules on es construeix el port, no podrà traspasar més enllà del mur de ciment en forma de dic que li han posat al davant. Però continuen ordenant el territori, projectant la construcció d'un port a Roses; en proposen un altre a Portlligat, al cap de Creus, i la culminació del que entén com a ordenació el Govern de Convergència i Unió és la no-

requalificació com a zona no urbanitzable de l'última platja verge de la Costa Brava, la platja de Castell, a Palamós. Els sobra, suposo. Nosaltres hem proposat que cal un pla director de ports esportius per acabar amb aquesta disbauxa i irracionalitat ordenadora.

Per això –i acabo–, per totes aquestes qüestions hem presentat aquestes esmenes de retorn del pressupost del Departament de Política Territorial, ja que no serveix per fer de Catalunya un país territorialment equilibrat i ecològicament sostenible.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. L'esmena 433, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya; per defensar-la té la paraula el diputat senyor Portabella, que em dirà si acumula algunes altres esmenes.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, senyor president. Conjuntament amb l'esmena 433, defensaré la 436, la 442, la 449, la 454, la 457 i –perquè no hi hagi confusió– després sortirà a defensar un diputat del meu Grup l'esmena 439, i retiro la 460.

El president

Moltes gràcies.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb una estructura bastant similar a la que s'acaba de produir recentment, la nostra esmena a la totalitat al Departament de Política Territorial es fa a partir de molts i diversos punts. Podríem dir, però, per començar, que si generalment els Pressupostos que es debaten anyalment al Parlament ja tenen credibilitat reduïda donat que la liquidació real dels Pressupostos no s'assembla massa als que aprovem al Parlament, aquest any la manca de credibilitat té dos elements addicionals més: en primer lloc, que bona part dels diners pressupostats ja han estat gastats i, en segon, que la formació del pressupost actual reflecteix en molts casos unes identitats de partides sospitoses, que denoten una descurança absoluta a l'hora de fer el pressupost.

Si anem al primer punt acabat d'esmentar, és necessari recordar que en els penúltims pressupostos aprovats en aquest Parlament, l'any 94, i en relació, lògicament, amb el Departament que ens ocupa, l'esbiaixada que va produir-se en relació amb el pressupost aprovat i el liquidat va ser de 12.500 milions de pessetes. I, en el Pressupost del 95, el desviament produït va ser de 17.609 milions de pessetes. Algun exemple d'aquesta esbiaixada i pèrdua de credibilitat que repercuteix en l'actual pressupost és, per exemple, la partida de «Compres de béns i serveis» del capítol 2 del Departament, on s'observa un lloable esforç de contenció per part dels pressupostos d'enguany, ja que es vol reduir en 420 milions de pessetes respecte a l'any passat aquesta partida. Però –i aquí és d'on ve la desconfiança– si observem la liquidació del Pressupost de 1995 observem que aquest concepte va tenir un increment de

1.112 milions de pessetes sobre el previst. Així, doncs, és força improbable que aquest esforç d'austeritat que vostès proposen esdevingui una realitat més enllà del paper.

En el capítol de curioses coincidències que abans també hem esmentat, és remarcable el cas de l'Incasol. Com podem creure que després de tres anys seguits de pressupostar la mateixa quantitat a l'Incasol i de no haver-ho acomplert, aquest any hi hagi una diferència del 0,15%, o que en diversos articles del capítol 4 de l'Incasol, el d'inversions, que hauria de ser, sens dubte, la nineta dels ulls d'un organisme fortament inversor com és l'Incasol, les quantitats previstes siguin clavades a les que l'any passat estaven pressupostades? Això sí —i queda una excepció—, llevat dels terrenys i béns naturals, i tot i això amb un 98% del pressupost de l'Incasol hipotecat per accions ja produïdes.

Entendran vostès que amb aquests elements, parlar dels pressupostos d'aquest Departament és francament difícil; és francament difícil perquè continuament, any rere any, ens trobem amb els mateixos paràmetres i, sobretot, perquè aquestes desviacions, esbiaixades o modificacions que es produeixen no són, al nostre parer, mancats d'intencionalitat, si atenem les destinacions on es produeixen, i, com he demostrat abans, la suma d'aquests elements, doncs, fa pensar que pressupostos, capacitat de gestió i realitat va cadascú per la seva banda.

Endinsant-nos en les despeses assignades al Departament de Política Territorial i Obres Públiques per a aquest any, per a l'any 96, el conjunt de diners destinats, 113.463 milions de pessetes, representa, en teoria, una reducció del 4% respecte al pressupost anterior, cosa que en uns pressupostos restrictius seria assumible, però representa també —i el conseller ho sap— aproximadament un 19% d'increment en relació amb el liquidat.

Si aquesta retallada seria assumible, el 4%, no és assumible que les operacions d'inversions, que són les que donen sentit principal a un departament com aquest, tinguin una reducció de 12.840 milions respecte a l'any anterior.

La retallada en inversió d'enguany s'afegeix a la retallada de l'any anterior, on la inversió real, segons la liquidació, va ser de 19.350 milions, un 27% inferior a la pressupostada inicialment.

La lògica històrica del funcionament pressupostari del Departament indica que un cop es realitza la liquidació del 96 ens podem trobar que la inversió real ha estat retallada en 7 o 8.000 milions de pessetes més, amb la qual cosa s'hauria caigut en nivells francament crítics. Cal tenir en compte, a més, que a l'apartat d'inversions reals, GISA canalitza dos terços d'aquestes inversions i que, com sabem, la crítica a GISA és un clàssic d'Esquerra. No estem d'acord que busquin subterfugis per anar ajornant més enllà del raonable les construccions que van produint-se; no estem d'acord ni amb el model de gestió ni amb el model polític de GISA, perquè hipotequen el futur cada cop més i asfixien cada cop més els pressupostos del Departament. Actualment, el 86% del pressupost de GISA serveix per a pagar factures i

compromisos ja iniciats; és a dir que cada vegada més la capacitat de fer coses està hipotecada i la capacitat de fer coses és menor.

D'altra banda, i continuant dins els pressupostos, si examinem els capítols de despesa del Departament trobem alguns fenòmens ics, podríem dir-ne, algun d'ells de modesta quantitat, però de forta significació, com el fet que les consignacions per alts càrrecs s'incrementi un 14%, quan la resta de la despesa de personal creix només un 1%. És a dir, els que cobren més, encara cobraran més, i els que cobren la mitjana, perdran poder adquisitiu. Esperem que quan el senyor Farreres fa certes declaracions sobre el funcionariat no estigui parlant d'aquest model per aplicar-lo i estendre'l a tota l'Administració.

Tampoc compartim l'orientació pressupostària pel que fa referència als elements equilibradors del territori ni al principi de subsidiarietat. La voluntat de dur a la realitat les previsions del Pla territorial general, especialment en allò que feia referència a l'equilibri territorial, no s'observa per enlloc i, en canvi, sí que s'aprecia una manca de pla director d'inversions, la qual cosa significa que continuem tenint més i més obres sense cap fil conductor que les uneixi en una política integrada d'equilibri territorial. El reequilibrament territorial, que depèn de molts aspectes i de moltes inversions, pot tenir l'exemple paradigmàtic amb la minsa dotació econòmica de què es dota l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, a la qual ja he fet referència abans, que un altre diputat d'Esquerra defensarà. Per cert que, insistint en el desencert dels pressupostos, a nivell d'equilibri territorial, seria bo que corregissin l'annex d'inversions de la Comissió de Ports de Catalunya, que situa el Pla estratègic de navegació del riu Ebre a la comarca del Tarragonès, fet que només és admissible en l'analfabetisme geogràfic que considera que més enllà del Penedès tot són terres de l'Ebre.

Pensem, d'altra banda, que un dels trets lamentablement distintius del pressupost és la baixíssima participació de les corporacions locals. En un aspecte com el de la política territorial, on tant protagonisme han de tenir els ajuntaments i on el principi de subsidiarietat hauria de regir de manera especial, ens trobem que les transferències, tant corrents com de capital, són només de 349 i 2.382 milions de pessetes, respectivament, és a dir, 2,4% del total del Pressupost. Aquesta baixa participació de les corporacions locals té aspectes dramàtics, per exemple, a la Direcció General d'Urbanisme, que hauria de treballar en una estreta relació amb els ajuntaments i on la participació no és baixa sinó inexistent.

No observem tampoc en els pressupostos un paper suficient del transport públic. La importància del transport públic —i ho hem dit centenars de vegades i ho continuarem dient— no només rau en els aspectes econòmics, en els aspectes energètics i en els aspectes mediambientals, que són fonamentals i necessaris, però no suficients, per tendir al desenvolupament sostenible, sinó que també juguen un important paper tant a nivell de reequilibrament territorial com de vertebració territorial, conceptes que també participen del desenvolupament sostenible. És difícil, francament difícil, que pu-

guem construir Catalunya sense una ciutat forta com Barcelona, i és difícil que Barcelona sigui forta sense un transport públic adequat. Un transport públic adequat que passa pel metro, però també per uns trens també més enfortits, encara ara, fins i tot després d'haver augmentat les freqüències del que anomenem ferrocarrils o trens de rodalies i que, com deia, cal encara enfortir més. Considerem que cal, sobretot, una remodelació i un canvi de política de transport i de model de transport. Les inversions en carreteres, bàsicament, doncs, transport privat –i després ja parlaré de la part pública que es pot aprofitar de les carreteres– són incommensurablement més altes que les que es fan en ferrocarrils, que bàsicament és transport públic. I dins del transport públic, el que utilitza la carretera, la veritat és que és un desgavell molt considerable, un desgavell al qual vostès no estan posant ordre; és un sector poc dinàmic, és un sector en el qual costa molt crear noves línies, és un sector en què costa molt canviar una parada de lloc i és un sector que una vegada està constituït ha perdut el tren de les necessitats en funció de les noves distribucions en el territori que s'han produït.

També és difícil construir Catalunya amb un desplegament del Pla d'habitatge en què la decisió política pròpia passa per una part molt reduïda i on, principalment, es depèn del Govern central. És, a més, insuficient dins la distribució de la Generalitat, i des del nostre punt de vista, el paper que juga la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, que jo diria que no té ni tan sols el paper de definir les grans línies.

La tendència a la marginalització dels centres històrics de les ciutats és preocupant a Catalunya en aquests moments. Vaig mencionar-ho l'altre dia, quan fèiem referència a la Llei de contractes de lloguer. Passegin-se pel centre de Barcelona i vegin a quin model de ciutat estem tendint: al de marginalització del centre. I aquest model es repeteix en altres ciutats de Catalunya. És preocupant, per tant, aquesta situació, i de la política d'habitatges que vostès tenen nosaltres discrepem enormement; no m'hi allargo més perquè ja ho vam discutir en el moment que es va presentar el Pla d'habitatge, però considerem que en aquests pressupostos la solució prevista o la solució que tots entreveiem que s'ha d'aplicar per anar solucionant el tema dels habitatges tampoc es contempla.

Què fan vostès per facilitar, intervenir en l'obertura de les desenes de milers de pisos que estan tancats i que tergiversen negativament el mercat immobiliari? Per què no hi ha una traducció pressupostària del Pla d'habitatge? I què fa l'Incasol a l'hora de disminuir..., què significa la disminució d'una partida de 210 milions de pessetes en promoció d'habitatge públic per part de l'Incasol? És a dir, aquests elements que sorgeixen del pressupost en relació amb el Pla d'habitatge o la política d'habitatge, on acaben? En una reducció de la promoció d'habitatge públic? En una reducció del que hauria d'establir-se sobre el Pla d'habitatge? En una no-participació de les desenes de milers d'habitatges tancats? En una marginació creixent dels centres històrics? Lògicament, nosaltres no compartim aquesta política d'habitatges, ho hem dit en diferents ocasions i hi continuem insistint.

I no coincidim tampoc en dos dels altres grans eixos en què el Departament de Política Territorial treballa; un, l'ordenació del litoral, i dos, tot el que fa referència a infraestructures hidràuliques.

En ordenació del litoral –també en diverses ocasions ja ho hem dit–, en aquests moments surt un port esportiu cada sis quilòmetres a Catalunya. Això té una repercussió: la primera repercussió és, com es llegeix en els diaris, que la majoria dels amarradors, doncs, no estan llogats –la majoria, no, però un percentatge significatiu, sí.

La segona cosa és que el mateix estudi que diu que hi ha un port esportiu per cada sis quilòmetres, si els distribuïssim equitativament, que és un estudi del Departament d'Ecologia de la Universitat de Barcelona, de la Central, també diu que per aquest fet la dinàmica del litoral és pràcticament irrecuperable, i que això és així es veu quan el mateix, ara, Fomento ha canviat el nom de les suposades regeneracions; ja no en diu «regeneracions», perquè ja s'ha adonat que no regeneren res, i ara en diuen «reposicions periòdiques», que és exactament el que és: portar sorra d'un indret del fons, de prop del litoral, però del fons del mar al litoral, perquè al cap de pocs dies, poques setmanes o pocs mesos, depèn del llevant, la platja torni a estar com estava.

I això és conseqüència de què, bàsicament? Això és conseqüència de les poques aportacions que porten els rius, que és tota una altra problemàtica, en què hi ha l'extracció d'àrids, en què hi ha una política de grans embassaments, etcètera, però és també perquè els ports esportius no permeten el desplaçament lògic de la sorra a nivell del litoral. I és perquè, incomplint allò que diu el Pla de ports esportius, els ports esportius no tenen una cosa que s'hauria de dir, vaja, que es diu *bypass* i que permet que hi hagi la fluïdesa de la sorra.

Amb tots aquests elements es configura una pèrdua de litoral, que és un dels elements que més ingressos dona en el global del nostre país. No sembla, doncs, molt intelligent continuar fent el que vostès fan, que és dir que encara faran més ports, que és dir que continuen amb la mateixa dinàmica. Sobretot perquè quan vostès van aprovar el Pla de ports esportius, van presentar-lo, van dir que hi havia cinc opcions per fer ports esportius, però només n'han fet una: el dur, el cimentat, el rígid. Diguin-me vostès quina és la proporció de ports esportius fets amb mètodes menys impactants per a l'entorn –que n'hi ha quatre i que vostès mateixos reconeixen que hi són– en relació amb els de ciment pur i dur, que és l'última i la que vostès deien: «si no hi ha més remei» i que ha acabat convertint-se en la immensa majoria.

Nosaltres, lògicament, no és que reclamem per una qüestió d'orientació política i ideològica una reforma de la línia de ports esportius, és que és per sentit comú, és que els problemes que està comportant la construcció de ports esportius a Catalunya és molt més important que els beneficis que es poden obtenir. I això, en aquests moments, podríem dir que és matemàtic, podríem dir que és indiscutible amb números a les mans.

Tampoc –i amb això acabo– estem d'acord, i també li vam dir quan va venir a presentar el Projecte de transvasament del Roine, sobre la concepció general d'infraestructures hidràuliques. És a dir, anem a veure..., per-

què el tema de l'aigua té moltes similituds amb altres elements; per exemple, amb les carreteres o amb les rondes de Barcelona, és el mateix exemple: rondes de Barcelona, hi ha un cert col·lapse o, diguem-ne, un col·lapse real, per al transport rodat a Barcelona, fem les rondes, molt bé, dos carrils i tres carrils. Al cap d'un cert temps, col·lapsades; oh, haurem de fer un altre carril, el model és Estats Units, amb autopistes de cinc carrils per banda, i els van col·lapsant progressivament, progressivament, progressivament.

En el tema de l'aigua, vostès fan el mateix concepte: potser no hi haurà prou aigua, per tant portem més aigua, encara que sigui del Roine, portem més aigua. No, escoltin, canviïn de criteri; canviïn de criteri, hi ha altres criteris; no continuïn apostant per un criteri que no és sostenible, no continuïn apostant per un model d'alt cost econòmic, en el qual s'han de construir unes grans infraestructures, que aquestes infraestructures porten associada, indissociablement, unes pèrdues significatives de l'aigua que transporten, al voltant del 20%. Canviïn de model, busquin altres alternatives, n'hi ha, i ho saben. Pot ser que, com vostès defensen, no siguin suficients; nosaltres no ho compartim en absolut, però provin-ho, facin campanyes d'estalvi reals, que surti als pressupostos que estan disposats a fer campanyes d'estalvi, que surti als pressupostos que estan disposats a fer campanyes per un ús eficient i eficaç de l'aigua, que surti als pressupostos que reutilitzaran les aigües de les depuradores que es poden reutilitzar, com vostè sap, perquè, fins i tot, en alguns casos es fa. Però no ho fan. Dissenyen un marc en el qual diuen que d'aquí a trenta anys serem un milió i mig més de persones; obvien que Catalunya té l'índex de natalitat més baix de tot Europa; obvien també que per tenir aquest milió i mig més de persones no només haurien d'haver-hi grans corrents migratoris, sinó que, a més a més, s'hauria de fer un salt inèdit, per espectacular, en l'índex de creixement del país; diuen que els consums aniran galopant cap a un major consum, i llavors estableixen aquest marc i diuen: «Oh, ves, i què hem de fer?» «Doncs el que hem de fer és portar més aigua de fora.» I no és això, no és això! Construeixen un marc d'anàlisi fictici per justificar la seva posició.

Jo trobo que poca gent, poca gent d'aquest país, dels que hi entenen, dels que estan als centres demogràfics, els donaria suport, a les seves previsions demogràfiques. Quina és la conclusió de tot això? Doncs, mirin, que aquest pressupost no compta amb els ajuntaments; que la capacitat de gestió, especialment en les inversions, resulta preocupant, atesa la diferència entre el pressupost i el finalment executat; que, alhora, la majoria d'inversions corresponen a compromisos d'anys anteriors, i que és comparativament poc el que es comença enguany, amb la qual cosa l'aturada inversora es comença a produir realment. Tot això orientat des d'un punt de vista que nosaltres no compartim i que jo crec, personalment, que ja comença a ser aliè a la ideologia dels partits, i que l'orientació que vostès estan donant en política de transport, en política d'habitatge, en política de litoral, en política d'equilibri territorial comença a ser aliena al sentit comú.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar l'esmena 434, del Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Manuel Nadal. Em dirà quines esmenes acumula.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Sí, senyor president. Si li sembla, acumularia l'esmena 434, la 437, que fa referència a la Junta d'Aigües; la 445, que fa referència a la Comissió de Ports; la 455, que fa referència a Túnels i Accessos de Barcelona, Societat Anònima; la 458, a GISA; 461, a Regsa; 463, Aigües Ter - Llobregat; 465, Equacat, i 469, Túnel del Cadí.

El president

Moltes gràcies.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

I retiraria, senyor president, si li sembla bé, la 447, que fa referència a l'Institut Cartogràfic de Catalunya, i la 467, que fa referència a CIMALSA.

El president

467, sí. Moltes gràcies.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Sí, senyor president. Bé, voldria començar fent unes consideracions generals al voltant del que significa el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, consideracions que coincideixen en un document, un magnífic llibre que es va editar l'any passat, l'any 95, sobre els recursos financers del Departament. En aquell document se'ns comentava que el Departament de Política Territorial és un departament inversor, cosa que és evident, que representava gairebé el 50% de les inversions o de les despeses de capital del Govern de la Generalitat, per tant, un pes específic molt important. I aquest mateix document, aquest mateix llibre ens deia que aquesta inversió tenia un efecte multiplicador sobre l'economia catalana, un efecte d'arrossegament sobre l'economia catalana. És al voltant d'aquesta primera reflexió que jo voldria esmentar que si tots estem d'acord amb aquesta reflexió del Departament, que la inversió té un efecte multiplicador sobre l'economia catalana, si tenim un pressupost en què veiem que la inversió disminueix i l'eficàcia del Departament, és a dir, la proporció entre inversions i despeses de funcionament disminueix, vol dir que aquest efecte multiplicador sobre l'economia catalana pot ser un efecte que no existeixi en el pressupost d'aquest any, i més aviat que, fruit de la disminució del pes d'aquest Departament, tinguem un cert fre, una certa paràlisi en el creixement econòmic de Catalunya. Si a això hi afegim un fet, que és una realitat, que el senyor conseller ha anat esmentant repetides vegades i que ahir el mateix president Pujol, encara en una entrevista televisiva, reclamava, que és que les inversions de l'Estat a Catalunya tampoc augmentaran aquest any, doncs ens podem trobar en una situació una mica conflictiva.

El Departament de Política Territorial, per tant, és un departament inversor, i és preocupant que hagi perdut pes específic en el pressupost aquest any. És a dir, aquest any la reducció del pes dels pressupostos dels departaments és d'un 1%; en canvi, el Departament de Política Territorial redueix un 3,6%, perd pes específic en el conjunt dels Pressupostos de la Generalitat. Una altra qüestió que també nosaltres veiem és que perd eficiència, aquest Departament, perquè augmenten les despeses de funcionament, però no així les inversions o les transferències; per tant, és un altre element que a nosaltres ens preocuparia, diguem, del contingut d'aquest pressupost.

Hi ha algunes excepcions en aquest fet que el Departament redueixi les seves partides pressupostàries, hi ha algunes excepcions: en la política d'habitatge i en la política de transport ferroviari, i aquí hi hauria la segona consideració important. Aquells departaments, aquelles àrees on hi ha augment o manteniment de les partides pressupostàries són aquelles àrees que van tenir uns concerts, uns convenis amb l'Administració de l'Estat fa un any, encara en aquells moments Administració socialista; convenis que van provocar l'elaboració d'un pla d'habitatge i un contracte - programa per al transport a l'àmbit metropolità de Barcelona.

I amb això què vull dir? No vull fer una lloança a l'actuació del Govern socialista, o a l'acord que va signar el Govern socialista amb el Govern de la Generalitat, sinó que vull esmentar un element molt important: el Departament de Política Territorial i Obres Públiques és un departament que ha de concertar les seves actuacions amb les administracions públiques de l'Estat i les locals a Catalunya. Cal un major esforç de concertació i evitar, allà on sigui possible, la confrontació. I en parlarem quan ens referim altra vegada al tema del contracte programa i l'elaboració de l'autoritat única del transport. Hem d'arribar a acords sobre la composició de l'autoritat única del transport; no ens hem de confrontar, hem d'arribar a acords, però la proposta que tenim damunt la taula no ens satisfà. Ho repeteixo: hem de concertar.

Tampoc ens satisfà, per exemple, el mètode amb què s'estava elaborant fins ara -potser ara es rectificaran les actuacions- el Pla metropolità de l'àrea de Barcelona. Per tant, segona reflexió important: el Departament de Política Territorial necessita la concertació amb les administracions, i cal que l'Administració de l'Estat inverteixi més a Catalunya, hi estem d'acord. Potser l'Administració anterior no va invertir el suficient, però la que ve ara, tampoc, i ens trobem amb compromisos de l'Administració de l'Estat que vénen de molt lluny, que duren i duren i duren i mai s'acaben.

Jo tinc aquí un compromís que em sembla molt important. Senyor conseller, sí, somrigui, somrigui. «El desvío del Francolí está en punto muerto; el alcalde Nadal» -no Joaquim Nadal, el de Tarragona- «teme lo peor y asegura que se le está agotando la paciencia.» Sap de quan ve el tema del Francolí? De l'any 85; sí, però és que són vostès que han d'elaborar el projecte, senyor conseller, són vostès, i és l'Administració de l'Estat, i en aquests moments és l'Administració de l'Estat del Govern del Partit Popular, que no posarà els diners per fer aquesta obra.

Amb això, què vull dir? Que hem de fer un front comú perquè l'Administració de l'Estat continuï invertint a Catalunya i assumeixi els compromisos que va adquirir en el passat. Senyor conseller, concertació amb les administracions, no enfrontament, i anar a buscar més recursos a l'Administració de l'Estat per a l'obra pública a Catalunya.

Fetes aquestes reflexions d'introducció, jo voldria esmentar quines són les preocupacions del Grup Socialista al voltant del pressupost del Departament i quines són les alternatives, al voltant de tres argumentacions. En primer lloc, de tipus de política pressupostària, de política econòmica; ja ho he dit, hi ha un increment de les despeses de funcionament i un decrement de les inversions, i vostès diuen normalment: «sí, però és que aquest Departament actua fonamentalment a través dels seus organismes autònoms, de les seves empreses públiques», però és que aquest diputat ha estudiat també les partides d'organismes autònoms i empreses públiques, i és cert que augmenta, uns 40.000 milions de pessetes en global, i les inversions augmenten uns 4.000 milions de pessetes, 4.400, però és que el Departament en inversions en decreix 9.000. Per tant, la suma d'inversions del Departament i de les empreses públiques i organismes autònoms encara no és la que hi havia en el pressupost anterior. Per tant, continua havent-hi un decreixement de les inversions en matèria d'obra pública a Catalunya sumant -ho repeteixo- pressupostos del Departament, organismes autònoms, empreses de la Generalitat. Per tant, no hi ha prou esforç inversor, i, en canvi, sí que augmenten les despeses de funcionament -ho repeteixo.

Aquest és un primer criteri: de motivacions pressupostàries; un segon: d'organització del Departament. Senyor conseller, el Grup Socialista li ha dit moltes vegades que està d'acord amb aquesta política que el Departament es vagi «aprimant», si vol dir-ho així, i que la gestió l'executin aquests organismes autònoms i aquestes empreses. Hi estem d'acord, en això. Ara, procurem que es faci millor, i procurem a veure si podem aconseguir millor eficiència i millor organització del Departament.

Nosaltres li proposem algunes coses -alguna potser li agradarà, alguna no li agradarà. Senyor conseller, nosaltres pensem que el cicle de l'aigua ha d'estar unit en una sola administració, a Catalunya, i nosaltres en aquests moments proposem, vista la poca importància que té en aquests moments el Departament de Medi Ambient en el Govern de la Generalitat, que cal enfortir el Departament de Medi Ambient i unificar la gestió del cicle de l'aigua en el Departament de Medi Ambient: que tingui la Junta d'Aigües, que tingui la Junta de Sanejament, el Departament de Medi Ambient. L'aprimem a vostè? D'acord, es pot deixar. Però ens sembla que és racional que estigui unificat el cicle de l'aigua. Ara, li proposem, senyor conseller, una cosa tan simple com que la política de l'habitatge la tingui vostè, tota la política de l'habitatge, i que, per tant, Adigsa, que encara continua estant al Departament de Benestar Social, sigui competència del Departament de Política Territorial. Volem aquesta reorganització administrativa del Departament.

Llavors, hi ha una qüestió –molt petita, si vol– que no entenem, que és: aquesta empresa, Equacat, què fa en el Departament, una empresa que administra el Canal Olímpic de Castelldefels? Escoltin, quan el van construir, potser sí que l'havien de construir vostès, l'Incasol, no sé qui l'havia de construir, però ara, els pressupostos, què ens diuen?: compra de barques, compra de piragües, organització de cursets i formació de monitors esportius... Ens sembla que això no és una funció del Departament de Política Territorial. Seria molt més sensat que estigués al voltant de l'àrea d'Esports del Govern de la Generalitat, en el Departament de Cultura; ens sembla que seria molt més sensat, eh?, que la política d'esports la tingués aquest Departament. Per tant, és una qüestió molt simple, aquesta.

Ara, he dit «reorganitzar el Departament, millorar l'eficàcia», i he dit que estem d'acord que vostès apimin el Departament i engruixeixin els organismes autònoms..., però perquè augmentin l'eficàcia, no perquè la disminueixin. Hi ha un organisme autònom molt important, que és la Junta d'Aigües, que hauria de ser un model i no ho és, senyor conseller, no és un model en absolut. Els pressupostos de la Junta d'Aigües..., jo tinc aquí la sèrie, que va des del 1991 al 1996, és una sèrie decreixent, completament decreixent. Què implica? Dues coses: primer, que la política d'aigües del Departament, de vostès, no és prioritària, però segon –i li explicaré per què–, que no és gaire eficaç, aquest organisme. Des de l'any 91 tenien 18.000 milions de pessetes, a la Junta d'Aigües; l'any 96, el pressupost és de 9.315: hem baixat a la meitat –tenim arguments, ja ho explicarem, tot això–, hem baixat a la meitat. Però el que ens preocupa més és que el pressupost d'inversions va passar d'11.000 milions de pessetes el 91 a 3.000 milions de pessetes el 96: disminueixen les inversions. I, si mirem la proporció entre despeses de funcionament i pressupost global, la sèrie és invertida, és creixent; és a dir, les despeses de funcionament passen des de l'any 91 el 35% a l'any 96 el 48%. És a dir, aquest organisme no ha augmentat la seva eficàcia, l'ha disminuït d'una manera bastant important. No solament el pressupost, sinó la seva eficàcia, eh? Nosaltres entenem que això és un tema bastant preocupant.

Que disminueixi el pressupost, podem buscar les explicacions que vulgui, i ja en parlarem quan parlem del Departament –que si el cànon s'ha hagut de reduir, etcètera; d'acord, ja en parlarem–, però no l'eficàcia d'aquest Departament. És a dir, vostès han arribat a un moment que han anat creant la Junta d'Aigües, l'han anat engruixint i ara, ja, doncs, tenen una estructura de personal tan important que no poden reduir les despeses de funcionament: disminueixen les despeses d'inversions, però no poden reduir les despeses de funcionament i, per tant, no és un bon model a anar copiant. Per tant, organització diferent del Departament, i millorar l'eficàcia administrativa d'aquests organismes autònoms i d'aquestes empreses.

L'altre argument global que nosaltres volem plantejar és el de l'orientació política del Departament, i quan vegem les diverses opcions polítiques –en habitatge, en transport...– anirem esmentant quines són les nostres alternatives. Però jo, aquí, en aquests moments, voldria

donar un element que a nosaltres ens sembla important, a destacar: vostès, en el pressupost de l'any passat, ens van anunciar una política de privatitzacions –«cal estalviar, anem a privatitzar»–, i en el seu Departament s'havia de privatitzar alguna empresa o una part important d'alguna empresa –per exemple, l'estació d'esquí de la Molina. Han fracassat: vostès no han pogut privatitzar, no han trobat comprador. Però és que han fet l'invers: en comptes de vendre, han comprat. Van comprar l'any passat, a través de GISA, una part del túnel del Cadí –6.378 milions de pessetes– i ara, aquest any, en aquest pressupost, ens tornen a anunciar que no faran allò que diuen que faci el PP, que és vendre empreses públiques, sinó que vostès en compren una altra: a través de GISA..., una part ja era seva, però GISA es gastarà 11.500 milions de pessetes, en comptes d'invertir-los en obra pública, a comprar accions del túnel del Tibidabo. Bé, ens sembla que és un fracàs important d'un model polític, d'una estratègia econòmica, que és la del Departament de Política Territorial i del Govern de la Generalitat. Vostès diuen «cal reduir el dèficit, cal vendre l'empresa pública», i fan el contrari; almenys, és una situació contrària a la que vostès prediquen.

Bé. I he dit que entrariem a veure les opcions polítiques sectorials. En primer lloc, i és la prioritat del Departament, i en això coincidim, la política d'habitatge –el meu company Joan Oliart hi insistirà. En política d'habitatge s'ha augmentat el pressupost, i he dit que s'ha augmentat gràcies a un conveni que es va signar l'any anterior amb el ministre Borrell, amb l'Administració de l'Estat, i s'ha elaborat un pla de l'habitatge. Vostè diu que no, però em sembla que, quan vostè anuncia el Pla de l'habitatge, diu que potser no és suficient, però que és un pas molt important per a Catalunya, la signatura d'aquest Pla de l'habitatge. Bé, si més no, és l'única política sectorial, junt amb el transport, que creix. I vostès, en el Pla de l'habitatge, es comprometen a fer unes accions al voltant de 40.000 milions de pessetes/any, i en aquest pressupost hi són. Per tant, globalment, podríem dir que en la política d'habitatge no discrepem gaire; és a dir, es fa un esforç per fer política d'habitatge a Catalunya. Però sí que nosaltres discrepem en algunes de les orientacions d'aquesta política d'habitatges, i el senyor Joan Oliart hi insistirà: nosaltres voldríem que hi hagués una major atenció per a habitatges per a gent amb menor capacitat adquisitiva, major atenció, i també major atenció per als joves. Nosaltres sentim molt que, la política d'habitatges per a joves, entenem que ha desaparegut del pressupost de la Generalitat: en els àmbits de joventut no hi és, i en el Departament de Política Territorial no l'hem sabut veure. La política d'habitatge per a joves ha desaparegut. Vostès ens diran que està subsumida; doncs ens ho expliquin, però en aquests moments no hi és. Nosaltres no sabem veure una política especial per a joves aquí, en els Pressupostos de la Generalitat, i el Pla de l'habitatge preveia que s'havien de fer cap a onze mil actuacions en matèria d'ajut als joves cada any. Esperem que es compleixi aquesta qüestió.

En matèria de transports, es produeix un fet que és important, que és que al voltant del transport ferroviari, gràcies al contracte-programa, també es produeix un augment dels pressupostos de transports. Ara, ens sem-

bla important que s'augmenti el transport ferroviari, però ens sembla preocupant que es disminueixi..., no la proporció, però que es disminueixin les partides destinades al transport per carretera. I no em refereixo al transport..., a la construcció de carreteres, al transport privat per carretera, sinó al transport públic per carretera: en aquest pressupost hi ha una disminució molt important –almenys significativament, perquè les partides de l'any anterior ja no eren tan grans– en el que fa referència a transport públic per carretera. Per exemple, la subvenció a línies de transport públic per carretera ha passat de 300 milions a 200 milions de pessetes. I és una demanda que nosaltres tenim de molts de sectors del país: cal potenciar el transport públic per carretera. I se'n diu: «En aquests moments que el Govern de la Generalitat ha de pagar el transport escolar, en aquests moments que s'està enfortint la capitalitat comarcal amb serveis i equipaments comarcals, per exemple hospitals, no seria possible coordinar unes línies de transport escolar amb unes línies de servei al públic, no seria possible fer un pla de transport per a les poblacions de Catalunya que fes possible la comunicació dels pobles amb les seves capitals comarcals?» Nosaltres voldríem veure aquesta prioritat reflectida, i no la hi veiem.

I, al voltant del tema metropolità, hem dit que estem d'acord amb l'acord-marc que es va signar l'any anterior, i aquest acord-marc comportava que ara, aquest any, a final d'aquest mes, s'havia d'elaborar un reglament, s'havia d'elaborar un projecte de llei de creació de l'autoritat única del transport. I vostès ho han complert, han presentat al damunt de la taula uns documents sobre l'autoritat única del transport i aquestes qüestions; nosaltres els diem que no ens satisfà, senyor conseller, no ens satisfà. Hi ha la presidència del conseller, hi estem d'acord, es va signar, la presidència de l'autoritat única l'ha de tenir el conseller, el Govern de la Generalitat hi ha de tenir majoria, la hi pot tenir amb el vot de qualitat del conseller, i ens sembla que caldria una composició paritària d'aquest organisme de govern de l'autoritat única del transport, paritària entre l'Administració local i l'Administració de la Generalitat; ens sembla que caldria trobar aquest acord d'ara endavant. I es produeix un fenomen nou, que és que, en crear l'autoritat única del transport, vostès han de complir, en les lleis que ens proposen, les lleis que elaborem en aquest Parlament: el Pla territorial general de Catalunya diu que hi ha un àmbit territorial que es diu Regió I, Regió I que té unes comarques, entre altres el Garraf i l'Alt Penedès, i, per tant, la llei que vostès facin sobre l'autoritat única del transport ha de contemplar aquestes dues comarques, i en l'esborrany que ens han presentat no es contempla, no es contempla, i la seva obligació és que ho contempli. I, a més, com que també contempla –que sí que ho contempla, el seu avantprojecte– que s'hi incorporin el Vallès i el Maresme, hi ha molts de municipis que s'han d'incorporar a aquesta autoritat única però que no van signar aquest acord-marc, i aquests municipis han de ser informats, i han de poder participar, també, de la constitució d'aquesta autoritat única del transport: Mollet, Sabadell, Terrassa, Vilafranca, han de poder participar en aquesta autoritat única, i fins ara no han estat gaire

consultats. Per tant, nosaltres estem d'acord a dialogar sobre aquesta qüestió, però l'avantprojecte que ens presenta no ens satisfà, senyor conseller, i voldríem que fos modificat substancialment.

I una qüestió més petita, més puntual, en matèria de transport, però que és significativa: disminueixen les partides destinades a la tarificació social. Ens sembla que és una orientació política que caldria estudiar.

I hi ha un tema que li hem plantejat, el Grup Socialista, moltes vegades, senyor conseller, i que jo també vull aprofitar avui aquesta tribuna per insistir-hi: vostès també tenen una certa competència en transport aeri. Hi ha un aeroport, a la Seu d'Urgell, que té un potencial important, i a més hi ha gent interessada que aquest aeroport de la Seu d'Urgell funcioni, tant la gent de la Seu d'Urgell com la gent d'Andorra: facin un esforç perquè l'aeroport de la Seu sigui l'aeroport del Pirineu; nosaltres estarem amb vostè, senyor conseller, en aquest tema.

En matèria d'aigües, ja ho he dit, la política hidràulica de Catalunya ha disminuït, pressupostàriament, d'una manera escandalosa des l'any 91 fins ara: van disminuint les partides destinades a la política hidràulica, la Junta d'Aigües no millora la seva eficiència, i hi ha un fet que ens preocupa, senyor conseller. I vostè ens dirà que això és fruit de l'acord a què vam arribar en aquest Parlament, de modificació del cànon d'infraestructures hidràuliques. D'acord, nosaltres vam signar aquest acord i, per tant, en som copartícpis, però les partides de recaptació del cànon d'infraestructures hidràuliques no són molt «boiants», eh? Voltaven..., cap a 7.000 milions de pessetes: l'any passat van ser 5.400, les pressupostades, i aquest any estem a 6.600. Però, és clar, a mi no em preocupa tant la xifra absoluta, a mi em preocupa que els seus antecessors en el Departament es van comprometre davant de la cambra, a la Comissió de Política Territorial, es van comprometre que el Govern de la Generalitat destinaria tants diners dels seus fons propis en matèria d'obres hidràuliques com les que es recaptessin en funció del cànon. I això no es produeix, senyor conseller, vostès no compleixen aquest fet. S'hi van comprometre, van dir: «hi haurà un equilibri», i en el Pla d'infraestructures hidràuliques, a l'integrat, al Programa integrat d'infraestructures hidràuliques, el que contempla les conques internes i les conques externes, hi havia una previsió que l'any 95 serien 7.400 del Govern de la Generalitat i 7.400 del cànon, i això no es produeix. Nosaltres creiem que és un incompliment que hem de denunciar perquè provoca malestar, senyor conseller.

I aquí hi ha un tema que jo li vull recordar, que fa molts de dies que estem reclamant, els socialistes, des d'aquesta cambra: cal recuperar el consens sobre la política hidràulica, cal recuperar les comissions de treball –i fixi's..., ara matisaré què vull dir, amb això de les comissions de treball– al voltant de la problemàtica de l'aigua. Jo no demano que constituïm una comissió d'estudi aquí al Parlament, una comissió d'estudi amb president, vicepresident, amb sessions, amb actes, etcètera, però sí que li demano, senyor conseller, que fem unes reunions periòdiques de la Conselleria amb els diversos grups per tirar endavant els compromisos que

hi havia al voltant del tema del rebut de l'aigua, de la Plataforma de l'aigua. Posem-nos d'acord, els polítics, i negociem llavors amb la Plataforma de l'aigua, i eliminem un problema que hi ha a Catalunya. Ara no tenim eleccions, tenim una oportunitat per fer-ho. I no estic dient que fem una comissió parlamentària: fem una comissió d'estudi amb la Conselleria i la composició que vostès vulguin, però que hi hagi tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra per treballar aquesta qüestió.

I evidentment, si vostès complissin el fet que l'aportació del Govern de la Generalitat fos la mateixa que l'aportació del cànon, això ajudaria a arribar a acords. Però, és clar, la política hidràulica, senyor conseller, no és solament política pressupostària, sinó que és que hi ha uns problemes, a Catalunya, importants. Els problemes de la correcció de la xarxa hidrogràfica continuen; els problemes d'avingudes i d'inundacions al Maresme i al Llobregat continuen; els problemes de manca de construcció o paral·lisi de grans infraestructures de regadiu continuen: tenim l'Algerri - Balaguer, el Segarra - Garrigues, els regadius de la Terra Alta, Xerta - riu Sénia, grans regadius iniciats i no acabats... I el Grup Socialista, senyor conseller, li vol insistir –i el meu company Mariano Gil hi insistirà–, voldria que fos una prioritat del Govern de la Generalitat posar en marxa el canal Xerta - riu Sénia, una obra de més de trenta quilòmetres construïts, que no serveix per a res, i que cal iniciar el procés de demanda de la concessió de l'aigua i de constitució de la comissió de regants, però per fer això –demanda de concessió i constitució de la comunitat de regants– cal que el Govern de la Generalitat també ens hi ajudi, senyor conseller. El Xerta - riu Sénia és un canal que és una vergonya per a Catalunya, trenta quilòmetres construïts que no serveixen per a res. I hi ha dues qüestions més en tema hidràulic que voldríem esmentar: el conveni de l'any 85, el tema del Francolí, el tema del Llobregat, el tema de l'Onyar són coses que estan pendents, que cal acabar, senyor conseller, que cal acabar, ja va sent hora, des del 85 fins al 97 que aquests convenis encara estiguin a mig fer...

I hi ha una gran qüestió, que en aquest cas no comparteixo les intervencions dels altres diputats d'Iniciativa per Catalunya i d'Esquerra Republicana. El Grup Socialista creu que Catalunya ha de poder fer front a una situació d'emergència de falta d'aigua, i en aquests moments nosaltres pensem que cal reutilitzar l'aigua que tenim, cal racionalitzar, però que cal també tenir prevista una possible aportació externa. Nosaltres en això estem amb vostè, senyor conseller, però cal que hi hagi més dedicació, més recursos per estudiar la millor fórmula possible: si és la del Roine, la del Roine; si és una altra, una altra.

En el tema de ports i costes, molt ràpidament. S'han esmentat algunes qüestions; jo només voldria dir-li, senyor conseller, que és evident que la política pressupostària en ports i costes és molt petita, s'ha reduït, però que la força política de les propostes que vostès han estat fent al voltant dels ports i les costes és preocupant. Vostès han impulsat una modificació de la Llei de costes a nivell de l'Estat; ens hi oposarem amb rotunditat. Això sí que li ho anuncio; així com he dit que en trans-

ports ens podem posar d'acord, en habitatges ens podem posar d'acord, en la política de costes hi haurà confrontació, senyor conseller. Nosaltres no estem d'acord amb la modificació de la Llei de costes que ens han anunciat.

I voldríem que un anunci que han fet, alguna vegada, en converses privades, en determinats sectors, fos una realitat: voldríem que hi hagués un nou pla de ports i una nova llei de ports a Catalunya. Tenen una oportunitat: ara assumiran la gestió dels ports autònoms, els ports autònoms de Barcelona i Tarragona. Doncs, facin aquesta llei que han anunciat, que reguli els ports de Catalunya, que reguli el front portuari català, però, alhora, que la llei emmarqui el nou pla de ports de Catalunya, que faci front a aquesta degradació del litoral que s'esmentava.

I també voldria comentar aquí fets pressupostaris. Aquest pressupost, en matèria de ports, va tot al port de Portbou, i hi ha alguns ports que també històricament estan reclamant el compromís del Govern de la Generalitat, que no estan prou recollits: el port de Sant Carles de la Ràpita, que és una demanda d'aquell sector, que s'ha d'obrir el canal d'accés, hi ha una partida pressupostària, però no és suficient, i el port de Sant Feliu de Guíxols, que és un port que fa molt temps que estan estudiant i no executen.

En matèria de planejament i ordenació del territori, bé, ahir ens van votar una esmena transaccional dient que «es continuarà dotant de recursos el desplegament dels plans territorials de Catalunya». Esperem que sigui així, però ja li he dit que, tal com s'estava elaborant el Pla de la regió metropolitana de Barcelona, ens semblava que hi havia poca confraternització amb l'Administració local; sembla que es vol arreglar aquesta situació, que es pot arribar a més consens, esperem que sigui així. Però en política territorial, ordenació del territori i planejament ens preocupa que les partides destinades a les comarques de muntanya disminueixen al seu Departament, i ens preocupa que vostès no compleixin els plans comarcals de muntanya. Els plans comarcals de muntanya, els elabora el consell comarcal, però els aprova el Consell Executiu. Són d'obligat compliment per al Consell Executiu; per tant, aquelles previsions que estan en els plans comarcals, vostès les han d'executar, senyor conseller, i no digui que no, perquè si anem al contenciós administratiu veurem què passarà. Quan vostès han volgut canviar prioritats que figuraven en un pla comarcal, per exemple en matèria d'esports, s'han trobat que no ho han pogut fer, perquè el Pla comarcal els obliga a executar el que diuen.

Per tant, nosaltres demanem més atenció a les comarques de muntanya, més atenció –i ho vam demanar ahir– a les comarques d'obligada reactivació –el Priorat, la Terra Alta, etcètera.

I en matèria urbanística, senyor conseller, també li hem de dir que tampoc estarem d'acord amb les modificacions de la Llei del sòl que han impulsat a nivell d'Estat, que encara no sabem si s'han d'aplicar aquí a Catalunya. Vostès impulsen una modificació de la Llei del sòl a nivell d'Estat, però no sabem si s'aplica aquí a Catalunya. I almenys compleixin aquelles coses que

tenen de positiu aquestes modificacions o que a l'Estat tenen. Nosaltres voldríem que els municipis catalans de més de vint mil habitants poguessin aprovar el seu planejament parcial i especial.

I ja per acabar, en tema d'empreses públiques, comentar –ja ho vaig fer abans d'ahir– el tema de GISA. GISA, senyor conseller, va ser un bon experiment, va ser una bona iniciativa, és una bona iniciativa, i en això discrepo d'algú que ha intervingut anteriorment, però aquests pressupostos poden començar a posar en risc la política de GISA, senyor conseller. A nosaltres ens preocupa el que estan fent en aquests moments amb GISA. GISA és una empresa de gestió, una empresa que té molt poca estructura; que ho dona tot a l'exterior, i em sembla molt positiu això. Però vostès, en aquests moments, amb GISA, estan fent una cosa molt perillosa: estan assumint deutes d'altres empreses públiques, senyor conseller. I digui-ho com vulgui: el fet de comprar les accions del túnel del Cadí i ara comprar 11.500 milions de pessetes d'accions del túnel del Tibidabo no farà més que situar un immobilitzat de cap a 20.000 milions de pessetes a GISA, i una empresa de gestió no hauria de tenir immobilitzat, gairebé hauria d'estar a zero, un llapis, una goma i un despatx, no 20.000 milions de pessetes en accions d'empreses que vostès no podran realitzar mai. Túnel del Tibidabo i Túnel del Cadí, no se les podran vendre mai, i això els està costant a vostès en aquests moments més diners del que els hauria de costar. Vostès s'han hagut d'endeutar més per comprar aquestes accions i no els rendeixen res, ni rendeixen construccions d'obres públiques noves. I això ens preocupa, senyor conseller. Aquesta política pot posar en crisi GISA.

I també ens preocupa el nivell de deutes que la Generalitat té amb GISA en aquests moments: 85.000 milions de pessetes d'aquest any, senyor conseller, el 31 de desembre del 95. I aquest any, en el pressupost d'aquest any, s'endeutaran amb uns 20.000 més; ens situem a 110.000 milions de pessetes que el Govern de la Generalitat deurà a GISA. No sé quan podrà pagar aquests deutes el Govern de la Generalitat a GISA. Ja sé que tenen uns convenis i uns plans econòmics i financers, però GISA, que és una bona experiència, que és un bon model de gestió, pot començar a entrar en crisi per la seva política. El Govern de la Generalitat comença a deure massa diners a GISA; he dit 85.000 milions de pessetes el 31 de desembre; aquest any se situarà en 110.000 milions de pessetes, i el Govern i GISA en aquests moments estan fent una política de compra d'accions que no porta a res, senyor conseller. GISA ha de construir infraestructures, que són per al país, les accions aquestes no serveixen per a res; potser serviran per a la Caixa, que tenia uns immobilitzats que ara ha mobilitzat gràcies al Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per presentar l'esmena 438, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el senyor Gimeno...

El Sr. Codina i Castillo

Senyor president, senyor president...

El president

Sí?

El Sr. Codina i Castillo

Per la mecànica del debat i perquè en aquest moment estem en una situació en què tot el que són les esmenes a la totalitat del Departament ja s'han substanciat, ens agradaria que el nostre diputat Marià Curto pogués intervenir per fer la rèplica a la totalitat del Departament i després podríem acabar les empreses.

El president

D'acord amb aquesta petició, ho farem així. Té la paraula el diputat senyor Marià Curto per a la rèplica, el torn en contra a les esmenes a la totalitat del Departament.

El Sr. Curto i Forès

Molt honorable president, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, en la calma del matí resulta interessant portar aquest debat sobre el Departament de Política Territorial. Estem plantejant el debat dels pressupostos per a l'exercici 96, i crec que, encara que sigui a títol de recordatori, hem de situar aquest debat i aquests pressupostos en el context d'una economia que està patint una certa desacceleració; d'una economia que està patint un elevat endeutament del sector públic; una economia que té, encara, moltes rigideses en els seus mercats, i una economia que ha de decidir, en un curt termini de temps, l'entrada a la Unió Europea, a la tercera fase de la Unió Europea. I tots sabem que estem parlant d'uns pressupostos i d'una situació en la qual, per damunt de tot –i en això crec que hi coincidim tots–, la societat catalana i la societat espanyola tenen plantejats damunt la taula dos grans problemes: la creació de llocs de treball i la reducció del dèficit públic.

En aquest context, i tenint en compte les competències de la Generalitat en matèria de política econòmica, el pressupost d'aquest any –i s'ha dit al llarg d'aquests dies– es caracteritza per ser un pressupost restrictiu, per reduir el dèficit, d'acord, com s'ha dit i repetit, amb l'objectiu de convergència europea. Però, a més –i això m'interessa ressaltar-ho especialment–, aquest pressupost també ha volgut que els criteris de distribució de la despesa incorporin, com a prioritats, les àrees relacionades amb l'estat del benestar.

Les línies d'actuació que es planteja el Govern de la Generalitat en el pressupost d'aquest exercici, seguides tant per l'ordre de pròrroga pressupostària com pel pressupost que estem debatent, són, per un costat, el manteniment del nivell de prestació de béns i serveis públics, especialment els educatius i sanitaris, el compliment dels compromisos plurianuals de despesa, la reducció de les transferències a organismes autònoms i empreses públiques, la limitació del cost per a noves actuacions i, per últim, la reducció de la despesa de funcionament.

El Departament de Política Territorial i Obres Públiques destaca per ser un dels departaments, el departament, fortament inversor i, per tant, amb un important, també, pes dins de la Generalitat. La consecució de l'objectiu de dèficit origina una reducció de les despeses de capital que afecta especialment el Departament de Política Territorial, atès, precisament, el seu caràcter essencialment inversor. Tot i que el Departament, efectivament, en el seu conjunt, experimenta una reducció del 3,6% —s'ha explicat aquí— respecte a l'any anterior, en relació amb els pressupostos inicials, les operacions de capital són les que quantitativament han sofert més reducció; concretament, 12.800 milions de pessetes, que representen el 13,4%. Malgrat aquesta reducció, el Departament de Política Territorial absorbeix la part més important d'aquestes despeses, la part més important, em refereixo, de la inversió de la Generalitat als pressupostos, amb un 53,5% del total.

Fetes aquestes consideracions generals, he escoltat amb molta atenció els arguments que cada un dels grups parlamentaris han fet en la defensa de les esmenes a la totalitat del Departament. No han diferit gaire de les que van emprar, dels arguments que van emprar en la discussió en Comissió i tampoc no gaire dels que es van utilitzar en aquest mateix Ple en el debat del text de l'articulat. I he de dir que, deixant a part aquelles peticions d'actuacions concretes, que, per un altre costat, són absolutament legítimes políticament, i, per tant, aquelles actuacions concretes que o no contempla el pressupost o no s'han sabut veure, perquè, de fet —s'ha comentat també al llarg del debat pressupostari—, algunes de les peticions concretes a nivell de prioritats estan ja o bé contemplades en partides genèriques dins del pressupost o bé formen part de compromisos plurianuals i que, per tant, estan ja contemplades i previstes, la seva execució, per part del Govern... El que és cert és que l'única explicació coherent per a explicar el rebuig d'aquestes peticions, l'única, no és altra que la mateixa limitació pressupostària i, en tot cas, també les diferents polítiques, la diferent visió política que podem mantenir els diferents grups davant de marcar prioritats. Per tant, aquestes són les úniques argumentacions i no n'hi ha més, i són les que se'ls ha de dir perquè s'entengui clarament per què podem rebutjar algunes de les peticions concretes.

El que m'ha estat interessant és veure com al llarg de les tres intervencions que m'han precedit en l'ús de la paraula aquest matí es produeixen unes certes contradiccions importants entre els diferents grups, que fan que, des de la posició de Convergència i Unió, ens doni encara més el convenciment que estem fent les coses molt bé, molt bé. (*Rialles i remor de veus.*) Per què? Perquè crec, sincerament, que estem agafant, estem aplicant una política en la qual, coincidint amb alguns sectors de la cambra, coincidint amb algunes alternatives i propostes que fan alguns grups de la cambra, evidentment estem introduint la mescla, una mescla de prioritats que coincideixen —entenc jo—, com he dit..., a la vista de les contradiccions i dels plantejaments que s'han fet amb els diferents grups, entenc jo que la política de Convergència i Unió, de cara als Pressupostos de la Generalitat d'aquest any, contenen una bona part de les propostes fetes pels diferents grups polítics i, a la

vegada, fan una mica d'àrbitre en allò que segurament tampoc s'entendria en la situació contradictòria d'uns i altres. I en diré algunes, per exemple; aquestes m'han semblat curioses perquè aquestes no han sigut contradiccions sinó que han sigut coincidències.

Quan el senyor Boada em parla de la idea de pressupost virtual, aquesta idea m'ha semblat interessant, com també m'ha semblat interessant aplicar-la a la visió que ell ha donat del país. És a dir, ha donat una visió del país tan catastròfica que la considero virtual en contraposició a la situació real del país. Parla de pressupostos virtuals, diu: «La liquidació no té res a veure amb el que s'aprova.» A mi m'agradaria —en aquests moments crec que no val la pena perdre el temps per fer-ho— mirar totes i cada una de les esmenes presentades per vostès i pels diferents grups polítics en què demanen partides ampliables a tot el pressupost, partides ampliables. Saben vostès que, referint-nos al Departament de Política Territorial, nosaltres tenim una partida concreta de partida ampliable precisament per a la política d'habitatge, i és l'única, des del punt de vista del Departament, i vostès ens demanen partides ampliables per a quasi totes les actuacions del Departament, i jo em pregunto: si això s'hagués acceptat, com podríem, en tot cas, controlar que fos possible arribar al final del pressupost amb els mateixos resultats previstos en el pressupost i l'execució? Per tant, aquesta reflexió —diríem— que pareix que sigui un dels punts dèbils de la política pressupostària de la Generalitat, és evident que no té argument, almenys el que s'ha explicat aquí, en aquesta visió de pressupost virtual o pressupostos no creïbles, com també ha explicat el senyor Portabella o el senyor Nadal, és a dir, aquesta diferència entre el que es pressuposta al Departament i el que s'acaba liquidant. Per tant, és evident que un pressupost és una orientació de la política i que la realitat pot, efectivament, portar a unes desviacions i que —ho repeteixo— vostès mateixos argumenten o ens donen l'argument perquè això es pugui fer demanant totes i tantes com han estat les ampliacions o les partides ampliables en aquest debat.

Per un altre costat, he pogut constatar, centrant el debat en contra dels diferents grups parlamentaris, centrant-me, concretament, en el cas d'Iniciativa, que és el que ha començat, Iniciativa per Catalunya - Els Verds, a part d'aquest —diríem— matís important que he referit i que li he contradit en relació amb el pressupost virtual o les partides ampliables, també m'ha cridat l'atenció el fet que, per una part, demanen una política de reequilibrament territorial i, per l'altre costat, plantegen la necessitat d'augmentar les actuacions en infraestructures, sobretot en infraestructures a l'àrea metropolitana de Barcelona, la conurbació de Barcelona. És a dir, contínuament es demana, per un costat..., escolti, vostès apliquen recursos a comarques, apliquen recursos a les zones, diríem, perifèriques i, a la vegada, també augmenten la inversió en la conurbació urbana de Barcelona. És a dir, una altra contradicció de les que crec jo que ha tingut en la seva defensa de la proposta de retorn d'aquest Departament. També Iniciativa per Catalunya - Els Verds ha entrat en determinades consideracions de tipus..., en la política d'habitatge, en la política de transport, en la política d'ordenació del litoral.

També ha estat interessant veure com el senyor Boada demanava prou de ports esportius: «No en facin més.» «Ara resulta que volen fer el Portbou, això és dolent.» Suposo no els ho han degut preguntar a la gent, als ciutadans de Portbou, si això era bo o dolent, però, en tot cas, «prou de ports esportius». Després ve el senyor Nadal i diu: «Escolta, de ports esportius ara resulta que només fan el de Portbou, home!, per què no fan el de Sant Carles, per què no fan el de Sant Feliu de Guíxols...» (*Veus de fons.*) És a dir, d'alguna manera, d'alguna manera, és evident, està referint-se..., és veritat, una cosa és el port esportiu i l'altra cosa són els ports comercials. Correcte, però és cert que en la política de ports esportius, que en aquest cas el Departament sap perfectament que no només està acabant allò que estava començat –i així ho marca en les seves prioritats–, és evident que no hi ha una política de creixement que faci veure l'espectacularitat, diríem, del problema que vostè planteja en aquest pressupost.

Seguint amb la línia de la defensa dels vots en contra de les propostes de retirada del pressupost del Departament de Política Territorial, parlant també entre propostes d'Iniciativa, o arguments d'Esquerra Republicana i arguments dels socialistes, també voldria fer referència a la política d'habitatge o a la política de transport. És evident que aquest pressupost, com s'ha dit al principi, ha tingut una retallada, ha tingut una reducció i una reducció també, com he dit, en l'àrea d'inversió, bàsicament perquè cal reduir el dèficit públic, però és també evident que aquest pressupost contempla una actuació important en matèria de transport, en matèria d'actuació en el transport de l'àrea metropolitana –i saben perfectament tot el que s'està fent amb el contracte-programa, el contracte d'infraestructures– i en el programa d'infraestructures, i saben perfectament també que aquest programa o aquest pressupost podrà fer realitat l'aplicació del Pla de l'habitatge, una aplicació del Pla de l'habitatge que en l'únic que discrepem és, en tot cas, en el que sempre hem discutit, jo diria almenys des que estic aquí al Parlament, en la política de l'habitatge sempre hem discutit el mateix, és a dir, a veure si s'han de destinar més recursos per a un determinat tipus d'inversió o una altra, és a dir, per a un tipus de model d'habitatge subvencionat, o de programa subvencionat o un altre. Esta és la discussió que sempre hem tingut; per tant, és lògic que la continuem mantenint perquè Convergència i Unió aplica un programa d'habitatge i una política d'habitatge d'acord amb la seva visió del que s'ha de fer i de les prioritats que entén que hi ha en aquests moments a Catalunya i hi poden haver, efectivament, diferències en aquest sentit.

No obstant, escoltant les peticions en política d'habitatge dels diferents grups, quan es demana, per exemple..., no avui, però es va plantejar el dia que hi havia el debat a l'articulat, es concretava simplement demanant que el nombre d'habitatges de promoció pública fos de 4.000 habitatges, per exemple, és una petició concreta. Bé, no sé si al final en seran 2.300, en seran 2.400 o en seran 2.800, o en seran 3.000, és a dir que la previsió, en aquests moments, creiem que la que hi ha és l'adequada i, en tot cas, això dels 4.000 és una petició que pot ser tan vàlida com la dels 2.500 o 2.300 que en aquests moments hi ha previstos.

Demanen la prioritització de les subvencions per a la promoció i rehabilitació d'habitatges per als col·lectius de joves i les famílies amb baixos ingressos. Això és exactament el que està aplicant el Govern de la Generalitat, és a dir, en aquests moments està aplicant les subvencions justament per a famílies amb rendes per sota de tres vegades i mitja el salari interprofessional i, efectivament, està aplicant una política de suport, de subvenció a l'accés dels joves a l'habitatge.

Bé, crec que han estat, en línies generals, aquestes les peticions importants que jo he entès que han ressaltat els diferents grups; parlaven de política territorial, per exemple, de reequilibrament territorial, i plantegen temes com l'aplicació dels diferents plans territorials parcials, plantegen la possibilitat d'adquirir sostre industrial per poder-lo oferir en zones deprimides a un preu baix... Efectivament, són plantejaments que difícilment des del nostre punt de vista..., el primer, l'aplicació dels plans territorials parcials, s'anirà desenvolupant, i de fet vam aprovar ahir una transacció en el sentit d'avançar més en l'elaboració d'aquests plans parcials; saben que en aquests moments hi han dos plans parcials que són els de la Regió I i els de la regió de les terres de l'Ebre, i quant al tema de les actuacions que vostès plantegen de compra de sostre industrial –per dir-ho d'alguna manera– en fallida, doncs, bé, és un tema que no creiem nosaltres que sigui la línia de promoure la creació d'activitat econòmica a les zones deprimides. En tot cas, si hi han llocs on hi ha empreses o indústries que estiguin en una situació de fallida, és evident que el mateix mercat pot perfectament adquirir-les i no ser l'Administració pública la que hagi d'anar a adquirir aquest sòl per oferir-lo, en tot cas, si no hi ha la demanda concreta per part de les empreses.

En definitiva, l'objectiu principal del Departament de Política Territorial és augmentar la dotació d'infraestructures existents al territori i millorar la seva competitivitat. Per dur a terme aquest objectiu, el Departament, en aquest pressupost, vol afavorir la disponibilitat i l'accés dels ciutadans a un habitatge digne i de qualitat, un objectiu clar d'aquest pressupost del Departament d'Arquitectura i Habitatge i, per tant, d'aplicació del Pla de l'habitatge 96-99. El Govern, a través del Departament de Política Territorial, vol assegurar l'aprofitament integral i la disponibilitat dels recursos hídrics. Aquí també ens trobem amb l'altre aspecte en què trobaríem contradiccions i en què nosaltres entenem que estem aplicant una política correcta d'utilització dels recursos hídrics, de la seva racionalització i de la planificació de les necessitats de cara al futur, buscant i assajant alternatives possibles. També, aconseguir mantenir la xarxa moderna de transports i comunicacions és un dels altres objectius –i, de fet, és la Direcció General de Transports, precisament, una de les que ha tingut un creixement més important–; potenciar el desenvolupament integral mitjançant programes sectorials específics, efectivament, sobretot, en aquelles zones deprimides –esta és una voluntat del Departament, és una voluntat del Govern de la Generalitat–; la racionalització de l'ús del sòl, i l'ordenació del litoral. Són aspectes que, tot i que en el cas concret del Departament, de la Direcció General de Ports i Costes, efectivament, aquest any, pràcticament, s'aniran a acabar

aquelles actuacions començades i, per tant, no hi hauran noves actuacions, diríem que això forma part d'aquesta visió que a l'inici del meu parlament explicava, és a dir, una situació en què, per damunt de tot, l'any 96, el Pressupost de la Generalitat està, en part, acabant tota una sèrie d'actuacions ja encetades, tots aquests compromisos plurianuals i, en tot cas, el que ha estat limitat són les noves actuacions.

Per tot això, senyores i senyors, el nostre Grup votará en contra de les esmenes a les totalitat del Departament de Política Territorial, i esperem i confiem que el creixement de l'economia i el funcionament de cara al futur ens permetrà, en propers anys, poder augmentar justament el pressupost previst per a aquest Departament; un pressupost, com hem dit, fortament inversor, que té efectes multiplicadors i que esperem i confiem que, en tot cas, amb el que tenim i amb els recursos limitats que tenim poguéssim jugar el paper que ens hem plantejat, és a dir, aquest paper que he dit abans de lluitar contra l'atur, actuar per a la generació de llocs de treball, però, a la vegada mantenir i reduir el dèficit públic.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon ara el debat de l'esmena 438, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; per defensar-la té la paraula l'il·lustre diputat senyor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Després de la brillant defensa del diputat de Convergència i Unió de la política territorial que està fent el Govern de la Generalitat, penso que l'exemple de funcionament de l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, així com... —si em permet el president, defensaré també l'altra esmena que encara em queda pendent, la de Regs de Catalunya, 459—, són, com he dit, dos bons exemples d'aquesta coherència, d'aquesta política de treballar per al reequilibrament territorial de Catalunya i de millorar i ampliar les infraestructures a tot el territori.

L'empresa Regsa és una empresa, com diu el mateix títol, dependent, dedicada a promoure les inversions en regadiu, i, tot i que els beneficiaris del regadiu solen ser els pagesos, resulta que aquesta empresa depèn del Departament de Política Territorial i Obres Públiques; vol dir això que és un instrument de política territorial, un instrument de planificació i acció sobre el territori i que des de l'òptica d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds pensem que serveix més per a justificar les majors necessitats i majors consums d'aigua que es produeixen a Catalunya i així anar cap a la consecució del volgut dèficit que justifiqui els nous transvasaments que s'han de produir de cara a la metròpoli barcelonina, més que per servir als interessos dels pagesos i per a aplicar una política que entenem que, dins del marc de

la política hidràulica, hauria de ser la que primés, una política d'afavorir la implantació de noves tecnologies per incrementar l'eficiència en l'ús de l'aigua, que permetés també implantar nous sistemes que garantissin un estalvi en el reg, o, per exemple, que poguessin impulsar l'ús o la reutilització de les aigües depurades per a reg. En l'anàlisi de les inversions que fa Regsa des que es va crear, no es veu cap actuació significativa en aquest sentit; per tant, no és una política, entenem, dirigida als regants, que podria ser justificable si això depengués només del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, perquè la visió més sectorial del Departament d'Agricultura podria no fer pensar en eficiències, sinó a incrementar zones de regadiu, però que, des del Departament de Política Territorial, no hi estem en absolut d'acord, perquè creiem que en un país de recursos hídrics escassos el que s'hauria de fer seria promoure totes aquestes actuacions que he dit abans. I això justificaria molt més, a les alçades que estem de l'any 96, quan estem parlant d'uns pressupostos del 96 i quan coneixem els retards que grans inversions de regadiu estan sofrint —parlo del canal Segarra - Garrigues o el canal Algerri - Balaguer—, que hi hagués una modificació en aquestes partides pressupostàries, que estan dotades però que, segurament, d'aquí a final d'any no s'hauran gastat. Per tant, creiem que l'actuació d'aquesta empresa és totalment inapropiada i es mereix la retirada, la reconsideració i una altra programació d'actuacions de regadiu.

Per part de l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre hem de manifestar, una vegada més, el rebuig total a un pressupost de misèria, que només serveix per a prolongar i augmentar la frustració que ha generat un instrument que encara —i quasi porta tres anys d'existència— no ha començat a caminar. I un instrument que als tres anys encara no ha començat a caminar vol dir que porta un cert retard psicomotriu. Teníem 60 milions l'any passat, i com que no se'ls van gastar tots diu que ara amb 49 n'hi haurà més que sobrats; 29 són per a despesa corrent i 20 són per a inversions, 2 milions per a inversions dins dels edificis, i les actuacions, les grans actuacions de reequilibrament territorial de l'Institut de Desenvolupament són per a estudis i projectes, 18 milions. I se'ns diu aquí, quan presentem alguna esmena o quan presentem alguna pregunta o quan fem alguna proposta d'incrementar la capacitat inversora, se'ns diu que hi ha la conformitat del consell rector. Jo voldria saber quin consell rector ha donat la conformitat al pressupost del 96, quan el consell rector està en una època d'aturada tècnica, per dir-ho suaument, que no es reuneix des de principis del segon semestre de l'any passat, és a dir, fa gairebé un any que aquest consell rector no es reuneix; que vam consensuar aquí una modificació de les característiques de la composició del consell rector, que vam aprovar ara fa aproximadament uns tres mesos, que encara no s'ha constituït aquest consell rector i que, previsiblement, abans de finalitzar l'estiu no s'haurà reunit aquest consell rector. Qui és el consell rector que diu que ja en tenim prou amb 49 milions de pessetes i que amb això n'hi ha més que de sobres? N'hi ha més que de sobres per seguir sent el que sembla que des del Departament de Política Territorial i des del Govern es

pensa que és la funció o el destí de l'Institut: ser un altre simple centre d'estudis, que vagi fent papers, que vagi pagant algun tècnic perquè es vagi entretenant a fer estadístiques, a fer estudis, a fer enquestes i a fer paper, generar paperassa, però que, òbviament, no és un instrument per a actuar sobre el territori. I això no és una entelèquia, això no és que a mi se m'acudeixi o a l'Iniciativa per Catalunya - Els Verds se'ns acudeixi que hauria de fer això; és que això, l'actuar directament sobre el territori, això ho permet la mateixa Llei de creació de l'Institut. Fins ara l'Institut, que ha fet un paper secundari en la supervisió de l'elaboració del Pla territorial parcial, té un paper secundari en el Consorci que s'està constituint aquests dies, l'Idebre, per gestionar el projecte Leader de les comarques de l'Ebre; s'està estudiant, s'està treballant per assumir el Consorci de Navegabilitat, però vull recordar que l'obra, és a dir, els recursos, la supervisió de l'execució del projecte de navegabilitat, que un altre dia en parlarem, no ho fa aquest Consorci, sinó que ho fa directament la Junta d'Aigües. En definitiva, l'Institut fins ara no ha servit més que per a produir incredulitat, desengany o una sensació de fracàs d'aquell consens que ens va portar a tots els grups per unanimitat a constituir un centre que creïem que podia servir per a desenvolupar, per a ajudar a desenvolupar les terres de l'Ebre i que en aquests moments fins ara podem dir que no ha fet absolutament res.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara correspon el debat de l'esmena 439, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya; per defensar-la, té la paraula l'illustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. L'esmena en qüestió fa referència a l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, i és una esmena que, segurament, des del punt de vista tècnic, poca cosa podríem dir perquè, efectivament, el pressupost de l'Institut no dona per massa brillants, ni parlamentàries ni governamentals –tot sigui dit de passada. És un pressupost ajustadíssim, és un pressupost, si em permeten l'expressió, que gairebé toca el ridícul i és un pressupost que no aporta absolutament res de nou a la dinàmica del que ha estat fins ara l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre.

I quina ha estat aquesta dinàmica? Doncs, bé, comencem fent una mica d'història, i recordem, com, de fet, fa un moment ha dit el diputat Víctor Gimeno, que aquest Institut neix fruit del consens, fill del consens en aquesta cambra, i ho fa a partir de renúncies importants dels grups parlamentaris. Aquesta és una argumentació que ja he expressat en aquesta mateixa cambra, i d'alguna manera continuem pensant que les renúncies que es van fer en aquell moment van valdre la pena, perquè entenem que aquesta havia de ser una eina important per al desenvolupament de les comarques de l'Ebre, com el seu nom indica. Aquestes renúncies, que, d'alguna manera, expressaven també renunciar a una cer-

ta manera de veure les coses a nivell de les comarques de l'Ebre, van ser respostes, d'alguna manera, amb una certa fredor institucional, per una banda, però també al mateix temps amb una certa traïció a l'esperit que llavors s'havia quedat. M'explicaré.

En el moment que es fa la Llei es pacta políticament, que no en la Llei, però sí políticament, la presència de tots els grups polítics d'aquesta cambra en el consell rector de l'Institut de les Comarques de l'Ebre. Vénen les eleccions municipals i aquest pacte d'alguna manera es trenca o s'anuncia que es trencarà; el que és cert és que, mentrestant, el consell rector és un organisme absolutament inoperant. De fet, un any abans de les eleccions municipals no s'havia reunit; un any després de les eleccions municipals tampoc s'ha reunit, és a dir, porta dos anys sense reunir-se, i amb això em sembla que ja estaria més que justificada l'esmena que estic defensant, però, en qualsevol cas, després de les municipals vénen les eleccions al Parlament de Catalunya, i una de les primeres coses que es fa en el primer període de sessions és fruit també del consens de tots els grups polítics, als quals, finalment, s'ajunta el Grup que dona suport al Govern; es torna a pactar, d'alguna manera, políticament, la composició del consell rector i algunes de les reformes importants en la Llei de creació de l'Institut.

Sigui com sigui, el cert és que, a hores d'ara, i tot i que ja fa uns quants mesos d'això, el consell rector encara no s'ha reunit. I d'alguna manera això vol dir dues coses: primera, que l'activitat que podria fer, que podria estar fent l'Institut, queda molt tocada, és a dir, no es fa tot el que s'hauria de fer, o almenys no s'escolten totes les propostes que s'haurien d'escoltar i, en segon lloc, que allò que es fa respon només a una direcció, és a dir, a la direcció del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, sense tenir en compte, doncs, les diverses sensibilitats que hi ha presents en les forces polítiques que treballen i actuen a les terres de l'Ebre, i, per tant, diguem-ne, això, des del nostre punt de vista, és una mancança molt important. Fixem-nos, doncs: l'esperit inicial, que es trenca i després es recupera, en aquests moments és un esperit que vola enlaire i no podem concretar-lo. Segona qüestió: dos anys sense reunir-se el consell rector –dos anys sense reunir-se el consell rector–, per tant, una mica, una certa..., com a mínim, queda clar que no se sap ben bé per on va la qüestió i sobretot que no hi ha cap mena de voluntat de consensuar les qüestions que s'han de fer.

És clar, dius, home, si amb tot això hi hagués aquí un pressupost interessant que veiessis clar per on han d'anar les inversions, que es plantegessin tot un seguit de problemes que hi ha a les terres de l'Ebre i que, d'alguna manera, són els que van provocar el naixement d'aquest Institut, diries, home, potser val la pena. Però, és clar, què ens trobem després? Doncs, ens trobem un pressupost de 49 milions de pessetes, dels quals 20 són per a inversions, dels quals 18 són per a despeses d'estudis i projectes. Dels 20 milions d'inversions, 18 són per a estudis i projectes, i dels 29 que hi ha per al funcionament normal, doncs, dels 29 n'hi ha 15 que són per a personal i 3 que són per a lloguer, un lloguer d'un immoble –almenys, si no ho tinc mal entès, és així, en

tot cas tampoc en tenim més informació— que se'n va a les 260.000 pessetes al mes, i, és clar, això avui dia pagat a Tortosa és una barbaritat.

Per tant, d'alguna manera no ho acabem d'entendre; com he dit abans, del pressupost, tècnicament, poca cosa més se'n pot dir. El que és evident és que no se'n desprèn cap conclusió ni política ni sobretot de futur de cara al que..., bé, als problemes que d'alguna manera hi ha a les terres de l'Ebre.

Nosaltres entenem que des de l'Institut es podrien fer moltes més coses; moltíssimes més. És evident que en aquests moments hi ha problemes importants a les terres de l'Ebre; un problema que està sortint ara en aquests moments, que fa referència a l'agricultura, és una certa malaltia que sembla que hi ha en els cítrics, una part importantíssima de l'agricultura de les terres de l'Ebre, i que veurem com s'acabarà això. Jo expresso ja avui aquí la meua preocupació pel tema; en tot cas ja tindrem ocasió de parlar-ne i suposo que d'actuar, des del punt de vista del Govern, segur, des del punt de vista del Parlament també seria interessant que s'hi pogués dir alguna cosa, com a mínim conèixer millor el problema, però és evident que aquest és un problema que hi és. L'Institut, evidentment, no sé si en sap massa cosa, però en tot cas no hi ha hagut ocasió de discutir-ho en el si del consell rector, que seria el tema lògic.

Projectes. Com vostè ha comentat abans, el tema de la navegabilitat del riu Ebre; com el port de Sant Carles de la Ràpita, que aprofito per recordar que hi havia un acord unànim dels grups polítics a l'Ajuntament de la Ràpita, un acord que pretenia, doncs, d'alguna manera impulsar el port, que era un compromís històric a nivell de les terres de l'Ebre, compromís no complert, que ara sembla que es comença, però només que es comenci d'una manera bastant tímida de complir-se, i ja dic, en tot cas, que seria també un tema a tirar endavant. És a dir, si l'Institut fos un organisme, doncs, no només competent en qüestió de competències, sinó competent en qüestió de reunir-se, de poder discutir, de poder elaborar propostes, aquest també seria un tema evidentment que l'Institut podria assumir, fins i tot, amb una certa lògica, no?

Temes, com, per exemple, la indústria a les terres de l'Ebre. En aquests moments la indústria a les terres de l'Ebre es pot dir que està malament, perquè està mal enfocada, però a més a més perquè, per exemple, els polígons industrials que s'hi han fet són polígons industrials essencialment mal ubicats i que estan, doncs, alguns dels quals estan buits. I, és clar, això té una repercussió molt important en l'equilibri d'aquestes comarques.

En definitiva, nosaltres voldríem expressar la nostra preocupació perquè aquest era un instrument que, més enllà del que es pogués expressar en la Llei de creació, també expressava una altra cosa que no s'escriu mai enlloc i que, d'alguna manera, alguns grups polítics n'han fet una bandera, que és el reequilibrament territorial, que vostès també n'han parlat en moltes ocasions, i, és clar, el reequilibrament territorial per nosaltres, en aquests moments, és prioritari, perquè, si no, és

tenir una visió absolutament parcial de Catalunya i no gens real del que hauria de ser, i això també ha de marcar prioritats en l'activitat política i, sobretot, en l'acció de govern.

Ara fa un moment parlàvem amb el conseller del tema de l'avellana. Ja sé que no té res a veure amb l'Institut de les Comarques de l'Ebre, però, en tot cas, és un exemple que em sembla que sí que és molt paral·lel. El tema de l'avellana és important, evidentment, pel tema dels productors d'avellana i la qüestió del preu, és un tema que està enlaire encara i que veurem com s'acaba, que no sabem com pinta, però, en tot cas, hi ha una altra lectura al darrere de tot això, i és que el fet que hi hagi productors d'avellanes en unes comarques implica que, si hi són, aquelles comarques encara viuen, i que aquell sòl, aquella terra no es desertitza i, per tant, que no es provoquen incendis, etcètera, és a dir, hi ha tot un seguit de conseqüències. I, per tant, per això és important que es continuï treballant en aquesta línia. L'Institut de les Comarques de l'Ebre, d'alguna manera, també havia de ser això; també havia de ser una eina de cara al reequilibrament territorial i poder actuar amb eines per part del Govern en tot un seguit de qüestions, que n'hem esmentat algunes, n'hi hauria bastants més per esmentar i, sobretot, perquè se'ns estan anunciant tot un seguit de problemes que, a l'hora de la veritat, no sabem ben bé com acabaran resolent-se, però en tot cas és evident que, si no utilitzem l'eina de la qual ens hem dotat tots plegats, que és l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, mal favor haurem fet a les terres de l'Ebre i al reequilibrament territorial de Catalunya. I això, en una nació petita com Catalunya, és un pecat gairebé mortal.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar l'última esmena al Departament de Política Territorial, l'esmena 440, del Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Marià Gil.

El Sr. Gil i Agné

Gràcies, senyor president. Jo començaria dient que, amb enorme satisfacció, i a la vegada amb profunda preocupació, vaig a dedicar aquests minuts, il·lustres diputades i diputats, també a lo que han fet els que han parlat anteriorment, el senyor Víctor Gimeno i el senyor Ernest Benach, sobre l'Institut de Desenvolupament. I penso que s'haurà de fer altres vegades. Jo, almenys, m'hi comprometo, a parlar d'aquest Institut, d'aquest organisme, totes les vegades que calgui, aquí, amb insistència i amb reiteració. Jo no era aquí quan se va aprovar el Pla territorial en aquesta cambra, no estava al Parlament —i des d'aquelles terres me'n vaig alegrar molt, igual que moltes altres persones—, i, a la vegada, els plans sectorials que havien d'impulsar, i que un dels dos que han començat a funcionar des d'aquelles terres semblava que havia de donar compliment a una sèrie d'expectatives i d'esperances. Però les coses no són així.

Repetidament està sortint un record nostàlgic –ahir ho vaig dir, al començament de la jornada–, recordant que el president..., l'expresident, ja, i difunt, Josep Tarradellas, havia potenciat el Consell Intercomarcal de les Terres de l'Ebre, a finals de la dècada dels setanta, i que no sabem per què ni per qui –ni per què ni per qui– va deixar de funcionar. I se mira amb una certa nostàlgia perquè lo que havia de ser el seu substitut, que en este cas és l'Institut de Desenvolupament, doncs, alguna cosa passa que no acaba de funcionar. S'han dit aquí unes quantitats exactes –49 milions de pessetes– per a funcionar l'Institut, i jo m'atreveixo a dir que no hi ha cap poble, cap petit poble de les comarques, de les terres de l'Ebre, que tingui este pressupost. Com es pot entendre que 49 milions és el que dóna suport econòmic a un institut que ha de regular, ha de treballar i ha de potenciar aquelles terres? I d'aquests 49 milions, únicament, com s'ha dit, i ho vull recordar, 18 milions són per al desenvolupament de projectes i d'idees i realitzacions.

Però queda poc temps per parlar d'una cosa, al meu entendre, tan important com és l'Institut. Però jo no voldria parlar, en aquests últims minuts, de l'Institut des del punt de vista parlamentari. Jo voldria que vostès, diputats i diputades, escoltessin lo que la gent d'aquelles terres espera de l'Institut, perquè de vegades els polítics no coincidim amb lo que la gent nostra vol. Nosaltres hem fet un institut, hem creat un institut amb un consens perfecte, però no l'estem dotant, hem creat un vehicle i no li estem posant gasolina. I la gent d'aquelles terres no vol mecanismes que no funcionen; la gent d'aquelles terres vol, simplement, coses que donin solució als seus problemes. I si parlem de problemes concrets, que és lo que la gent vol, si l'Institut no serveix per a donar solució, per exemple, a una cosa que nos està caient damunt –i aquí sap el senyor Pepe Curto, que viu a aquelles terres, el senyor Mariano Curto, el senyor Víctor Gimeno..., l'altre diputat no hi és en aquests moments–, passarà el tren i els trens d'alta velocitat per les terres dient-nos simplement «adéu»; s'han trencat les estructures ferroviàries d'aquelles terres, i passarà lo que és senyal de progrés –sempre ho ha estat, històricament–, passarà sense dir-nos ni adéu. Si l'Institut no serveix per a fer parar aquests trens, perquè la gent de l'interior d'aquelles comarques els poguéssim agafar i vindre aquí o anar-nos-en a altres llocs, no servirà per a res. Si l'Institut no serveix perquè d'una vegada per sempre l'autovia de Tortosa a l'Aldea... –i dic aquests dos noms no perquè ells tinguin la responsabilitat, sinó perquè és una solució que hauria d'estar feta–, si no serveix per a donar-hi impuls, no servirà per a res. Si l'Institut no serveix per a posar en marxa els regadius de la Terra Alta i, com deia el company Manel Nadal, un dels canals... Perquè, a més, és curiós, el canal Xerta - riu Sénia –que jo li allargo quatre quilòmetres: són trenta-quatre quilòmetres–, el canal Xerta - riu Sénia no té concessió d'aigües i, com que no té concessió d'aigües, doncs, no es fa el projecte de regadiu secundari; resulta que el canal Aldea - Camarles té concessió d'aigües, però no té la construcció o, millor dit, sí que té una construcció, el transvasament de l'aigua que ha passat des de les terres de l'Ebre a Tarragona i que, irònicament –jo qua-

si diria..., quasi com una burla–, passa per davant de l'Aldea i Camarles, però passa per anar-se'n a altres indrets... Si l'Institut no serveix per a declarar d'una vegada per sempre els ports que oficialment se diuen de Tortosa - Beseit i que nosaltres, col·loquialment, territorialment, diem «els ports de Caro», si no serveix per a declarar-se parc natural, no servirà per a res. Si l'Institut no serveix perquè la regressió del delta, la salinització, i aquests problemes tan importants que té el delta se parin d'una vegada, no servirà per a res. Si l'Institut no serveix perquè la fusió del Consorci de Navegabilitat vagi en un procés ràpid, directe i eficaç dins de l'Institut, tampoc servirà per a res. Per tant, si la gent d'aquelles terres veiem que l'Institut no dóna solució als problemes u, dos, tres, quatre, etcètera, la pregunta és molt fàcil: perquè nos serveix, aquest organisme?

És la segona vegada que d'alguna manera se nos enganya..., nos enganyem, en este cas nos enganyem, tot el Parlament, perquè tots hem sigut pares de la criatura. Tenim un fill i no sabem posar-li el nom. I això és..., això és trist, parlar d'aquesta forma, perquè no estem parlant... Jo sóc alcalde d'un poble, i a mi em diu, un departament de la Generalitat: «Mira, alcalde, això que tu ara demanes, enguany no es pot fer, se farà l'any que ve», i jo ho firmo de seguida. A mi, esperar-me un any –una obra, lo que sigui–, no em suposa un problema; però un organisme, un organisme que ha d'aglutinar... Perquè també no estem tan units, allí baix, com nos pensem. Jo vaig denunciar un fet, i jo també sóc una mica culpable: tots los ajuntaments volem una parcel·la de polígon industrial, que no nos serveix per a res. Este organisme hauria de fer un esforç aglutinador, generalitzat, d'aquelles terres, i dir: «Senyors, aquí convé territori de política industrial, aquí i allà, en esta comarca i en esta, a l'altra i a l'altra», i en això possiblement nos hi posaríem d'acord. Però si anem desunits, a aquelles terres, difícilment podem avançar. Este organisme, una de les missions que té és d'unir les forces: en això, en regadius –que tampoc nos posem d'acord, a vegades– i en tants i en tants d'altres aspectes.

Per tant, l'Institut bàsicament ha de servir per a impulsar el sector industrial, impulsar el sector agrícola, impulsar el sector turístic i impulsar un sector molt concret, però que és important, que és el sector de producció del delta –l'assumpte, per exemple, del marisc, l'assumpte que és propi de les aigües d'aquelles terres, i després els ports, que també produeixen la pesca, que d'alguna manera també s'ha esmentat aquí. Parlo de camps productius, no parlo de concessió de l'Institut: l'Institut no s'ha de preocupar, al meu entendre, de si falta un casal cultural aquí o si falta..., o si s'ha de donar una dotació; els consells comarcals, que han tingut bastant..., bastant de fracàs, s'han convertit en això, però l'Institut de Desenvolupament no es pot convertir en això.

I jo sí que estava aquí, ja, quan, fa tres mesos, hi va haver unes esmenes que també per unanimitat vam aprovar: la representació de tots els partits polítics en el Parlament dins d'aquest Institut. Una cosa enormement positiva: allí ho discutirem, tots los partits, i arribarem a acords. Un altre aspecte positiu: la creació de la vicepresidència. Perquè jo puc entendre que –en aques-

tos moments no hi és; hi era—l'honorable conseller de Política Territorial no pot estar sempre present allí; per tant, hi ha d'haver una persona amb capacitat de decisió. I, després, un altre aspecte, que era que de seguida se corregís això que està passant d'alguna manera ara, que passen los mesos i encara no funciona. Per tant, jo no preguntaria aquí què volem nosaltres de l'Institut, sinó què vol la gent d'aquelles terres. I la resposta, possiblement, resultaria molt negativa. Jo visc molt a prop de l'Institut, de l'edifici de l'Institut, i visc molt de prop aquesta problemàtica, i penso que és una de les últimes oportunitats que la gent d'aquelles terres té de creure en la institució parlamentària. Aquí, el company Ernest ha parlat del reequilibrament, i és veritat: encara que allí hi hagués una persona, en aquell territori, mereixeria el reequilibrament; en aquests moments són 155.000 persones, molt poques persones, en comparança, però només que en fos una ho mereixeria, i som alguns més.

I, per acabar, jo no voldria que es repetís lo que va passar amb el primer organisme, el Consell Intercomarcal, i ho voldria dir..., com que veig que aquí algunes vegades se diuen frases en llatí, doncs jo també ho voldria dir en llatí: jo no voldria que es complís, una vegada més, aquella dita que diu «*de facto ad posse, valet illatio*» —si una cosa ha passat una vegada, pot tornar a passar una altra vegada. Voldria que en aquest cas es trenqués esta dinàmica, i que aquest Institut fos l'honra de tots los parlamentaris, de tots los cinc grups parlamentaris que hi han en la cambra.

Moltes gràcies a tots vostès.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a l'esmena 443, té la paraula, pel Grup Socialista, el diputat senyor Joan Oliart.

El Sr. Oliart i Pons

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Bé, el senyor Marià Curto, amb la seva intervenció, crec que em facilita aquesta exposició, perquè ha dit el que realment succeeix, i és, ha dit, que el que ens separa és la concepció de la política d'habitatge. Completament d'acord. Són precisament aquestes raons conceptuals, i també uns superiors nivells d'inversió que nosaltres demanem, que són els que ens fan demanar la devolució de l'Incasol, organisme que ha de dur a la pràctica la política d'habitatge.

Partim d'una situació: quina és, aquesta situació? S'hi ha referit també el senyor Boada, i ha dit que, d'aquí fins a l'any 2000 i escaig es necessitaran com a mínim 30.000 habitatges anuals. Això ja se sap des de l'any 1989. És a dir, es va presentar aquí, precisament abans del primer Pla d'habitatge, un estudi sobre les necessitats d'habitatge de Catalunya, a petició precisament del Grup Socialista, i aquestes xifres ja sortien aleshores. I a més a més s'estructuraven molt ben estructurades, en nivells de renda determinats. Què en resultava, d'això? En resultava que la majoria dels possibles adquirents d'aquests 30.000 habitatges necessitaven un tipus de protecció, més baix o més alt, segons els nivells de renda. I crec que tots ens vam posar també d'acord en

aquell moment que el problema de l'habitatge era un problema general, molt important, que afectava les rendes baixes, les mitjanes i també algunes rendes mitjanes - altes. Crec que tots hi vam estar completament d'acord, i es va fer un pla d'habitatge a nivell d'Estat i un pla d'habitatge subsidiari, aquí a Catalunya. Aquell primer Pla va tenir, lògicament, un plantejament, i aquest Pla que vostès aquest any ens han tornat a presentar té el mateix plantejament del primer Pla. És a dir, no ha variat absolutament res.

Però què ha succeït després de l'aplicació del primer Pla? Doncs ha succeït que els trams de rendes més baixos són, precisament, els que no han tingut facilitat per a l'adquisició d'habitatge, i ha afectat fonamentalment els joves. I aquí em vull referir a un debat que durant molts anys hem tingut, durant tota la vigència del primer Pla, els successius consellers de Política Territorial i un servidor, que semblava de vegades, potser, per a la resta de l'hemicicle, un debat esotèric, en tant que jo estava reclamant més protecció oficial, i sobretot més règim especial, com també ens reclama el senyor Boada, i en canvi el Pla —i, ho repeteixo, el nou Pla— dona prioritat al preu taxat. I aquí està, indubtablement, el punt crític, el punt crític de la divisió de les dues polítiques: mentre s'opti pel preu taxat, indubtablement seran els trams de rendes mitjanes i mitjanes - altes les afavorides, i mentre siguem —com som en aquest moment— la comunitat autònoma que menys construcció de protecció oficial ha fet, de tot el Pla nacional estatal, és indubtable que les persones i famílies de rendes més baixes en seran les més perjudicades, i, sobretot, aquells que busquen un nou habitatge, com són els joves.

Per tant, per superar aquesta situació, i algunes altres situacions que hi han, nosaltres, què és el que demanem? Bé, demanem, sobretot, doncs, que es facin aquestes prioritats —per exemple, que també és un problema que tenim afegit aquí a Catalunya, i que potser a nivell d'Estat no és tan important, el problema de les remodelacions de polígons i blocs afectats per patologies. Aleshores, per donar solució a això, nosaltres el que reclamem és un pressupost estructurat per objectius i prioritats. I què vol dir, això? Doncs que es facin els programes, els programes específics i concrets per a cada una d'aquestes necessitats. Significaria això, doncs, crear un programa de sòl residencial que es destini exclusivament per a promoció de protecció oficial, que es faci i es creï un programa específic d'adquisició i urbanització de sòl per a protecció oficial per part de l'Incasol a les grans ciutats, que són les grans deficitàries en aquest moment; perquè jo faria una pregunta, i no sé si hi ha algú aquí capaç de respondre-me-la: del patrimoni o del patrimoni de sòl que en aquest moment té l'Incasol —i suposo que deu ser bastant important, perquè des de l'any 1980 que està adquirint sòl—, quina part d'aquest patrimoni està localitzat a les grans conurbacions urbanes? M'agradaria saber-ho. Un programa també específic per a la remodelació de barris i polígons, i un programa també específic per a habitatge de lloguer; perquè, per molt que s'estigui dient i per molt que s'estigui anunciant, és molt clar que els únics habitatges que la Generalitat destina a lloguer són alguns, i no tots, alguns dels que Adigsa pot recuperar.

Això és únicament, de moment, la política d'habitatge de la Generalitat.

Una estructura pressupostària com la que estem reclamant repetides vegades, quins avantatges ens donaria? Bé, fixaria quines són les prioritats i els objectius essencials, amb quins recursos es podrien assolir cada un d'aquests objectius i, lògicament, facilitaria el seguiment, per part de la societat i per part del Parlament, d'aquests objectius i d'aquesta política i d'aquestes actuacions.

Però també reclamo un nivell més elevat d'inversions. El meu company senyor Manel Nadal ha dit que el nivell global d'inversions de la política d'habitatge era més o menys el de l'any passat i, fins i tot, en algunes partides podia haver-se incrementat. Jo estic d'acord amb això, perquè fent sumes s'esbrina i, per tant, no es pot negar l'evidència. El que passa és que tornem una altra vegada a aquesta concepció o divisió que jo estic reclamant aquí, que és aquesta de les prioritats. Precisament algunes de les partides que nosaltres creiem que són vitals per dur a terme la política d'habitatge que nosaltres faríem, resulta que algunes d'aquestes partides, la més important, al nostre entendre, ha disminuït. I quina és? Doncs és la de promoció pública, precisament; la partida de promoció pública, si vostès es miren el pressupost, veuran que ha tingut una disminució de 210 milions de pessetes; menys que l'any passat. Això significaria, en termes reals, en pessetes reals, una disminució encara més important.

Però és que, a més a més, passa una cosa, i voldria aclarir-la, aquesta cosa, perquè jo crec que és important. Mirin, si es miren les memòries d'inversions, comprovaran una cosa molt peculiar: veuran que una tercera part de la programació d'habitatge públic és per a remodelar edificis amb aluminosi o en males condicions. Conseqüències d'aquest fet: doncs, que el nombre d'habitatges per a nous adquirents o per a adquirents de primer habitatge –en aquest cas, els joves una altra vegada en són els perjudicats– queda disminuït precisament en aquesta tercera part. I, per altra banda, es dona l'aparença, llegint aquesta memòria d'inversions, que es construeix a les grans concentracions urbanes, quan, de fet, s'estan fent solament substitucions; no habitatge nou de promoció pública. Ara, no em posin el dit a l'ull; vull dir, jo no estic en contra que es faci això, naturalment; ni molt menys; molt al contrari. Nosaltres estem a favor d'aquestes remodelacions. El que volem fer evident en posar de manifest aquesta realitat és que són necessàries –i és un argument més– més inversions en promoció pública; això és clar. I és necessari separar, per al bon enteniment de tots, és necessari separar el programa de remodelacions d'edificis i habitatges antics del programa de promoció pública per a nous adquirents i lloguer. Això és el que és necessari fer; i d'aquesta manera es veurà clarament què és el que està passant i què és el que nosaltres volem. I aleshores vostès em poden dir: «Estem amb un pressupost restrictiu i, per tant, estaríem d'acord, fins i tot, senyor diputat, amb el que vostè ens està dient, però no arriba per a tot i, per tant, hem de fixar les nostres prioritats i hem fet tot el possible en matèria de política d'habitatge.» Jo els dic que sí que és possible augmentar aquestes inversi-

ons; per un fet molt important, que el vinc repetint també des de fa moltíssim temps: el caràcter recuperable de les inversions en habitatge –el caràcter recuperable. És una primitiva important inversió la que s'ha de fer, i després d'aquesta inversió es torna a recuperar amb la venda dels habitatges i amb la venda del sòl. Únicament, indubtablement, es recuperen a molt més llarg termini aquells habitatges que van destinats a lloguer, però, com he dit abans, aquests són els menys. Però és que, a més a més, tenim que vam aprovar una llei, una llei que és la Llei de fiances, i que hi ha el dipòsit per a l'Incasol, i que això representa, i ho vaig dir, un volum d'ingressos de 26.000 milions de pessetes, que, si es pot disposar del 90%, posaríem que en podríem disposar d'uns 24.000 milions; més 1.000 milions d'interessos, seria al voltant de 25.000 milions de pessetes. Doncs, bé, nosaltres, mirant les partides, ens adonem que a promoció pública hi ha 17.000 milions de pessetes i que, si mirem després els convenis de promoció pública amb els ajuntaments, no arriben a 2.000 milions de pessetes, i, per tant, estaríem encara a 19.000 milions de pessetes, 6.000 milions de pessetes per sota dels ingressos que es poden generar amb els fons que procedeixen de les garanties dels dipòsits de fiances dels contractes de lloguer. Per tant, vostès no hi estan posant aquí ni cinc cèntims dels seus altres recursos, però és que ni tan sols hi posen tots els recursos finalistes que nosaltres hem aprovat per llei en aquest Parlament.

Aquestes són les raons per les quals nosaltres demanem el retorn d'aquest pressupost, i, a més a més, una raó afegida que ens ha donat el senyor Marià Curto, quan ens ha dit, segons la seva lògica, que l'oposició té postures contradictòries en algunes matèries i que això li dona la raó precisament al Grup del Govern. Doncs, bé, jo li diria que el contrari també deu ser veritat, i que quan tots els grups de l'oposició estem d'acord en una política, aleshores el Govern està en l'error. Com a mínim, doncs, en aquesta esmena donin-nos vostès el seu suport.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Gavín.

El Sr. Gavín i Valls

Moltes gràcies, senyor president. Em pertoca, en representació del meu Grup, fer el torn en contra a totes les esmenes del Departament de Política Territorial, que van referides a instituts i empreses públiques, i, per tant, en una part molt principal, el tipus d'argumentació que jo hauria d'utilitzar per lògica seria una argumentació molt enfocada a l'objectiu d'aquestes empreses, d'aquests instituts autònoms i, per tant, molt enfocada al que és l'aspecte de gestió que realitzen aquestes empreses i aquests instituts. Tal com ja ha explicat el meu company Curto, d'una manera molt brillant, la política general del Departament ja ha estat rebatuda en les esmenes a la totalitat.

Malgrat tot, és inevitable, perquè de fet tots els grups ho han fet, que s'utilitzin en part aquestes esmenes per fer referència a les polítiques corresponents, i en alguns aspectes, fins i tot, no solament és inevitable, sinó que és quasi obligat; determinats aspectes d'inversió, etcètera, en tant que es reflecteixen en les empreses o en els instituts, doncs, té una certa lògica que s'hi faci referència. Malgrat tot, he restat més tranquil del que ho estava perquè en una primera instància ens havíem adonat que determinats grups havien presentat esmenes pràcticament a tots els instituts i organismes i que, després, algunes d'aquestes esmenes s'han anat retirant, en un total de gairebé deu esmenes, que han estat retirades, a diferents instituts i organismes, la qual cosa ens ha tranquil·lit bastant. Alguns d'aquests, fins i tot, no han gastat pràcticament res del temps a justificar la posició dels grups, fins i tot en casos en què no s'ha retirat l'esmena. I, per tant, jo tindria la temptació de parlar d'allò que els grups de l'oposició no han parlat i que, per tant, és lògic, perquè vol dir que són aspectes de la gestió del Departament i de les empreses i els instituts que tenen una part molt positiva, tan evidentment positiva que és difícil fer-hi torns en contra o és difícil fer-hi argumentacions en contra –CIMALSA, Institut Cartogràfic de Catalunya, Ferrocarrils de Muntanya de Grans Pendants, o Equacat... I no dic que no hi hagués en algun d'aquests aspectes coses que realment es poguessin discutir, ja que són temes que pràcticament no s'han tocat, així com algunes de les empreses relacionades amb grans infraestructures de comunicació.

Jo a aquest terreny, per tant, pràcticament no dedicaré res de temps. En podríem parlar. Per exemple, ha sortit, respecte a Equacat, per què aquesta empresa està a PTOP i no està en un altre lloc, en funció del destí de la instal·lació que s'utilitzi, en tant que és un instrument de gestió, i, per tant, em remeto al que els deia abans, pot estar en un lloc o en un altre, això és discutible, però, tal com deia, igual que en el cas d'Equacat, gairebé totes les empreses, i, per tant, faré referència a l'argument que jo deia amb un sentit genèric, tots aquests instruments i totes aquestes empreses, des del punt de vista del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, compleixen amb escreix, amb satisfacció i amb un molt bon balanç de gestió les seves funcions. I, per tant, aquest és un dels primers punts pels quals nosaltres rebutgem aquestes esmenes a la totalitat. Tot això, empreses i instituts, són instruments de gestió de les polítiques, i totes aquestes empreses i instituts compleixen a satisfacció les funcions que tenen encomanades.

I vaig avançant. Ferrocarrils de la Generalitat, per exemple, amb 500 milions de viatger per quilòmetre l'any 95, i compleix aquest organisme les seves funcions amb una satisfacció molt important, pel nostre Grup, i que durant aquests últims anys ha sigut capaç de modernitzar les seves instal·lacions, les seves infraestructures, guanyar en usuaris –i això és transport públic–, guanyar en rendibilitat, i, per tant, doncs, compleix perfectament els seus objectius. Podria parlar de les inversions que té previstes Ferrocarrils, i em serviria per rebatre algunes de les qüestions que s'han dit per part dels grups de l'oposició, perquè demostrariem que algunes inversions previstes dins els mateixos pressu-

ostos de Ferrocarrils i algunes de previstes dins l'acció de GISA, com a instrument gestor d'inversions, ens permetrien, dic, afegir un element més, que és que les inversions en transport públic, en transport ferroviari, són molt importants també en aquest exercici, tot i ser un exercici de gran contenció pressupostària.

Hi ha altres aspectes dels arguments que s'han utilitzat que, ja resumint en dos o tres grans blocs..., diguéssim, la política de l'aigua, la política de sòl i la política d'inversió o GISA, hi ha alguns aspectes de tipus genèric que jo crec que s'han enfocat erròniament per part dels grups de l'oposició; hi ha hagut crítiques referides a dir: «Escollin, hi ha poca obra nova, vostès arrossegueu, en els pressupostos d'aquests instituts, compromisos assumits...» Jo he d'insistir en l'argument que ha donat el meu company Curto i han donat els altres meus companys: en un pressupost de gran contenció, un pressupost que nosaltres creiem que és realista, perquè es sotmet a una contenció volguda i imposada, autoimposada pels compromisos de reducció del dèficit i del deute, en un pressupost d'aquestes característiques, és obvi que l'apartat d'inversió que queda més afectat és la part d'inversió nova, i, per tant, el que és una prioritat –i ho ha explicat el senyor Curto, com a criteri general– és, lògicament, els compromisos, els plurianuals o les previsions ja fetes en altres períodes anteriors o amb altres decisions del mateix Govern.

Pel que fa a aquests grans blocs de polítiques que jo ara he resumit, m'agradaria poder fer un repàs puntual. Per exemple, Junta d'Aigües i, en part, Regsa, però en tot cas primer parlarem una mica de Junta d'Aigües. A Junta d'Aigües és veritat que hi ha una contenció de la despesa, fruit d'aquest context general; hi ha algunes coses amb les quals no estem d'acord ni molt menys. S'ha dit, per exemple, que Junta d'Aigües disminueix 2.000 milions la inversió; als companys d'Iniciativa, jo els rectificaria: són 1.690 milions, és una substancial diferència. Semblava que, d'un pressupost de l'any 95 de 7.200, que es variï en una quantitat així pot donar més sensació d'alarmisme; no són 2.000 milions els que es redueixen. Fent una anàlisi de la gestió de la Junta, veiem que en els capítols de personal, de capítol 2, com passa en totes les empreses, hi ha una gran contenció, i també hi ha unes limitacions, lògicament, a la part d'inversió. S'ha volgut donar la sensació que, per tant, no es fa res, un cert catastrofisme. Nosaltres hi estem en total desacord; hi ha previsions en obres importantíssimes, dins el mateix pressupost de la Junta d'Aigües i dins el pressupost de GISA, com per exemple, proteccions contra avingudes, per posar un exemple, la riera de Sant Llorenç, que és una qüestió feta en col·laboració amb l'empresa municipal de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus; abastament d'aigua als municipis de l'Alt Penedès i el Garraf, amb una inversió total de 6.700 milions de pessetes... I això em permet també fer referència al que es parlava com a política d'aigua, en general, que ja ho ha comentat el meu company Marià Curto: com es podria justificar una inversió d'aquest tipus i d'altres que jo els podria llegir en abastaments d'aigua, si se suposa que és un país sense dèficits hídrics? És una contradicció molt important d'algunes de les crítiques que s'han fet.

S'han esmentat, per exemple, algunes qüestions concretes que no em fa res comentar: la planta potabilitzadora de Lloret de Mar o les rieres del Maresme —que gairebé no han sortit, van sortir l'altre dia—, ja el meu company Escudé va donar la relació de les obres que estan previstes de fer, en el cas de la potabilitzadora de Lloret de Mar és una qüestió que està prevista i que s'estan definint els terrenys i el conveni amb l'Ajuntament i, per tant, és un tema que si no està previst és perquè encara no està clar el terreny i encara no està clar el conveni, però que és una cosa compromesa i que, d'acord amb el Consorci de la Costa Brava, doncs, això es tirarà endavant sense cap dificultat; de la mateixa manera que està previst també el Pla de protecció contra avingudes del riu Besòs i de la conca del Besòs, i de la mateixa manera que —hi insisteixo, i no ho llegiré— hi ha previstes tota una sèrie d'inversions en referència a aquestes matèries.

Respecte, per exemple, al cas de Regsa, doncs, podríem fer algunes apreciacions molt similars a les que he estat fent fins ara. Regsa està a PTOP perquè és un instrument de gestió d'inversions, i, en tot cas, com que estic convençut que se'n parlarà i en parlarà la meua companya Glòria Pallé quan es discuteixi el tema d'agricultura i probablement els diversos grups en parlaran, del tema de regs, jo només faré referència, molt pel damunt, a un parell de coses. El senyor Víctor Gimeno, amb la tradicional passió i entusiasme amb què defensa les coses, doncs, ha fet una crítica que jo crec que se n'ha anat molt a l'extrem, fins al punt de dir: «Escolti, Regsa és un instrument per engeixar el dèficit hídric que els permet a vostès justificar la necessitat o l'existència d'aquest dèficit hídric.» I parlaré una mica de les obres que té previstes i programades Regsa, una mica també per justificar l'aspecte que abans hem comentat sobre la política d'aigua i d'estalvi d'aigua.

Regsa té previstes unes partides molt importants, per a molts canals, canals que estan distribuïts per tot el territori, de gran importància, i, a part d'aquestes grans obres de reg, les zones que fa Regsa, també hi ha altres obres menors, en tot cas —hi insisteixo— per tot el territori: Alcarràs, Pinyana, Algerri - Balaguer, Baix Ebre, Urgell, Móra d'Ebre, Baix Ter, Francolí, Muga, Oliana, Pinell de Brai, Terra Alta, marge esquerre i marge dret de l'Ebre, Baix Empordà, Albesa, concentracions parcel·laries, etcètera; no m'hi estendré, però, en tot cas, sí que en aquest aspecte l'esforç inversor s'ha mantingut a un nivell molt alt: són més de 6.338 milions de pessetes, a part de 1.051 milions que estan disposats a la Junta d'Aigües per al revestiment de canals del delta en funció del cànon del conveni que hi ha respecte al revestiment dels canals del delta i, a més a més, 500 milions de pessetes que la mateixa Direcció General d'Obres Hidràuliques té previstes per a altres regs de menor quantia. Però moltes d'aquestes obres de reg —moltes d'aquestes obres de reg— són millores de reg que amb les seves concentracions parcel·laries permeten accions amb sistemes de reg que estalvien aigua —política impulsada pel Govern—, són revestiments de canals que estalvien també importants quantitats d'aigua i que, per tant, permeten també impulsar la creació de nous regs o el major aprofitament dels recursos, i són, en tot cas, i això sí que jo crec que és l'eix princi-

pal —ja se'n parlarà amb més extensió en un altre moment, suposo—, és una política del Govern d'impulsar la transformació de secà en reg, i, per tant, m'ha semblant bastant incoherent que es fes aquesta crítica a Regsa, precisament des d'aquest punt de vista, quan és una política que jo entenc que tots els grups recolzen o haurien de recolzar.

Institut Català del Sòl. S'ha parlat ja de la política general. Senyor Oliart, jo principalment el que li he de dir és que sí que hi ha una certa contradicció entre la seva posició i la del senyor Nadal, i sí que hi ha alguna contradicció entre els diferents grups de l'oposició. Jo he sentit a dir que el pressupost de l'Incasol baixa i també que el pressupost de l'Incasol puja —vostès han dit que puja, ho han dit encertadament. Efectivament, el pressupost de l'Incasol puja, i, per tant, seria un altre motiu de perplexitat de per què aquesta crítica tan ferotge a l'Institut Català del Sòl quan dins d'un context de contenció de la despesa puja el seu pressupost i, per tant, es marca una prioritat. Una prioritat en la política de l'habitatge, i la prioritat en la política de l'habitatge és l'existència del mateix Pla d'habitatge. I també és lògic que els grups de l'oposició busquin ressaltar les diferències o les contraposicions amb les polítiques del Govern. Això és l'únic que podria justificar la presentació d'esmenes a tots els instituts, departaments i empreses, quan després se'n retiren algunes o no se'n fa esment. És aquesta voluntat de marcar distàncies amb la política del Govern.

Doncs, bé, en l'anàlisi profunda d'aquestes polítiques i de les intervencions seves no s'han vist contraposicions radicals amb les polítiques del Govern; s'ha dit que hi ha un pla d'habitatges, s'ha dit que és un pla d'habitatge fet d'acord amb els governs corresponents del Govern central —i això és positiu—, l'existència del mateix Pla és positiva, la prioritat és aquesta mateixa existència: dues de cada tres pessetes que provoca d'inversió i de subvenció el Pla d'habitatge, les posa la Generalitat i no l'Estat, i en aquest terreny ens movem en uns dèficits que el conseller ja va explicar quan va venir el Pla d'habitatge al Parlament de Catalunya, dèficits que tothom va estar d'acord a reivindicar, doncs, que s'intentessin evitar o paliar. Les polítiques d'habitatge en relació amb l'habitatge protegit estan clares, perquè la normativa estableix que el 75%, com a mínim, de l'habitatge de promoció pública ha de ser per a habitatge protegit, per tant, la diferència pot estar entre el 75 i el 100%. Per nosaltres, això, aquesta diferència, és una diferència de matís. També ens sembla una contradicció quan es parla dels habitatges de promoció pública, que no hi ha prou atenció respecte a aquest tema —hi insisteixo—: 75% com a mínim, i resulta que després és gairebé el 50% de les inversions reals de l'Incasol, és una altra contradicció. És una altra contradicció quan s'ha parlat que no s'actua en aquells llocs on hi ha bosses de més necessitat d'aquest tipus d'habitatges a grans ciutats, etcètera, i jo, com a polític del territori, doncs, m'ho miro i veig com pràcticament totes les actuacions en habitatges de promoció pública es realitzen en grans poblacions, en zones de conurbació. I, per tant, contradiccions i aspectes —hi insisteixo—, 75% com a mínim d'habitatge protegit, 50% de la inversió en habitatge protegit, aspectes que

ens fan pensar que la diferència és realment de matís. El mateix Pla d'habitatge –ja s'ha dit en altres moments– ja preveu, com a instrument que és per a facilitar l'habitatge a la gent que té dificultats econòmiques per poder-ho fer, les mesures per subvencionar l'habitatge en proporció a les necessitats econòmiques de la gent que demana l'ajut.

Per tant –hi insisteixo–, de les polítiques no estem tan distants, perquè del que han dit vostès no estem tan distants, són qüestions de matís, són qüestions molt discutibles. Per la gestió, nosaltres també entenem que la gestió que fa l'Institut és una gestió positiva com, en general –hi insisteixo, ja ho he dit–, totes les altres empreses. I també GISA. Com a conjunt, la gestió de totes aquestes empreses i instituts autònoms està tota, la gestió d'aquests instituts, contrastada –i s'ha dit per aquí que s'està d'acord amb aquestes tècniques i amb aquesta via, és a dir, que es treballa a través d'instituts autònoms, que es treballa a través d'empresa. Són instruments eficaços, disminueixen les despeses de gestió, són més àgils i faciliten que es pugui actuar amb més rapidesa i amb més agilitat en molts casos. Són instruments útils a les polítiques que serveixen, i, en general, els pressupostos de tots aquests instituts i empreses, que és on hi ha el nucli de la diferència, són pressupostos, en tot cas, ajustats en funció de les necessitats d'aquests moments.

Per tant, sense allargar-me més, senyor president, nosaltres votarem en contra d'aquestes esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Iniciem el debat... El senyor Oliart demana la paraula?

El Sr. Oliart i Pons

Per contradiccions.

El president

Un minut.

El Sr. Oliart i Pons

El senyor Gavín ha intentat posar en contradicció el senyor Manel amb un servidor, amb aquest diputat, però no és veritat. Els dos hem dit que l'import total de les partides d'habitatge eren superiors a les de l'any passat; jo això també ho he admès, el que passa és que he dit que en una partida particular i específica, que és la de promoció pública, hi havia hagut una minusvaloració de 210 milions de pessetes. Així consta en el pressupost, i convido el senyor Gavín que ho miri.

El president

Iniciem el debat del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Per presentar l'esmena... Senyor diputat...

El Sr. Gavín i Valls

Molt breument, senyor president.

El president

Per què demana la paraula?

El Sr. Gavín i Valls

Per respondre aquesta hipotètica contradicció. Jo no he dit que haguéssim fet aquesta..., perquè he acceptat que tots dos han parlat que el pressupost augmentava, i la contradicció la referia al Grup Socialista en relació amb els altres grups de l'oposició. En tot cas, l'única contradicció que jo notava és que el senyor Nadal en un moment de la seva intervenció ha dit que no hi havia grans diferències en la política d'habitatge de la Generalitat i, en canvi, el senyor Oliart ha fet més èmfasi en les diferències. És aquesta la contradicció.

El president

Moltes gràcies. Per considerar l'esmena 470.

El Sr. Gavín i Valls

Senyor president, si em permet, faria un molt curt torn en contra d'una esmena que s'ha plantejat de retorn de la totalitat de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre abans de passar a l'altre departament.

El president

D'acord. Quant temps necessita?

El Sr. Gavín i Valls

Dos minuts. Bàsicament crec que el tema de l'Institut no és la primera vegada que s'ha portat en aquesta cambra; com a persona que coneix el naixement de l'Institut i el funcionament i la realitat de les terres de l'Ebre, igual que els anteriors diputats, tant el d'Esquerra Republicana com d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds o del Partit Socialista, dos coses. Primera, una vegada més, jo em resisteixo a veure la realitat de les terres de l'Ebre d'una forma tan catastròfica que pareix que es vulgui presentar; crec que no és així. És evident que a les terres de l'Ebre tenim mancances, tenim una situació en què és legítim que plantegéssim un més alt desenvolupament, un més creixement econòmic, però és evident que no estem –com he dit– en aquesta situació tan catastròfica, i jo no em cansaré, en tot cas, de contradir-ho cada vegada que es digui, perquè, si no, ens dóna la sensació que allí som uns pobres desgraciats, esguerrats i, per dir-ho d'alguna manera, retardats. Per tant, crec que, des del meu punt de vista, les terres de l'Ebre estan en una situació de moltes possibilitats i crec que precisament l'Institut ha de ser un instrument perquè aquestes possibilitats es facin encara més realitat.

En parlar de l'Institut sempre parlem dels mateixos temes. És a dir, per una part, recordem la petita història, la curta història d'aquests dos anys i mig, en què vull recordar que ha estat un període d'un any en què hi ha hagut un consell rector funcionant i que, que jo sàpiga, no s'han plantejat aquests problemes que aquí es diuen; és a dir, no s'han plantejat al si del consell rector si l'Institut funciona o no funciona bé i, per tant, de qui-

1344

na forma hauria de funcionar millor. Mentre ha estat en funcionament s'ha estat dialogant, s'ha estat treballant i ningú ha posat en evidència aquelles fallades que aquí s'han esmentat i, per l'altre costat, el que és cert és que ha estat des del primer moment, fins i tot en el moment que el Govern de Convergència i Unió tenia majoria..., hi ha hagut, com he dit, la voluntat de consens. I aquesta voluntat de consens és la que ens ha fet, en determinats períodes, concretament en dos, en la formació del consell rector, que s'hagin retardat els processos de formació d'aquest consell rector per arribar a aquest consens.

Avui puc anunciar també que, senyor Gimeno, abans d'acabar l'estiu, segurament es constituirà, segons que tinc notícies, aquest consell rector. Crec que abans del dia 31 d'agost, si el conseller no té alguna altra obligació. En aquests moments, crec que és el 30 d'agost que està previst, però, en tot cas, ja ho anunciarà ell.

I per últim, dir que, home, quan plantegen els diferents grups aquests objectius i aquests problemes, a mi m'ha cridat l'atenció, per exemple, quan ha parlat Esquerra Republicana del que es podria fer en temes d'agricultura; ha dit, en aquells moments, que hi ha un problema d'una plaga que afecta els cítrics. Bé, li puc dir que, concretament, és el barrinador del cítric, i és una plaga com moltes de les que són recurrents en quasi tots els cultius, que arriben, que es tracten i després s'arriben a dominar. Aquesta està afectant no d'una forma catastròfica; és una plaga que, precisament, està treballant l'IRTA i que, per tant, no es fa des de l'Institut, s'està fent des de l'IRTA. El tema de la navegabilitat, tinc entès que, amb la constitució del consell rector, que s'ha de fer aquest mes –gràcies, senyor president, ja acabo– hi haurà la fusió del Consorci de Navegabilitat dins de l'Institut i, per tant, serà també una política i una actuació de promoció que podrà fer aquest Institut.

I, en fi, parlaria també dels altres objectius, però el que és evident és que hi ha d'haver estudis i projectes i s'ha de fer promoció –això és evident–, i l'execució, podem discutir si s'ha de fer des del mateix Institut o ho pot fer qualsevol altre departament de la Generalitat. Jo ja estaria content que l'Institut planifiqués, com ho farà amb el pla territorial parcial, on han d'anar els polígons industrials o quines són les carreteres prioritàries i que, després, fos el Departament de Política Territorial qui fes aquestes carreteres. L'important és això altre.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Gimeno, ja pot venir a defensar la seva esmena 470, i em dirà si acumula algunes empreses del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. Gimeno i Sanz

Sí, gràcies, senyor president. Efectivament, acumularia, junt amb la 470, la 473, de l'Incavi; 477, de Forestal Catalana, i 480, de Promotora d'Exportacions de Catalunya. I anunciar que retirem la 475, de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agrària.

No voldria insistir excessivament en el condicionant que representa fer aquest debat el mes de juliol, ja quasi a finals, per debatre un pressupost que en la seua major part ja està gastat o compromès i que, en definitiva, això ens porta més, el que estem fent aquí, al que molt encertadament deia ahir a la tarda el senyor Salvatella, d'una cerimònia litúrgica en què a cadascú li correspon fer el paper que té atorgat prèviament segons el guió. Conscients, per tant, de la dificultat de modificar uns pressupostos, el que sí que hem de fer és manifestar el nostre posicionament i el nostre rebuig, el nostre descontentament a un pressupost, el del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que creiem que no serveix els interessos del sector agrari, ramader, pesquer i forestal, que per principi són els que hauria de servir. I diem això tot i que també des d'algunes lectures se'ns diu que el pressupost presentat és millor que les primeres previsions, i millor perquè ha tingut una retallada més reduïda que la d'altres departaments, i que respecte al pressupost de l'any passat –al pressupost inicialment aprovat pel Parlament– hi ha una disminució del 10,7%, i que som encara, el Departament d'Agricultura, mitjanament afortunats dins d'aquesta filosofia de convergència europea de reducció del dèficit, i que això també se'ns ha dit que és fruit de la pressió sindical, de la sensibilitat del Govern o del reconeixement de la prioritat al sector agrari.

Ara bé, quan s'analitzen amb detall els pressupostos, el que pensem és que les sensibilitats i les prioritats, dins del mateix Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, no coincideixen amb les que nosaltres entenem que haurien de ser les prioritats. En principi, l'anàlisi global vol dir que la disminució aquesta del 10,7%, aproximadament, no sols no és homogènia, és a dir, equilibrada a tots els capítols del pressupost, sinó que és desproporcionada, però desproporcionada en el sentit contrari al que entenem que hauria de ser. Perquè hi ha un increment molt notori del «burocratisme» i de la maquinària administrativa i, en canvi, hi ha una disminució molt gran dels serveis i actuacions al sector. Per què? Perquè, si considerem que ja venim d'una retallada de l'any 95, que el Govern de la Generalitat va fer mantenint els capítols 1, 2 i pràcticament el 4, l'any passat ja es van reduir 120 milions del capítol 6, d'inversions –que no van ser reduccions a l'apartat d'infraestructura interna: edificis, mobiliari i altres–, i molt més important la retallada del capítol 7, a les transferències de capital, és a dir, a les subvencions i actuacions sobre el territori, que van reduir en 1.500 milions i que van deixar en un 64% del que havíem pressupostat i aprovat inicialment en aquesta cambra –és a dir, que van reduir més d'un terç del total.

Què passa, enguany? Enguany resulta que el capítol 1 i capítol 2 no sols no es redueixen ni es mantenen sinó que s'incrementen: 700 milions el capítol 1 i 344 milions el capítol 2 –manteniment–; vol dir que el pressupost creix en aquests dos capítols, en aquests dos apartats, 1.044 milions. I, això, se'ns pot dir que és fruit de les noves transferències, que hem assumit els serveis del Senpa i altres serveis menors, però de les dades que se'ns han facilitat resulta que aquestes transferències pugen 671 milions de pessetes, 671 milions, i només en personal i en manteniment en pugem 1.045; vol dir que

no justifica, aquesta diferència, o aquest increment, no justifica les noves transferències i les noves competències.

I el que és molt més greu és quan aquest increment dels dos primers capítols es veu invertit per les reduccions del capítol 4, del capítol 6 i del capítol 7. El capítol 6, les inversions, es redueix en un 36% –aproximadament, 2.000 milions de pessetes menys–; al capítol 7, transferències de capital, hem dit que l'any passat van reduir 1.500 i enguany en redueixen, sobre el que vam aprovar inicialment, 1.145 –un 24%–, i un 14% –230 milions– de transferències corrents, que fa que en aquests tres apartats, que són els que s'actua directament sobre el territori, hi ha una baixada pressupostària de 3.400 milions. És a dir, què ha passat, amb aquest pressupost? Que s'ha incrementat d'una manera notable la macrocefàlia burocràtica: el personal i el manteniment han passat d'un 45% a un 56% del total del pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca –personal puja un 8,5% i manteniment puja 17,7%–, i en canvi, com he dit, les inversions i les transferències han baixat d'una manera molt important.

I, analitzat per direccions generals, resulta que en aquests moments, ja, el Gabinet del Conseller i la Secretaria General gestionen el 74% de total del pressupost; vol dir que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca és bàsicament conseller i Secretaria General –74% del pressupost, tres quarts parts–, i la resta entre les altres direccions generals, algunes de les quals s'han quedat a la categoria d'anècdota. Per exemple, la Direcció General de Pesca Marítima es queda ara amb un total de 144 milions, que representa el 0,7% del pressupost. O la Direcció General de Producció i Indústries Agroalimentàries es queda en aquests moments amb 840 milions, que és el 4,1% del pressupost. Vol dir que, lògicament, aquestes direccions generals poc justifiquen ja la categoria de direcció general dels representants d'aquestes parts del departament –hi ha algun departament que encara manté alguna part, però que ha tingut reduccions importants, com és la Direcció General de Medi Natural, que ha vist reduïda la seva capacitat d'actuació en un 45% respecte al que tenia l'any 95.

Si, a més a més, analitzem altres aspectes, veiem que no podem estar d'acord amb les inversions. Lògicament, hem dit, hi han 2.000 milions de pessetes de reducció, però dels aproximadament 3.580 que queden n'hi han 477 per a edificis propis –seguir pagant, seguir moblant la seu del Departament, etcètera, etcètera: les inversions aquestes que es consideren prioritàries des de fa uns anys per aquella racionalització de la despesa que tampoc no es veu enlloc–, 587 són per a inversions per a incendis i actuacions de prevenció i restauració d'erosió –és a dir, per a qüestions que ja s'han realitzat per corregir alguns dels efectes d'aquests estralls– i 1.892 milions a regis, dels quals 1.500 són transferits a Regsa. I en això voldria clarificar, aprofitant la dinàmica temporal de les intervencions, que he dit, quan he criticat la inversió de Regsa, que el que lamentava més és que Regsa fos un organisme dependent de Política Territorial i Obres Públiques i que podríem entendre una determinada política de regadius gestionada pel Departament

d'Agricultura, però no la política de regadius que porta el Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

Volia dir amb tot això que hi han gairebé 3.000 milions de pessetes que estan en tres actuacions de les quals una és monogràfica a regis i dos són a qüestions passades, per dir-ho d'alguna manera, i queden 600 milions de pessetes d'inversions per fer política agrària. Entre ells, algunes de les partides més significatives: 94 milions per a parcs naturals, quan l'any passat en teníem 353; 9,4 milions per a la protecció d'espècies, quan l'any passat en teníem 47, o 37 milions per a prevenció i lluita contra els agents nocius vegetals, quan l'any passat n'hi havien 186. Vol dir que hi ha una reducció en aquestes partides de l'ordre del 80% pràcticament a totes.

Hi ha una altra reducció de forma molt restrictiva, en determinats sectors que nosaltres enteníem que són estratègics i que des del Govern no s'han entès així, en l'apartat de transferències de capital: hi ha una disminució del 80% en les partides de foment i millora de la sanitat animal; hi ha un 90% llarg de reducció en la partida de foment de les agrupacions de defensa forestal –quan estem parlant de la necessitat de protegir el patrimoni natural, aquest any ha passat de 188 milions de l'any passat a 15,6–; hi ha una reducció de més del 50% en el Pla de reestructuració de les cooperatives agràries de Catalunya, de 900 milions a 445 –vol dir que, amb aquest capital, l'únic que farem serà cobrir compromisos d'aquests plurianuals, subvencions, adquirits els anys anteriors, com l'any 95, per exemple, però poques actuacions noves podrem fer en el capítol del foment de la reestructuració de cooperatives agràries–; hi ha una reducció de dos tercers parts en les transferències a corporacions locals, i hi ha un 80% de disminució dels ajuts a comunitats rurals en àrees naturals protegides.

I tot això és bastant més greu quan, analitzant els diversos documents que se'ns han facilitat pel Departament, veiem la incongruència, la incongruència –per dir-ho d'una forma suau– entre el que diuen els pressupostos per programes del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i la realitat. Per exemple, pàgina 146, subprograma 6.3, foment de la qualitat alimentària –això són els programes que està plantejant el departament–: «Continuar l'acció per tal de garantir al consumidor la qualitat dels productes alimentaris, la seva garantia i competitivitat, enfront als produïts fora de Catalunya; fomentar la presència de productes alimentaris de Catalunya en mercats europeus; continuar impulsant i promocionant la denominació de qualitat, les marques de qualitat alimentària», etcètera, etcètera. Resultat: respecte a l'any anterior, sistemàticament les partides tenen una reducció del 80%. Com continuem fent el mateix que fèiem amb la cinquena part dels diners amb què ho fèiem l'any passat? Jo no entenc com se fan aquests miracles. Possiblement, possiblement, una de dos: o és que són capaços de fer miracles o és que els altres anys hi havia poca eficiència en la despesa.

Per exemple, pàgina 154, sanitat vegetal i animal, programa 96.7..., objectius: «Protecció i defensa contra els agents nocius que afecten les produccions agrícoles,

ramaderes i forestals; fomentar la formació d'agrupacions tant sanitàries com vegetals; racionalitzar l'ús de productes fitosanitaris i zoonitaris», etcètera, etcètera. És a dir, el mateix que l'any anterior. Amb quina perspectiva pressupostària? Reducció del 80% de les partides que hi havien l'any 95.

O pàgina 172, cooperativisme agrari i pesquer: «Mesures de foment destinades a la millora de les cooperatives agràries de Catalunya», etcètera, etcètera. I, com he dit, reducció de més del 50%.

Com es pot fer el mateix que es feia l'any anterior amb un 40%, amb un 20%, dels recursos que l'any passat s'empraven per a aquests programes? Lògicament, això dóna una escassa credibilitat als papers que se'n han presentat i que estem en aquests moments a punt de votar, i esta poca credibilitat ve avalada, a més, per algunes partides que estan ja compromeses per part del Departament i que, en canvi, no estan dotades amb la quantia que s'han compromès.

Per exemple, foment de l'ús de les assegurances agràries. Fa tres anys que pràcticament el Departament gasta de l'ordre dels 700 milions de pessetes i fa tres anys que el Departament posa 400 milions de pessetes a la partida: si sabem que se'n gasten 700, per què n'hem de posar 400? Vull dir, és una d'aquestes incongruències.

Ajuts extraordinaris a incendis i aiguats. Hi han... No parlem dels aiguats i incendis futurs, parlem dels passats, parlem dels incendis i aiguats de l'any 94, que es paguen amb un ajornament; per tant, hi han uns compromisos fermes: sabem quines són els indemnitzacions que s'han de realitzar, sabem quins són els pagaments que s'han de fer. Les dotacions pressupostàries dins el pressupost són inferiors, de l'ordre dels 370 milions de pessetes, respecte al que s'ha de pagar, perquè hi ha el compromís que es pagarà dintre l'any 96. Què vol dir, això? Quines partides hem d'analitzar? Què és el que hem de fer?

Modernització d'estructures agràries, mesures de millora d'estructures: hi ha la mateixa dotació que l'any passat, i l'any passat, a l'abril, ja es modificava la partida pressupostària perquè era insuficient, d'acord amb les demandes que havia fet el sector. Enguany han reduït les demandes?, enguany no han deixat tramitar aquestes sollicituds...? O què és el que ha passat? Ho tornarem a incrementar, o potser ho modificarem el mes de setembre per donar cobertura a les majors sollicituds que hi han...

En definitiva, creiem que hi han diverses partides que són escasses, de les quals només una, en el tràmit pressupostari, ens van reconèixer, que era el cessament avançat de l'activitat agrària, que vam fer una esmena transaccional, perquè nosaltres els dèiem que també era escassa. Esta sí que la van acceptar, perquè era quantitativament menys important i es veu que sí que sabien d'on podien treure els 10 milions de pessetes que hi vam afegir.

Creiem, ja per acabar, que són, aquests pressupostos, defensors bàsicament dels interessos dels grans propietaris i del sector agroindustrial. Només en donaré dos

exemples: la gestió de l'Institut Català de Crèdit Agrari ens confirma que hi han pocs préstecs, però alguns de molt importants, no dirigits a pagesos, sinó dirigits a indústries agràries, en una bona part d'aquests; o el manteniment de determinats ajuts a empreses, dels 305 milions d'«industrialització agrària», que han anat en detriment del Precat, del Pla de reestructuració de cooperatives. A cooperatives reduïm més del 50%; a les indústries agràries, les mantenim al cent per cent. I això vol dir que hi ha una desatenció a sectors i a territoris més desfavorits; n'he dit alguns, d'exemples. Jo voldria donar dos exemples més: un, l'alentiment en els projectes del Leader II, que només s'hi donen 75 milions de pessetes, o la no-dotació d'ajuts complementaris per a aplicació de mesures agroambientals. Hi ha una petita partida, que encara s'ha reduït al 20% del que hi havia l'any passat –de 27 milions i mig han passat a 5 milions i mig–, però en canvi no hi ha creació de partides per complementar –com han fet en altres comunitats autònomes– les actuacions en zones del conveni Ramsar, zones humides, que afectarien els deltes i que afectarien els aiguamolls de l'Empordà, o a l'agricultura biològica. En definitiva, aquests pressupostos no cobreixen les expectatives, les necessitats d'un sector agrari que requereix una atenció molt més de cara enfora dels mateixos serveis del Departament, més que de cara a mantenir una infraestructura de personal, d'edificis i de manteniment, que cada vegada puja a costa del sector agrari.

I acabo amb una breu pinzellada dels altres organismes. L'Incavi, hem de dir que té un pressupost lamentable: 292 milions de despeses, dels quals 207 i mig són de personal, 82 i mig són per a manteniment i 1 és per a inversions. I dels de manteniment, l'única activitat apreciable que fa l'Incavi és «assistència a fires», que es gasta 28 milions de pessetes d'aquests 291. Una empresa o un institut que només fa assistència a fires possiblement no caldria que gastés 207 milions de pessetes en personal. I les empreses públiques, tant la Promotora d'Exportacions Catalanes com Forestal Catalana... (*Pausa. Remor de veus.*)

Hi ha un nivell de...

El president

Fan el favor de guardar silenci? (*Pausa.*) Continui, senyor diputat.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Jo comprenc que l'atenció del Parlament a la problemàtica del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca no és prioritària, ha coincidit amb l'hora de la votació i fa que hi hagi molta dispersió, però m'agradaria acabar sense necessitat de, després, haver de prendre'm alguna pastilla per a la gola. (*Remor de veus.*)

Acabo amb Forestal Catalana, dient que és una empresa que té 1.300 milions de pressupost d'explotació, però que curiosament només té 30 milions d'ingressos per treball propi, i que la resta la té per cobraments a tercers. Si entenem que hi han 327 milions de pessetes de despeses en personal i que els ingressos per treball pro-

pi són de 30 milions de pessetes, és a dir, generen un 10% dels sous que cobra aquest personal, la resta és en gestió indirecta de fer d'intermediació de treballs. Per tant, difícilment podem justificar la utilitat social que té una empresa que, a més, no es pot qualificar d'exemplar, com així ho ha corroborat la mateixa Sindicatura de Comptes en l'informe que recentment vam acordar.

Si no té un servei públic digne d'atenció, si no sabem qui afecta..., perquè el mateix Consorci Forestal de Catalunya deia que «de la Forestal Catalana, que se'n faci el que es vulgui; a nosaltres no ens afecta perquè no ens serveix per a res». Què és el que podríem fer de Forestal Catalana? A mi em sembla que hi ha dos opcions: una, dissolució; dos, privatització. En aquesta època en què sembla que el Govern de la Generalitat té interès...

El president

Senyores i senyors diputats, guardin silenci, si us plau!

El Sr. Gimeno i Sanz

...a privatitzar, podríem començar per privatitzar alguna de les actuacions més absurdes d'aquest Govern de la Generalitat, com és aquesta empresa.

Per totes aquestes raons, no podem donar suport a cap d'aquestes propostes, i demanaríem la seva devolució.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per uns moments interrompem el debat sobre el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per procedir a votar les esmenes del Departament de Política Territorial i Obres Públiques. Demano als senyors diputats que ocupin els seus escons.

Votarem en primer lloc les esmenes presentades pels grups d'Iniciativa - Els Verds, Esquerra Republicana i el Grup Socialista, que són les següents: les esmenes a tot el Departament, l'esmena a la Junta d'Aigües, a l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, l'Institut Català del Sòl, Túnel i Accessos a Barcelona, i Gestió d'Infraestructures, SA, GISA.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin a favor d'aquestes esmenes, que es posin dempeus... *(El Sr. Carnicer i Vidal demana per parlar.)* Perdó...

El Sr. Carnicer i Vidal

Perdó, senyor president, no, és que, segons les meves notes, Regs de Catalunya també té esmena de tots els grups, o se n'ha retirat alguna?

El president

Se n'ha retirat, hi ha hagut una retirada.

El Sr. Carnicer i Vidal

Perdó. Molt bé.

El president

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin a favor d'aquestes esmenes, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat refusades per 65 vots en contra, 49 vots a favor i cap abstenció.

Votarem ara un segon grup d'esmenes que han estat presentades pel Grup d'Iniciativa - Els Verds i pel Grup Socialista. Són les següents: Regs de Catalunya, Comissió de Ports de Catalunya, Aigües del Ter-Llobregat, Equacat, SA, i Túnel del Cadí.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin a favor d'aquestes esmenes...

El Sr. Curto i Forès

Perdó, senyor president, l'esmena d'Equacat, l'ha retirada el Grup d'Iniciativa per Catalunya.

El president

Perdó, doncs Equacat està en un altre grup de votacions. Moltes gràcies.

Per tant, totes les que acabo de llegir menys la d'Equacat, que forma part d'un altre grup de votacions.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin a favor d'aquestes esmenes, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que s'abstinguin, que es posin dempeus.

Aquestes esmenes han estat refusades per 66 vots en contra, 39 a favor, i 11 abstencions.

Votarem ara l'esmena de Ferrocarrils de la Generalitat, que ha sigut presentada pels grups d'Iniciativa - Els Verds i Esquerra Republicana de Catalunya.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin a favor, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que s'abstinguin, que es posin dempeus.

Aquesta esmena ha sigut refusada per 67 vots en contra, 20 a favor i 30 abstencions.

I votarem, finalment, les esmenes a Equacat i a Ferrocarrils de Muntanya de Grans Pendents. S'han de votar separatament.

Equacat, presentada només pel Grup Socialista.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra?

Les senyores diputades i els senyors diputats que s'abstinguin, que es posin dempeus.

Aquesta esmena ha sigut refusada per 67 vots en contra, 30 a favor i 20 abstencions.

I l'última votació, esmena a Ferrocarrils de Muntanya de Grans Pendents, presentada pel Grup d'Iniciativa - Els Verds.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que s'abstinguin, que es posin dempeus.

Aquesta esmena ha sigut refusada per 67 vots en contra, 9 vots a favor i 41 abstencions.

Acabada la votació del Departament de Política Territorial, reprenem el debat sobre el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Per defensar l'esmena 471, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Amb la 471, acumularia la 476, de l'IRTA, la 478, que és a Forestal Catalana, i retiràrem la 474 i la 481. Gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats, aquest diputat que els parla, que és de l'última fornada, abans de ser-ho, quan escoltava els dirigents polítics parlar del debat dels pressupostos, no hi havia ningú que no digués que aquest era el debat o un dels debats més importants de l'any. I suposo que, si tothom ho deia, si tothom ho diu, així mateix deu ser. Però el que jo veig, si m'ho permeten, és que els pressupostos són importants, són molt importants, però el debat, el debat que teòricament hauria de servir perquè la majoria sorgida enguany del maridatge CiU - PP escoltés, valorés i en el seu cas acceptés alguns dels suggeriments que es fan des dels escons dels partits de l'oposició per millorar aquests pressupostos, aquest debat no existeix en absolut.

Hi ha uns diputats i diputades que han de parlar perquè els transcriptors del que aquí es diu en prenguin bona nota, que consti al *Diari de Sessions* i pràcticament res més. I això, més que un debat, és un ritual. Serveixen d'alguna cosa els arguments que aquí podem donar? Hi ha algú disposat a escoltar-los, a valorar-los? (*Remor de veus.*) Doncs, a la vista de l'expectació, tinc la sensació que a hores d'ara, pel que fa fins i tot al Departament d'Agricultura, tothom ja té el vot decidit. I el cas és que, pel que fa a aquest Departament, enguany hi ha una muntanya d'arguments, assenyats i raonables, per tal de decidir que els pressupostos retornessin al Govern i que ens en presentés uns altres més reconfortants per als pagesos i per a la mateixa credibilitat de la Conselleria. Que enguany, justament enguany, any de maridatge, de pactes, de sortides glorioses cap a un nou sistema de finançament, ens trobem la primera retallada, en números reals, del Departament, retallada en la qual no s'hi han posat per poc –i després ho veurem

d'una manera més concreta. No deixa de tenir el seu encant per a un partit d'oposició que de sempre ha demanat una millora definitiva i justa del sistema de finançament a partir del concert econòmic, però, alhora, és una situació desesperant per al nostre sector primari, que s'adona que l'Administració, que cada vegada és més grossa, que cada vegada demana més papers, que omple més impresos per qualsevol cosa, també és cada vegada més ineficaç. Ja sabem que hem de fer esforços per complir els objectius de Maastricht, que cal retallar, que cal estrènyer-se el cinturó; el que passa és que demanar a segons qui més esforços, ara, pot suposar el definitiu estrangulament, en aquest cas, d'un sector primari, d'uns pagesos als quals ja no els queda cap més forat al cinturó.

Perquè el problema no està només que el conjunt del pressupost a repartir entre les diferents conselleries ha disminuït; el problema, a més, és que la part del pastís que es destina a l'agricultura és una part tan minsa que no tens ni l'ocasió de trobar-hi el gust. I, en aquest sentit, si el Govern català creu que, amb l'1,2% del total pressupostat, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ja en té prou, vol dir que al Govern català la pesca, la ramaderia i l'agricultura li importen més aviat poc. En termes percentuals, li importa molt menys que al Govern càntabre, per exemple, on hi dediquen més del 6%, i menys també que al navarrès –i alguna altra cita farem del pressupost navarrès–, on hi dediquen el 4,7% –que, per cert, aquest 4,7% representa una aportació per capita de 13.656 pessetes, mentre que a Catalunya representa només 3.375. I estem parlant del sector primari, d'aquest sector primari que tothom manifesta efusivament defensar, d'un sector primari la defensa del qual està íntimament lligada a la defensa del reequilibrament territorial del país, d'evitar la desertització de determinades comarques, eminentment agrícoles –i de bon matí el meu company Ernest Benach feia referència a l'acord de la Unió Europea sobre el tema de l'avellana, que és un acord si més no molt criticable, i esperem que la Conselleria, si no hi ha altre remei que acceptar-lo, faci o busqui alternatives compensatòries per tal d'evitar justament la desertització d'algunes de les nostres comarques.

Doncs, bé, això, que hauria de tenir una plasmació pràctica en aquests pressupostos, resulta que queda en una declaració de bones intencions, que no es concreta ni es visualitza en cap voluntat política real. No sé què ens dirà avui el portaveu del partit que dona suport a aquests pressupostos, però recordarem que en la discussió dels Pressupostos de l'any 95 l'illustre diputat senyor Companys, de Convergència i Unió, qualificava el pressupost d'Agricultura, amb un augment aleshores del 0,9% respecte al 94, com un pressupost de marcat caràcter restrictiu. Com el qualificaria avui el senyor Companys, com el qualificaria la senyora Pallé, un pressupost que baixa el 10,7% en pessetes corrents i 14,5 en pessetes constants? Primera raó, doncs, perquè retornéssim les engrunes del pastís al Govern i en reclaméssim un altre tall, ja acceptem que petit, però en el qual, almenys, hi poguéssim trobar el gust.

Hi ha una segona valoració a fer, que des del nostre punt de vista és molt important. Hem vist que del con-

junt del pastís ens en tocaven les engrunes; ara anem a veure com es reparteixen aquestes engrunes, com es reparteixen els 20.251 milions del pressupost –i el senyor Escudé ara em diria: «De quin pa fa rosegons, vostè!», no?, 20.000 milions, però, és clar, en termes percentuals és l'1,2%, repeteixo, del Pressupost. La temptació del Departament podia ser la de rebaixar tots els capítols i totes les partides en un lineal 10,7%, i difícilment d'aquesta manera ningú tindria massa a dir quant al repartiment de l'esforç. El que ha passat, però, és una cosa curiosíssima, i que estem delerosos, encara, que algú ens doni alguna explicació mínimament acceptable: que el pressupost general baixi el 10,7%, però que el capítol 1, «Remuneració de personal», pugi un 8,4%, i que el capítol 2, «Compra de béns corrents i de serveis», pugi un 17,6%, m'hauran de reconèixer que no deixa de ser curiós. Perquè, naturalment, això suposa que el que són transferències corrents i de capital i inversions pateix una retallada global del 28,7%. Això, sense comptar que algunes transferències a organismes autònoms –a l'Institut Català de la Vinya i el Vi, més de 220 milions; l'Institut Català del Crèdit Agrari, 150 milions; l'IRTA, més de 700 milions; Regsa, 1.500 milions– serveixen també per a cobrir les despeses dels capítols 1 i 2 i dels seus respectius pressupostos, amb la qual cosa s'incrementa encara més el percentatge que sobre el conjunt del pressupost representen els capítols de simple funcionament de la Conselleria, que, sense comptar el derivat d'aquesta última consideració, estaria situat en un imrepresentable 56%. Aquesta és l'estructuració administrativa que volem? Una estructura que ella sola s'engoleixi pràcticament les dos terceres parts del pressupost? I estem parlant d'una administració nova, que hauria pogut ser àgil, moderna, eficaç, i s'ha convertit en un monstre capaç d'ofegar l'administrat a base de papers, documents, impresos, a base, per tant, de burocràcia, però incapaç de donar el servei que el nostre sector primari reclama.

I aquesta situació no és inevitable. Està demostrat que les coses es poden fer d'una altra manera. Abans deia que em referiria al pressupost de Navarra: doncs bé, a Navarra, la suma dels capítols 1 i 2 suposa el 16,5% sobre el conjunt del pressupost, un 40% menys del que aquí s'hi destina. Són propostes diferents, evidentment: ells aposten pel sector primari, i vostès aposten per la façana, per la façana de cartó i pedra, pels edificis, pels despatxos, per les taules, pels cartells de propaganda, pel també, per una bona dosi de finestretes i, al final, per una certa sensació d'estafa per a la població activa del sector primari. L'administració única no passa, no pot passar, no ha de passar per això. El títol d'administració única en el camp agrari, que tan cofoiament proclama el nostre conseller, i sobre el qual haurem de discutir algun dia, en qualsevol cas, ha de ser vist justament com una reducció dels tràmits administratius, com una simplificació de l'Administració. I el que és evident és que les coses no poden continuar com ara estan i, per tant, el que procedeix amb una certa urgència és començar a reformar aquesta estructura administrativa per dalt. No creuen, per exemple, que quatre direccions generals per a aquesta conselleria són massa direccions generals? No creuen que alguns ens autò-

noms amb estructura administrativa pròpia es podrien integrar dins de l'estructura de la mateixa Conselleria? Cal plantejar-se, i amb una certa urgència, aquesta reforma, entre altres coses per alliberar més recursos i per impulsar la productivitat del nostre sector primari.

Perquè la qüestió és que, quan anem al detall i analitzem una per una les partides del pressupost d'enguany, és difícil destacar-ne alguna que resulti amb alguna assignació preocupant, perquè es pot dir que totes estan sota mínims. I en aquest sentit, durant el tràmit del debat de les esmenes puntuals en comissió, el que vam fer –de fet, l'únic que vam poder fer, i fins i tot a un nivell simbòlic– és tractar d'evidenciar la precarietat en la qual es movien aquests pressupostos en aquelles partides destinades a incentivar l'agricultura, la ramaderia i la pesca del nostre país. I no és que no semblessin bé a la majoria el sentit de les esmenes de l'oposició quan reclamaven més diners per a segons quins projectes: l'excusa que se'ns donava era que la baixa de partida que presentàvem no era possible, donat que hi havia un compromís amb algú, un acord amb algú altre, o una obligació amb un tercer. Pel que sembla, doncs, el Departament d'Agricultura té obligacions, acords i compromisos amb molta gent, menys amb els pagesos catalans, que haurien de ser la base única i sòlida de la seva actuació.

I no és que no ens agradin els criteris generals, els explicitats teòricament, de concessió de subvencions, exposats en els diferents programes presentats pels departaments –els podríem subscriure pràcticament al cent per cent–; el problema és que tot són manifestacions de voluntat absolutament celestials, que no tenen cap concreció a l'hora de fer els números. Un exemple: el programa de cooperativisme agrari. Se'ns proposa: «Impulsar la reestructuració del sector cooperatiu per facilitar la seva intervenció en la transformació, la comercialització i la distribució de productes agraris; aprovar i implementar un pla per a la reconversió i l'adaptació de les cooperatives agràries, tant sectorials com territorials, a fi d'aconseguir cooperatives amb dimensió per a un àmbit suficient per assegurar una gestió professionalitzada i millorar la capacitat de comercialització dels seus productes; millora dels processos de producció, transformació i comercialització de cooperatives i entitats associatives agràries, per tal de millorar l'aprofitament integral dels recursos humans i materials de les zones rurals i aconseguir un desenvolupament harmònic amb la resta del territori.» Naturalment, estem d'acord amb aquesta proposta, i això estaríem disposats a votar-ho entusiàsticament a favor. Però quina és la realitat, que no té res a veure amb el que diu el programa? Doncs la realitat és que els 900 milions que el pressupost de l'any passat destinava a la reestructuració del cooperativisme agrari, quantitat que era insuficient i que algun dia també haurem de discutir els criteris de la seva distribució, es veu reduïda enguany fins a la quantitat de 444 milions, que cobriran escassament els compromisos plurianuals i que deixaran un suposat pla de reestructuració en la més estricta inaniació. Això és un exemple de contradicció flagrant entre els propòsits i la realitat, tan allunyats l'un de l'altre que la Conselleria hauria hagut de fer l'esforç de simular-ho una mica més i evitar la sensació de presa de pèl, de

cinisme, que pot comportar la comparació entre allò que es diu i allò que es fa.

El mateix podríem dir sobre la sanitat vegetal i la sanitat animal, on les reduccions són negativament espectaculars: una reducció del 60% en el foment de les associacions de defensa vegetal, d'un 67,5 en els nuclis de control ramaders, una reducció del 80% en la prevenció i lluita contra els agents nocius vegetals i d'un altre 80% en el foment i millora de la sanitat ramadera.

Pel que fa referència al foment de productes de qualitat, les accions previstes per la Conselleria disminueixen un 77% respecte al pressupost de l'any anterior. Una cosa similar a la que passa amb les transferències a corporacions locals per tal de millorar el medi rural: hi ha partides que o disminueixen poc o fins i tot mantenen les seves assignacions, però que l'experiència demostra que són clarament insuficients, com ara les partides destinades a la modernització de les estructures productives, que mantenen els 240 milions globals de dotació, com si l'any passat, ja el mes d'abril, no hi hagués hagut la necessitat de cursar un suplement de crèdit, per tal de dotar-lo de majors recursos, i tenint present que enguany el ritme d'expedients de modernització segueix la tònica d'anys anteriors.

És el mateix cas que la partida destinada a l'ajut al foment de l'ús de les assegurances agràries, que manté la seva dotació de 400 milions que ja tenia el pressupost del 95 i que, per tant, continuarà sent desbordada en uns 300 milions, si segueix, com tot sembla indicar, la tònica dels darrers anys.

El pressupost obvia, malgrat esmenes puntuals presentades en aquesta qüestió, cap mena de suport al Consell Català de Producció Agrària Ecològica, que fa un any que va començar a funcionar i que per la seva manca de pressupost està en una situació d'extrema precarietat.

Les transferències a l'IRTA, i el mateix funcionament d'aquest organisme, comporten que el nostre Govern, pel que fa a l'agricultura i la ramaderia, ha renunciat a la investigació, i aquest és un tema cabdal i irrenunciable, que hauria de merèixer una multiplicació en l'esforç del Departament. D'altra banda, la subsistència de Forestal Catalana, no l'entenen ni els mateixos professionals de la silvicultura, ja que l'estructura, el funcionament i sobretot l'actuació són més d'una empresa privada que no pas d'una empresa pública.

En fi, podríem repassar partida per partida –incendis, aiguats, política de regadius, cessament anticipat de l'activitat agrària, foment de productes de qualitat, suport a entitats agràries, etcètera, etcètera– i en totes arribaríem a la conclusió que aquests pressupostos, que ja venien en l'exercici anterior considerablement estrets de pit, tenen ara un aspecte físic declarat. A més, aquesta situació qüestionarà el compliment d'un seguit de programes estructurals europeus, amb participació econòmica del Departament, com les mesures previstes en el document únic de programació per a Catalunya en l'objectiu 5.b, el programa de desenvolupament rural Leader II, les mesures d'acompanyament de la reforma de la PAC –cessament, forestació de terres agràries i mesures agroambientals–, i això comportarà la pèrdua

de cofinançament comunitari i, per tant, més pèrdua, encara, de recursos previstos per a l'agricultura catalana.

En fi, tot un panorama gens afalagador per a la pagesia catalana, el que suposen aquests pressupostos. Realment, el camp català mereix molt més que tot això, i per aquesta raó presentem aquesta esmena de retorn i demanem que sigui votada favorablement per aquesta cambra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per defensar l'esmena 472, i aquelles que acumuli, té la paraula, pel Grup Socialista, el diputat senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats... Si m'ho permet, acumularia la 472, que és al Departament d'Agricultura, la 479, que és a Forestal Catalana, i la 482, que és a Prodeca, Societat Anònima.

En aquests dos casos, senyor president, senyores i senyors diputats, en aquestes dues segones esmenes, a Prodeca i a Forestal Catalana, simplement per a deixar constància, un any més, de la nostra insatisfacció per la seva gestió. Des del nostre punt de vista, no compleixen en absolut les funcions per a les quals foren creades, i d'una manera clara i nítida Forestal Catalana s'ha manifestat com un fracàs absolut, constatat fins i tot en el mateix informe de la Sindicatura de Comptes, quan posa en evidència disfuncions importants en el seu funcionament i en el compliment dels objectius. I, per tant, en allò que fa especialment a Forestal Catalana, l'esmena que hi presenta el Grup Socialista és per a reclamar, per a reclamar-los, d'una forma clara i directa, la dissolució, la liquidació de la societat, perquè no compleix els objectius per als quals va ser creada en el seu moment.

Pel que fa a l'esmena al Departament d'Agricultura, després de les intervencions eloqüents i exhaustives dels portaveus d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i d'Esquerra Republicana, que m'han precedit en l'ús de la paraula, poques novetats podria afegir-hi; si de cas, potser, fer-hi una sèrie de consideracions.

El pressupost del Departament d'Agricultura, efectivament un any més, una vegada més, pateix un retrocés: el pressupost disminueix. I passa a ser ja, en el seu conjunt, un pressupost tan insignificant, malgrat que el Departament d'Agricultura s'ha convertit en l'administració única actuant en la matèria a Catalunya, que, gairebé, la conclusió inevitable de les intervencions dels companys que m'han precedit i de la meva mateixa, seria: dissolguin el Departament. El Departament que vostès estan deixant, després d'aquestes retallades pressupostàries, és poca cosa més que una estructura burocràtica per a tramitar burocràticament les gestions que es fan a Catalunya, que cada vegada són més, almenys en allò que afecta els pagesos.

Un departament, per altra part, que, malgrat la migració dels seus recursos, que ha portat aquests dies la Comissió i aquí, doncs, gairebé a insinuar-ho, que està administrant un pressupost de misèria, malgrat tot, creix en els seus capítols primer i segon. El pressupost del Departament disminueix, però el pressupost dels capítols primer i segon, personal i funcionament, creix. El capítol primer, fins a cert punt, podríem explicar-nos i entendre que cresqués, perquè ha rebut transferències darrerament i, per tant, cal incorporar-hi, doncs, els funcionaris que s'han incorporat en el Departament. Però el capítol segon, no; el capítol segon, no. I l'única cosa que posa en evidència la proposta de pressupost que se'ns formula és que hi ha una dificultat notòria i evident per a contindre la despesa ordinària i, en conseqüència, la retallada pressupostària repercuteix sobre els capítols de transferències i d'inversions; sobre els capítols quart, sisè i setè, amb la qual cosa es malmet d'una forma, doncs, molt notòria l'activitat del sector agrari. Més encara si s'imputen al Departament d'Agricultura —com em sembla que, efectivament, succeeix— les repercussions dels efectes dels incendis i dels aiguats en el seu moment, que, en lloc de ser repercutits sobre un conjunt de departaments de l'Administració, tal com inicialment s'havia previst i se'ns havia dit, dóna tota la impressió que estan patint una repercussió directa, una aplicació directa i gairebé exclusiva en el Departament d'Agricultura, amb la qual cosa encara es disminueixen més les possibilitats operatives del Departament.

A partir d'aquí, una afirmació rotunda: des del nostre punt de vista no serà possible complir els objectius que el mateix Pla director de política agrària, que les mateixes resolucions d'aquest Parlament, que els acords agraris entre el Departament i els sindicats agraris o que la mateixa memòria pressupostària suggereixen com a objectius del Departament i que el conseller ens recordava aquesta mateixa setmana en un article en un mitjà de comunicació: els objectius són importants i els reptes plantejats també són importants. Com ho fem perquè aquella agricultura, aquella ramaderia, aquella silvicultura, potencialment més competitives i més viables, puguin obrir-se l'espai que els correspon en un mercat cada vegada més obert i més competitiu, però també, i al mateix temps, com ho fem perquè en aquelles zones on les circumstàncies són més adverses no es produeixi el despoblament, la desertització, amb totes les conseqüències absolutament nefastes i negatives que es produirien?

Per tant, com ho fem per incrementar encara més la competitivitat d'aquell sector primari que és potencialment competitiu, i com ho fem per equilibrar majorment el territori, especialment en aquelles zones que gaudeixen d'unes condicions de partida més adverses? Des del nostre punt de vista, les actuacions que es proposen, les migrades actuacions que es proposen, perquè són migrades les seves consignacions pressupostàries, no ho permeten; no permeten reeixir en cap dels dos objectius i, per tant, ens sembla que se'ns proposa un pressupost que no ajuda, que no contribueix a complir els objectius que es plantejaven. Ni en matèria d'estructures agràries ni en tot allò que deriva de l'aplicació a Catalunya de la Llei de modernització agrària; no cal

dir que, en la partida de millora directa de l'eficàcia de les estructures agràries, la davallada de consignació pressupostària des de l'any 92 fins avui és clamorosa: 800, 477, 200, 140 i 140. En un moment determinat, l'any 92, es feia necessari consignar per a la millora de l'eficàcia de les estructures agràries 800 milions de pessetes, que és, efectivament, el que feia falta, doncs, per a contribuir a la modernització de les nostres estructures productives en el sector agrari. Aquesta partida ha anat minvant progressivament, i en aquest moment està en 140 milions de pessetes, que no permet, ni de bon tros, contribuir com caldria —ni de bon tros— en aquesta millora de l'eficàcia i de les estructures agràries.

I no cal dir en totes aquelles línies que componen les previsions de la Llei de modernització d'explotacions, ni en matèria de cessament anticipat, ni en matèria d'incorporacions joves, ni en matèria de formació, ni en plans de millora, no es contemplen partides pressupostàries que permetin considerar que podrà fer-se una tasca mínimament sòlida.

En matèria d'estructures, no cal dir que el plantejament que es fa en matèria de reestructuració del cooperativisme agrari tampoc contribuirà des del punt de vista de les estructures associatives. Aquesta partida ha tingut una caiguda de més del 50%, com s'apuntava abans, i la consignació que s'hi fa, ens sembla que està ja, de bell antuvi, compromesa i que és, per tant, i en conseqüència, l'aplicació de compromisos ja subscrits anteriorment. No hem ni sanejat ni reestructurat el cooperativisme agrari en aquests anys d'aplicació del Pla, perquè hem dedicat els recursos que hi hem esmerçat a tapar forats d'una xarxa cooperativa efectivament i realment molt malmesa. Per tant, ens hem limitat, simplement, a tapar forats; no hem emprès encara la reestructuració del cooperativisme agrari de Catalunya, i a aquesta peça absolutament bàsica en l'estructura agrària del país, comencem a retallar-li ja d'una manera important la consignació pressupostària, la qual cosa deu anunciar entre línies l'acabament del Pla o la no reedició del Pla, quan, en realitat el cooperativisme agrari no està millor avui que quatre anys enrere, quan el Pla es va posar en marxa.

No apareix una actuació decidida en el pressupost en favor de la implantació de noves activitats econòmiques en el medi rural, que complementi les activitats agrícoles, ramaderes i silvícoles de referència; no apareix. Es manté, certament; i a diferència d'algun altre grup, a nosaltres, doncs, ens sembla positiu i satisfactori que es mantingui la partida d'ajuda a indústries agroalimentàries, però simplement es manté una partida d'ajuda a indústries agroalimentàries, que, veient com s'ha aplicat aquests anys anteriors, significa una ajuda a una estructura industrial ja relativament consolidada de transformació agroalimentària, però no apareixen línies d'actuació que portin a fomentar l'aplicació, per exemple, de l'artesania agroalimentària, absolutament vital i necessària en moltíssimes zones del territori on les condicions naturals no permeten una activitat agrícola, ramadera i silvícola, doncs, més intensa, o no apareixen línies d'actuació decidida en el foment del turisme rural i en les condicions necessàries per exercitar-lo.

Ja ho han dit abans alguns altres portaveus: en matèria, per exemple, de produccions de sanitat animal i vegetal o de producció ecològica, es produeixen unes caigudes de consignació pressupostària que difícilment permetran ni tan sols mantenir el ritme d'actuacions que fins ara s'havia tingut en matèria de sanitat animal o vegetal, o no hi ha cap tipus de consignació en el pressupost que se'ns proposa per al foment de la producció ecològica, quan, en realitat, si ho fessin, obriríem la via i la porta per poder acollir-nos a fons comunitaris que existeixen, però, per la manca de la nostra pròpia consignació pressupostària no solament no hi dediquem recursos, sinó que fem impossible que la producció ecològica pugui beneficiar-se de les línies d'actuació comunitària en la matèria.

En matèria de produccions de qualitat o denominacions d'origen, ja no la consignació pressupostària que s'hi preveu, que és absolutament insignificant, sinó nosaltres, a més, posem en serios dubte l'estratègia del Departament i no comprenem, a hores d'ara, i ho hem dit en alguna altra ocasió i avui ho repeteixo aquí, que si hem de cimentar el prestigi de les produccions de qualitat en les denominacions d'origen, per exemple, el Departament es llanci com a soci majoritari en una operació, que és l'operació Olis de Catalunya, que en lloc de relançar la producció de la denominació d'origen Garrigues o de la denominació d'origen Siurana es fa una barreja entre les dues denominacions d'origen i produeix una irrupció en el mercat, amb tanta qualitat com vulguin. No discuteixo la qualitat del producte resultant, però no és un producte que contribueixi a la millora i a la difusió, a la capitalització, en definitiva, de les marques que deriven de la denominació d'origen, que ens semblava a nosaltres que havien de ser les peces bàsiques d'una estratègia. Per no portar al respecte, ni tan sols es porta aquí en el Parlament, i ens sembla que s'hi hauria de portar, els pressupostos de l'empresa Olis de Catalunya, SA, participada majoritàriament per la Generalitat –no solament per la Generalitat, és cert, per la Generalitat i per unes cooperatives, però participada majoritàriament per la Generalitat–, i ens sembla que aquest pressupost havia d'haver format part del conjunt de la documentació pressupostària.

En matèria de mesures agroambientals, a nosaltres ens sembla que estan cometent un gravíssim error de no obrir línies i de no consolidar línies que permetessin accedir a fons comunitaris.

No cal dir-los que mantenim una discrepància, reiterada en el curs del temps, en matèria de política forestal, més per les seves omissions que per les seves accions; tenim plantejada una interpellació en matèria de política forestal que no hem pogut substanciar en aquest període de sessions, que ja veurem el mes de setembre, però reiterem, un cop més i aquí, que faria falta una política forestal més vigorosa, més intensa, que ni el sector forestal en aquest moment està satisfet ni a nosaltres, com a responsables parlamentaris del sector i, en general, com a representants del poble de Catalunya, ens pot satisfer. Ens sembla que la política forestal no és tan vigorosa ni tan intensa ni tan activa com hauria de ser; ens sembla que no es té, des del Departament d'Agricultura, l'atenció que mereixeria el sector forestal, i, per

descomptat, no compartim la jugada de baixa intensitat o el plantejament de baixa intensitat en el qual plantegen l'actuació respecte a espais protegits i a parcs naturals.

En acabar aquest Ple, en una de les mocions es discutirà el tema dels espais protegits, i molt concretament un d'ells, el que afecta la serra de Prades. Aquestes darreres setmanes hem tingut ocasió de llegir en els mitjans de comunicació, doncs, diverses manifestacions de l'Institut de Conservació de la Natura d'aquella zona; avui serà objecte d'una discussió específica a través d'una moció d'Esquerra Republicana perquè es va presentar una interpellació l'altre dia, però el cert és que, en matèria de protecció d'espais, tant en matèria de protecció d'espais a les figures menors com en el tractament dels parcs naturals, des del nostre punt de vista, no hi ha des del Departament el tracte que requerriria, ni en matèria d'actuacions, ni en matèria d'inversions, ni en les conseqüències que es generen per als ciutadans del seu entorn. En la Comissió d'Economia es va discutir alguna de les esmenes específiques que presentàvem, quan es plantejava la necessitat que s'habilitessin recursos per a indemnitzar els habitants, els pagesos que viuen en les zones d'influència dels espais protegits, en els entorns dels espais protegits. No va ser possible que aquesta esmena fos acceptada per la majoria, però no acceptar-la constitueix un error: si no aconseguim, els pagesos que viuen a la mateixa zona dels espais de protecció, convertir-los en aliats nostres, en aliats de l'Administració, no farem el camí que hem de fer, i en aquest moment moltes vegades els estem carregant els perjudicis, carregant els perjudicis que es produeixin; fins i tot, voldria situar-li, doncs, un exemple a l'entorn de Boumort, com a conseqüència dels efectes de la fauna protegida a la zona, que en determinats moments excedeix dels límits de la zona de reserva de protecció i envaeix i malmet conreus.

Doncs, escolti, miri, si no habilitem els recursos necessaris per a aconseguir que la població que viu a les zones protegides o a l'entorn de les zones protegides es converteixi en els nostres principals aliats, no farem bona feina en aquest sentit. I des d'aquest punt de vista era per a nosaltres un objectiu estratègic, que, inexplicablement, vostès no van acceptar les esmenes que els formulàvem.

No cal dir que mantenim una posició de reserva important respecte a totes aquelles previsions que vostès fan a l'entorn de la prevenció dels incendis forestals; en general en el tractament de les zones forestals, de les masses forestals, però també d'una manera més directa tot allò que implica i té a veure amb el programa Foc Verd –ens sembla. Que estan baixant la guàrdia en el tema, és cert; que el pressupost d'enguany és un pressupost atípic, que està essent discutit el mateix estiu de l'any, però que com a previsió de futur, a nosaltres ens sembla que no haurien de baixar la guàrdia, haurien de continuar consignant en el pressupost, malgrat tot, malgrat la migradesa de recursos, malgrat les retallades que puguin produir-se, els recursos necessaris per a tenir cura a fons de la natura, per a l'atenció exquisida a les masses forestals i per a l'actuació immediata en aquelles zones en què s'han produït, malgrat tot, els efectes de les catàstrofes que hem viscut.

Pel que fa al teixit associatiu –perdonin que els ho diguem amb tota claredat–, vostès en aquest pressupost el tracten molt malament. En matèria, per exemple, de foment d'ADF, d'associacions de defensa forestal, rel·ligant amb el tema que estava comentant ara, en els quatre darrers anys vostès han produït una evolució de la consignació pressupostària de la següent magnitud: 76 milions, 89 milions, 188 milions i per, a aquest any, 15. Escoltin, 15 milions és molt poca cosa per al foment de les associacions de defensa forestal i no n'hi ha prou a impulsar-les en un moment determinat, sinó que hem d'armar-les de mitjans en el curs del temps, els hem de renovar els mitjans i n'hem de propiciar moltes més. N'hi ha més que les que hi havia, certament, n'hi ha més que les que hi havia, però són també reiterades les queixes que no estan sent ateses com caldria. I, evidentment, la consignació pressupostària que vostès fan no ho permet.

O en foment d'associacions de defensa vegetal, evolució de la partida pressupostària els quatre darrers anys: 120 milions, 108 milions, 81 i ara 32. Doncs és un altre error –és un altre error. Les formes que impliquen associació dels professionals, jo crec que haurien de ser cuidadoses d'una forma molt important per l'Administració perquè constitueixen un aliat objectiu en la consecució d'aquells objectius que la mateixa Administració es plantejava. I no em referiré, per no estendre'm, al tractament que reben els sindicats agraris –millor ara que uns mesos enrere, també és veritat–, o al foment, que no acaba de produir-se d'allò que hauria de conduir-nos a la formació d'interprofessionals d'abast català. En algun tema potser més que en altres, però, en qualsevol cas, sense atendre la importància estratègica que tenen alguns sectors de producció, en el cas de Catalunya, en què marquem posició, no solament en el conjunt de l'Estat, sinó que tenim una posició rellevant, fins i tot, en el conjunt europeu.

En matèria de regadius no sé si hem d'introduir-nos més del que han fet els companys quan han afrontat el tema des de la perspectiva de política territorial. El cert és que, malgrat que vostès han posat, doncs, en els deu darrers anys, en regadiu una sèrie de milers d'hectàrees –14.000 em sembla que avaluava el mateix conseller en l'article al qual m'estava referint abans, d'aquesta mateixa setmana, en un mitjà de comunicació–, el cert és que els grans regadius que aquest país tenia plantejats a començament dels anys vuitanta i que ja eren objecte i motiu d'atenció per part d'aquest Parlament en diverses sessions i que han deixat un llarguíssim rastre en els diaris de sessions, continuen sent avui repetes no resolts. Ni l'Algerri - Balaguer, ni el Segarra - Garrigues, ni els regs de la Terra Alta, ni els regs que haurien de produir-se a la zona Xerta - riu Sénia, ni la zona Aldea - Camarles, per no situar-ne altres de més localitzats, estan en una via de solució definitiva. Altres regs menors s'han fet, és veritat, en un ordre de magnitud de 14.000 hectàrees, i això és positiu; la posada en regadiu, efectivament, és –com deia el conseller en aquell article de referència– un dels components bàsics per augmentar les possibilitats competitives de la nostra agricultura. Nosaltres ho compartim i, per això, per això mateix, nosaltres reclamem que s'actui amb la major celeritat i amb la major intel·ligència possible per

resoldre els obstacles que estan dificultant la materialització d'aquests regadius.

Des del nostre punt de vista, l'obstacle principal és la mateixa Llei d'infraestructures hidràuliques que un dia aquest Parlament va aprovar per àmplia majoria o per unanimitat i que, a l'hora de la veritat, demostra algunes insuficiències o alguns inconvenients per a la materialització d'aquests regadius tan importants que estava apuntant ara; regadius que –li ho repeteixo una vegada més perquè ho he dit en altres ocasions en aquest Parlament– interessen tant o més al país i, per tant, es converteixen en motiu d'interès nacional en benefici d'un major equilibri territorial de Catalunya que els mateixos possibles beneficiaris directes, que són els pagesos que potser regarien les seves terres i, per tant i en conseqüència, perquè són regadius d'interès nacional que contribuirien d'una manera decisiva a un major equilibri territorial de Catalunya..., probablement el que hagi de fer aquest Parlament és resoldre els obstacles que poden trobar-se en la Llei, si realment es troben a la Llei. Des del nostre punt de vista, sí; i, per tant, els invitem i els animem a emprendre una modificació de la Llei tan aviat com sigui possible, perquè durant la passada legislatura no va ser possible fer-ho a través de les iniciatives que vam plantejar diversos grups parlamentaris.

No hi ha, en el pressupost tampoc, cap previsió específica d'actuacions en allò que pugui significar plans d'actuació en les zones més clarament desfavorides de Catalunya, que són aquelles zones que componen un nucli central en el territori de Catalunya: les Garrigues, el Priorat, la Terra Alta, la Ribera d'Ebre. No hi ha actuacions específiques ni la previsió d'actuacions específiques per part del Departament en aquestes zones. A nosaltres ens sembla que el pressupost que ens proposen no permet la captació, en la mesura que caldria i que es podria, de recursos comunitaris que, per ser-nos assignats, requereixen una consignació prèvia de la comunitat o de la zona o de la regió, en el nostre cas, de la comunitat autònoma d'origen. No fer-ho, no obrir aquestes línies i no establir les consignacions pressupostàries prèvies impedeix que hi hagi un procés acumulatiu de recursos per part de l'Estat i, el que és més important, per part de la Unió Europea. Jo no vull avaluar la pèrdua de recursos que això significa; vostè sap que la Unió de Pagesos n'ha fet una avaluació multimilionària, molt important, i, en qualsevol cas, el que sí que és evident és que la no-obertura de determinades línies i la no-consignació de recursos per part de la Generalitat implica una pèrdua de recursos en el resultat final.

El meu company Martí Sans ahir va fer una al·lusió directa, un tractament específic en el tema de les aturades biològiques, parlant del capítol de pesca; ho reiterem. És necessari entrar en el plantejament d'una línia d'actuació específica i clara per a compensar o per a indemnitzar les aturades biològiques que necessàriament han de produir-se. La resposta ahir va ser que això implicava molts recursos; doncs, encara que impliqui molts recursos: la supervivència del nostre sector pesquer passa també per això, passa per altres coses, però també per això. I, en conseqüència, a mi em sembla que hem

exposat una sèrie d'objeccions, que, sense entrar en el detall del que havien fet ja els companys que m'han precedit abans en l'ús de la paraula, posen en evidència discrepàncies importants en els plantejaments i en les prioritats que vostès contemplen en aquest pressupost.

A l'hora de formular les nostres esmenes a la despesa, nosaltres ens vam veure en la dificultat enorme d'assenyalar de quines partides podíem detreure els recursos per dedicar-los a altres coses, i la veritat és que és francament difícil perquè el conjunt del Departament ha quedat sota mínims. Quedant sota mínims, és molt difícil la distribució d'aquesta misèria, però no deixa de ser veritat que posa en evidència que a criteri del conjunt del Govern de Catalunya, el sector agrari, l'agricultor, el ramader, el silvícola i també el pesquer no tenen la importància que sens dubte haurien de tenir per a una Catalunya més equilibrada.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra té, en primer lloc, la paraula la diputada senyora Pallé.

La Sra. Pallé i Torres

Gràcies, senyor president. Faria jo la part corresponent a l'esmena a la totalitat, i el diputat Francesc Iglesias, les que fan referència a Institut i empreses.

El senyor Tugues m'ha demanat, en la seva intervenció, fent al·lusió al diputat de l'anterior legislatura, el senyor Companys, que com el contemplava, jo, aquest pressupost. Doncs, miri, ja li ho diré, si té la curiositat, jo el contemplo amb realisme, aquest és el qualificatiu que jo posaria en aquest Projecte de Llei de pressupostos. Per què dic «realisme»? Perquè, sens dubte, ve condicionat, jo diria, bàsicament per dues coses. La primera és que els recursos que s'han d'administrar són escassos per definició. I la segona consideració que voldria dir-los és que –i vostès també hi han fet referència i altres diputats fent referència a altres departaments que s'han anat tractant–, doncs, hi ha unes limitacions, unes limitacions que vénen imposades pels objectius de la convergència europea i per aquesta nova fase de la Unió Econòmica i Monetària. Aquest és el terreny de joc –i aquests dies que estan fent-se les Olimpíades aquest terme esportiu hi escau i molt–, aquest és el terreny de joc, i és un terreny de joc ben delimitat. Què implica, això? Vostès ho han anat dient, també, al llarg de les seves intervencions. Doncs, implica, en primer lloc, una disciplina pressupostària que també ha d'afectar aquest Departament. També significa, especialment, saber-nos ajustar a aquestes disponibilitats reals a què jo abans feia referència, i, per altra banda, per assumir aquests compromisos, ajustar-nos als marges per poder-los complir. Algun diputat –crec que ha estat el senyor Vilalta– feia referència que dubtava..., no, ja li ho dic jo que aquest Grup Parlamentari que dóna suport al Govern no dubta que els assumirem.

Com ho farem? Doncs, miri, el pressupost nostre entenem que es caracteritza, bàsicament, de tres maneres.

Un, primer, és un pressupost possibilista, és un pressupost auster, però, malgrat aquests dos qualificatius –vull afegir-n'hi un altre–, no renuncia a res essencial, no renuncia, des del nostre punt de vista, a res essencial. Per què és un pressupost possibilista? Perquè ajusta la despesa a la cobertura màxima de les necessitats reals. Com ho fa, això, com ho fem? Primer, doncs el que toca fer a qualsevol govern: prioritzar. Des del nostre punt de vista, des del punt de vista del Govern, conté una sèrie de prioritats ben reals, concretes i significatives. I el segon és respectar –això per nosaltres és fonamental– els objectius essencials del Departament. Quins són? Vostès n'han parlat d'uns, qüestionant-los. Doncs, nosaltres, des d'aquesta tribuna, i avui que s'estan debatent els pressupostos, volem remarcar-los. Primer, la incorporació de joves a l'activitat agrària; segon, els cursos de formació i capacitat professional; tercer, la prevenció i la lluita contra els incendis, i un quart, que hi faré esment posteriorment, el Pla director, i que algun diputat –el senyor Vilalta, concretament– hi ha fet referència: el Pla director de política agrària i pesquera.

He dit abans que, a part de ser un pressupost possibilista, era un pressupost auster. I què pretén? Doncs, té la voluntat de promoure que aquesta disminució de la despesa sigui al menys lesiva possible per als interessos del sector –i vull remarcar-ho, això–, per la seva vocació productiva. Com a portaveu d'Agricultura, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, en comissions i sempre que he tingut l'oportunitat ho he deixat molt palès. S'aposta per l'agricultura i la ramaderia productives. En aquest sentit, el sacrifici pressupostari, on recau majoritàriament? Doncs en la contenció de la despesa corrent i també en el ralentiment del ritme inversor. Aquesta és una realitat, i si des d'aquesta tribuna no la diguéssim l'estaríem falsejant, és la contenció de la despesa corrent i és el ralentiment –ralentiment– del ritme inversor.

Però també he dit abans que era un pressupost possibilista, que era un pressupost auster, però he dit també que no era un pressupost fet de renúncies, ans al contrari. Pretén mantenir –i abans ho he comentat– les orientacions, el que és fonamental per al Departament d'Agricultura. N'he anomenat tres i he dit que parlaria també, escaridament, del Pla director de política agrària i pesquera. Molt sovint els he sentit dir a la major part de vostès que el Departament és una gestoria, que el Departament no té política; doncs, miri, aquest llibre, jo me l'he mirat igual que vostès, i el conseller el va entregar l'any 93 en una comissió d'agricultura, i el Pla director de qualsevol departament no és res més que les orientacions bàsiques, que la política ben clara del Departament. Això és tenir rigor: presentar-ho, dir-ho públicament, explicar-ho. Això és, d'alguna forma, la política ben clara del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Un pla director que és llarg, però jo voldria assenyalar, en concret, tres coses que em semblen essencials.

Primer, el foment i l'impuls de la competitivitat de les empreses agroalimentàries –no hi han fet referència, vostès. No és cap obvietat: estem en un mercat obert, en un mercat lliure, amb una internacionalització de l'eco-

nomia, i això significa que hem de posar aquelles condicions, si més no hem d'ajudar a crear aquelles condicions perquè les nostres empreses, en aquest cas agroalimentàries, puguin competir a partir de –no hi han fet referència, vostès– la qualitat, a partir de la diversificació, de l'ampliació de l'oferta, i també, lògicament, com un element fonamental, la reducció de costos.

Han parlat d'una cosa que nosaltres sempre en parlem, perquè hi creiem: el reequilibrament territorial –que va molt lligat amb aquest tercer punt que jo vull destacar del Pla director. Un reequilibrament territorial que intentarem que millori la dotació de serveis arreu, que consolidi el teixit demogràfic arreu del territori, que freni, per tant, la despoblació d'algunes zones i, per tant, també, que en aquelles zones, i on puguem, es promogui el relleu generacional, que és fonamental perquè el futur de la nostra agricultura, de la nostra ramaderia, tingui futur. I, finalment, valoritzar un paper per nosaltres fonamental: el paper dels agricultors i dels ramaders com a agents de la gestió territorial i mediambiental. Jo sé que tenien preocupacions; doncs no les tinguin, perquè aquest és fonamentalment un element que nosaltres valorem, i molt.

I el tercer, que està molt lligat al reequilibrament territorial, és que, quan un parla del reequilibrament territorial, quan políticament un es manifesta sobre el reequilibrament territorial..., clar, què és el reequilibrament territorial? Jo faria... Bé, ho definiria amb una paraula: és qualitat de vida, qualitat de vida als ciutadans. Què vol dir? Que, d'alguna forma, els habitants de les zones rurals tinguin, tinguin, sí senyors, nivells de renda similars als de les zones urbanes. Com fer això? Doncs intentant que la nostra agricultura, que la nostra ramaderia, sigui competitiva; intentant també que la participació dels nostres agricultors i ramaders no es limiti només a l'activitat –i dic «només»– productiva, sinó també a aspectes o estadis posteriors a la producció, i també, és clar, propiciar en algunes zones –n'hem parlat moltes vegades; per tant, i donat el cansament després de tants dies, no m'hi estendré, però vostès m'entendran–, propiciar el sorgiment de fonts de renda alternativa o complementària de les que emanen pròpiament de l'activitat agrària, que sabem certament que en algunes zones és el futur perquè hi hagi reequilibrament territorial, perquè hi hagi, per tant, poblament.

Aquestos tres objectius a què abans jo feia referència, més el Pla director, és el que ha inspirat aquestos pressupostos, però també el que ha inspirat el Departament des que el poble de Catalunya va donar confiança a Convergència i Unió perquè governés. I vostès han parlat, i molt, de pressupostos de misèria... Han expressat –jo crec que, i ho agraeixo, alguns de vostès amb més respecte que uns altres, o que un altre, doncs–, la seva forma de fer-ho, i és molt lloable: vostès estan a l'oposició, i si un dia tenen la confiança del poble, els dóna el poder de governar, doncs, estaran lògicament amb tot el seu dret de fer les coses com creguin adient, però si més no jo els vull dir que nosaltres, i jo en aquest cas, en nom dels meus companys diputats i diputades, no compartim que el Departament d'Agricul-

tura tingui un pressupost de misèria. I he fet una sèrie d'adjectius i qualificatius, però no compartim que aquest Departament tingui un pressupost de misèria. El pressupost –i vostès hi han fet referència– no és només –això no ho han dit, però ja ho diré jo– de 20.000 i escaig milions, no és només d'això. Perquè alguns sempre agafen... I això a vegades està ben fet i a vegades no està tan ben fet, perquè les xifres, les comparacions, sempre es diu que són odioses, i jo en porto unes quantes que m'estimo més obviar-les, però, si em permeten, hi ha alguna cosa que m'agradaria dir: algunes comunitats autònomes –i vostè ha parlat de Navarra, ha fet alguns exemples; jo..., es podria parlar també del finançament, i d'altres coses que lligarien, i explicariem moltes altres coses, però, si em permet, li vull fer només un comentari–, hi ha moltes –no dic totes; dic «hi ha moltes»– comunitats autònomes que inclouen dintre dels pressupostos del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca tot el que ve de fons europeus. (*Remor de veus.*) Si vostès... –no he dit quines; he dit «moltes»–, si vostès sumen el que directament ha vingut aquestos anys..., l'any passat, per no anar més lluny, ha estat, aproximadament, de 50.000 milions de pessetes. Per tant, també podríem parlar que els pressupostos del Departament poden ser..., o que administrem 70.000 milions de pessetes. I després, aquí, caldria sumar-hi tot el tema de recursos indirectes, que no són pas petits.

Han parlat molt, vostès, del capítol 1 –bàsicament tres, i per tant no vull obviar una resposta; també hi ha fet referència, crec, el senyor Vilalta–: hi ha unes dades ben objectivables, d'aproximadament cinc-cents funcionaris traspassats; en concret, en el cas de les cambres agràries, que tant n'hem parlat, 267, i en el cas del Senpa, 150, més altres... Per tant, si aquest capítol no augmenta, el que s'ha de dir és que s'han amortitzat moltes places. Però, a més a més, no es gestionen 20.000 milions, es gestionen més de 70.000 milions. I, si em permeten, doncs, com a persona que estimo l'agricultura, la ramaderia i la pesca, doncs, jo no em sento en aquestos moments que expresso –o que defenso, en aquest cas– el nostre pressupost pel que afecta aquest Departament..., de cap manera amb unes xifres miserables, sinó al contrari, crec que són..., ho he dit abans, és un moment determinat per la conjuntura econòmica, per les condicions que ens marca la convergència europea. Però també li vull dir que, si sumem això i comparem vostès a d'altres xifres dels departaments, doncs..., no ho he comptat, però suposo que ens n'aniríem cap al quart o cinquè, amb referència a tots els que hi ha.

Nosaltres creiem amb sinceritat... Diu: «Què fan per aconseguir que el sector...?» No, no, què farem: ja ho estem fent. Des que el poble de Catalunya ens va donar confiança, ja ho estem fent; estem treballant tot això que els he explicat. I aquest pressupost també creiem que pot ajudar que hi hagi l'optimisme just i necessari perquè el nostre sector, el sector primari, vegi aquest present i aquest futur, doncs, amb realisme, però també de cap manera amb catastrofisme, sinó amb optimisme, amb il·lusió, i que els joves tinguin l'esperança, si ho volen, de poder treballar, perquè globalment és un sector amb present i futur.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per continuar el torn en contra, té la paraula el diputat senyor Iglesias.

El Sr. Iglesias i Sala

Moltes gràcies, senyor president. Pujo per fer el torn en contra a organismes i empreses del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. I procuraré, senyor president, no destinar més temps que el que els il·lustres diputats dels grups de l'oposició han fet en la defensa de les esmenes a aquests organismes, que veritablement ha sigut molt poc –quasi, en alguns casos, s'hi ha passat de puntetes.

En tot cas, sí que faria una diferenciació entre els dos instituts i les dues empreses. El Grup Socialista, a través del seu il·lustre diputat i amic Ramon Vilalta, bon coneixedor del sector, ja no ha fet esment de defensar esmenes que ni va presentar el Grup en contra del pressupost de l'IRTA i de l'Incavi. Em sembla prou significatiu, que diferencia el posicionament amb la defensa del torn en contra, també, de les empreses. En tot cas, sí que faré... Si no ho he entès malament, el senyor Gimeno també ha retirat l'esmena a l'IRTA, i el Grup d'Esquerra Republicana a l'Incavi, suposo. O a l'IRTA, també? *(Pausa.)* A l'Incavi.

Bé, en tot cas quedaria només l'esmena –viva, diguem-ne– a la totalitat de l'IRTA, d'Esquerra Republicana, que per les reflexions que li faré li demanaria i l'invitaria que la retirés, perquè em sembla que l'Institut IRTA, amb l'última compareixença del mateix conseller i del seu director a la Comissió d'Agricultura..., penso que, globalment, la valoració de la memòria d'activitats, i fins i tot del finançament, que es presenta en el pressupost d'aquest any del mateix Institut, crec que mereix, quasi diria jo, no la valoració de gestió positiva, sinó que fins i tot jo diria que fins i tot de brillant, quant a l'IRTA. En el pressupost d'enguany, que és l'únic organisme que no baixa de pressupost, amb relació a l'any 95, sí que en canvi el destí de fons públics del Departament a l'Institut sí que ha baixat, perquè l'autofinançament a través de facturació a empreses privades d'encàrrecs del mateix Institut permet cada any més un augment de pressupost, però una davallada de destí de diner públic a l'IRTA. Em penso que això és positiu, perquè la participació quant a estudis o anàlisis del mateix Institut en el sector privat està ajudant al finançament de l'Institut. Enguany, el Departament aporta a l'IRTA, del seu pressupost, de diner públic, diguem-ho així, poc més de 700 milions de pessetes, que és un 40% del pressupost que es presenta i que és un 60%, tan sols, del capítol 1. Vull dir, fins i tot el capítol 1 ja s'autofinança, en una gran part, amb la mateixa facturació de l'Institut. Aquestes dades, i que el pressupost creix un 1,3% amb relació al 95, i en canvi hi ha una menor..., una minvada d'aportació de diner de la Generalitat a l'IRTA, penso que defensa per si sol el torn en contra a la sol·licitud de retirada per part de l'únic grup parlamentari que manté una esmena a la totalitat a l'Institut.

Quant a l'Institut Català de la Vinya i el Vi, l'Incavi, la baixada comparativa 96-95 està proporcionalment entorn dels 12..., del 12,2%, i el conjunt del Departament seria un 10,67%. No obstant, sí que voldria fer una petita referència, que ho lligaria amb la Promotora d'Exportacions Catalanes, Prodeca, que sí que la davallada és important, cosa que marca una posició i una tendència política, també, en el pressupost, en números, quant a les... Sí que és més comprensible, i concretament el senyor Vilalta..., penso que, sobre el futur de Forestal Catalana, el nostre Grup, el conseller al davant, estem disposats a parlar, no sé si amb el mot de «dissolució», perquè darrere hi ha persones que hi treballen... Però en tot cas, en tot cas, en atenció al no-alarmisme en el tema laboral del personal de Prodeca, penso que el futur de Prodeca ha cobert una etapa, fins avui –amb encerts i no tants encerts, tots en som coneixedors–, i en tot cas la reconversió de Prodeca, amb convenis amb ens territorials i locals, o fins i tot amb possibilitats d'empreses públiques, penso que sí que es pot acceptar un compromís, si no aquest any... Però sí que també el pressupost està dient quelcom del posicionament sobre el futur de Prodeca. Penso que si l'analitza veurà que hi ha una davallada de l'ordre del 40 o 35%, amb relació a l'any passat, i en canvi es manté només un capítol, fins i tot incrementat, però per buscar solucions al tema de capítol 1 i personal, que és el que penso que sense alarmisme hem de buscar una sortida, i en podem parlar quan vulguin. Per tant, també és un posicionament, també és una justificació, que sí que el Departament té un posicionament polític quant al pressupost d'aquestes empreses i, per tant, he volgut diferenciar molt clarament que eren l'acció dels dos instituts o de les dues empreses.

Una altra baixada important amb relació al 96, la té Prodeca. Perquè també la finalitat, quant a promoció de productes catalans a l'exterior, és molt semblant a la de l'Incavi, i, per tant..., el vi també és un producte, i sí que això, suprimir estructura i unificar una sola direcció d'Incavi a Prodeca, permet que, baixant els dos pressupostos, tant de l'Institut com de l'empresa Prodeca, amb una sola direcció reduïm estructura i una baixada important de despesa pública a l'aportació de l'empresa.

Crec que la diferència és bastant clara, fins i tot en el posicionament amb números, que estan donant una lectura de compromís o de tendència política sobre el futur de dues empreses que sí que acceptem que se'n pot parlar, i que acceptem que hi ha hagut encerts i no encerts en el tema de..., sobretot de Forestal Catalana, però en canvi sí que demanaria al..., sobretot a l'amic i il·lustre diputat senyor Tugues, quant a la informació del mateix conseller i a la memòria de l'Institut, que els altres grups han retirat l'esmena a la totalitat, que reflexioni si pot retirar-la el seu Grup, i en tot cas nosaltres ens oposarem o rebutjarem, amb el torn en contra que estic defensant, el tema de la resta d'esmenes, quant a institucions i empreses, però també amb un compromís de diàleg que possiblement, amb un exercici o dos, d'esmenes a algunes empreses no se'n hagin de presentar, perquè hi hàgim trobat una solució satisfactòria..., anunciant el vot de rebuig a les esmenes a la totalitat, i oferint el diàleg amb tots els grups, quant a aquestes

sortides sense alarmisme d'alguns temes, i la petició al senyor Tugues de retirada de l'esmena, si ho vol considerar, a l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentària.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies.

Iniciem el debat del Departament de Treball. Per presentar l'esmena 483, del Grup d'Iniciativa - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Novella. Ja em dirà si acumula...

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Faré la defensa de l'esmena 483 i acumularé també l'esmena 486, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, a l'Institut per a la Promoció i la Formació de Cooperatives. Abans de tot, agrair la presència de l'honorable conseller de Treball, el senyor Farreres; no he tingut el gust de comptar amb la participació dels consellers en una altra ocasió, és un tema, doncs, que li agraeixo molt, que avui estigui present per escoltar l'esmena al seu Departament.

Senyores diputades, senyors diputats, la meua intervenció serà breu, no serà gaire llarga; tenim previst un debat sobre el tema de l'ocupació i l'atur a Catalunya en el qual ja em penso que, d'això, d'aquest tema, doncs discutirem àmpliament, i, per tant, intentaré ser sintètic, com he fet en totes les intervencions del pressupost.

Bé, nosaltres hem presentat aquesta esmena, i ho hem fet per dues qüestions, bàsicament. Una qüestió, que no estem d'acord amb la política del Govern de la Generalitat en matèria de treball, per tant, una qüestió genèrica, i una segona qüestió, que és l'aplicació concreta d'aquests pressupostos que a continuació, doncs..., que estem discutint i que estem aprovant.

La qüestió de la política genèrica és una qüestió que alguna cosa ja vaig dir en el debat d'economia..., general. Mirin vostès: la gran reflexió, penso, del Govern i també de l'oposició –i també de l'oposició– és si amb l'actual model de creixement i model laboral que tenim podem solucionar el problema del mig milió d'aturats que té Catalunya. Aquest és el gran problema. I no ho vaig a fer des d'una posició inicialment política, sinó simplement des de la posició de les xifres; després passaré a la posició política. Quanta ocupació s'ha creat l'any 95 a Catalunya, que hem crescut el 3,6? 75.000 llocs de feina. Quanta està previst que se'n creï l'any 96, que creixerem el 2,5? 35.000 llocs de feina. No sé els comptes del senyor conseller; els meus són aquests: amb un creixement al voltant del 3%, que és difícil i continuat –difícil i continuat–, si seguíssim d'aquesta manera, farien falta deu anys –deu anys– perquè arribéssim a una taxa d'atur del 10%, que és la que té la Unió Europea. Podem estar esperant deu anys? M'imagino que vostès i nosaltres convindrem que això no és possible: no és possible estar deu anys amb unes taxes d'atur tan elevades. Llavors, això què significa? Que simplement esperar que amb el creixement es resolguin

els problemes de l'ocupació, al nostre entendre, això no funciona. Hem de fer alguna cosa més, però aquí és on comencen les nostres diferències amb la política del Govern.

Tenim, a més, 500.000 contractes temporals; convindran vostès, també, que això és excessiu. Si ens fixéssim només en el sector privat, això supera el 35%, de molt. Aquí tenim un problema seriós. Què passa amb tant d'atur i tanta precarietat? Bé, nosaltres entenem que passen diverses coses. Primer tema, bosses de pobresa i marginació: El 40% –i ho he dit diverses vegades, ja, en aquesta cambra– dels pobres de la diòcesi de Barcelona són joves; estem creant bosses de pobresa a certs barris, de pobresa jove, i això és un problema que pot, algun dia, esclatar. És un tema seriós.

Segona qüestió. Doncs, mirin vostès, aquesta rotació i aquesta indecisió, tant per l'atur com per la precarietat, provoquen que el consum no acabi d'arrencar, i tenim problemes de no-creixement per manca de demanda, i aquesta manca de demanda ens provoca a la vegada problemes d'atur.

Tercer problema d'aquesta precarietat tan elevada, d'aquesta taxa d'atur tan elevada: bé, hi ha un tema d'accidents laborals, importants. Penso que el tema dels accidents laborals és un tema significatiu i que té a veure amb aquesta precarietat del treball.

I, per últim, un tema que també ens pertoca a tots: la competitivitat en l'economia. Jo he sentit parlar el Govern, moltes vegades, de competitivitat; no sempre, si em permeten vostès, des de fa quatre..., diríem, per ser més exactes, cinc anys i mig, abans no ho sentia tant. Escoltin, la desqualificació del capital humà que s'està produint per la precarietat és tremenda, és tremenda. M'agradaria que busquessin vostès algun lloc a Europa que estiguin en una situació similar i que m'ho expliquin. No l'he trobat; no l'he trobat, i és un problema greu. No hi ha ofici, no hi ha formació..., és difícil quan la gent va rotant d'aquesta manera.

Davant d'això nosaltres hem manifestat diverses vegades que no estem d'acord amb la política del Govern, que no estem d'acord amb aquesta política que s'ha defensat, que fixa la causa de l'atur, fonamentalment, en dos aspectes: excessos salarials, costos laborals i rigideses, en aquest moment, en l'acomiadament. Mirin, els salaris s'han comportat, en aquest país, des de fa tres o quatre anys, bé. «Bé», vull dir que els salaris han crescut com la inflació o, si ho han fet per sobre, han sigut sempre menys que la productivitat, i estem on estem; no hi ha un problema salarial, en aquest país.

Segona, la rigidesa. Per això vostès han proposat, el conseller ho ha esmentat diverses vegades, el contracte estable, i s'ha parlat d'un procés, doncs, de concreció dels costos de l'acomiadament. Nosaltres pensem una altra cosa: hi ha d'haver una diferenciació entre acomiadament procedent i improcedent, sempre –sempre. Per què? Perquè indubtablement és una seguretat per al treballador, i perquè a més pensem que l'acomiadament procedent té unes causes i, per tant, és acceptable, i l'improcedent, en principi, no. I cal diferenciar això; no podríem acceptar, en principi, aquesta proposta.

Sí que estaríem per una qüestió que van fer els sindicats i la patronal, que finalment no va fructificar, i és treballar per veure quines són les causes objectives de l'acomiadament, a través d'acords que evitin certs processos de judicialització. No estaríem, per tant, pel tema de rebaixar acomiadaments, d'assimilar tot tipus d'acomiadaments, ni estaríem per la idea que la desregularització del mercat de treball i la reducció dels salaris solucionen els problemes. Aquesta ens sembla a nosaltres que és una política equivocada, com ho demostren fins ara els números, i ja entrarem al seu moment en un debat.

Entenem que hi han altres causes, per a aquesta situació. Aquí estem davant d'un atur que té dues causes, fonamentalment: atur estructural i atur per manca de demanda; la mateixa precarietat i atur provoquen que el consum no arrenqui; 2,1 de creixement, senyors, menys que el creixement del PIB. Aquí tenim un problema per als comerços, tenim un problema per a les empreses, i aquest és un problema que ve en part derivat de la precarietat.

Segon tema que al nostre veure és també interessant: hi ha un tema estructural. Mirin, el 35% de les empreses catalanes són competitives internacionalment, només un terç; no ho dic jo, ho diuen estudis del Banc de Bilbao, per exemple. Aquí tenim un problema de competitivitat internacional i d'integració a la Unió Europea, que, és lògic, provoca no només en el nostre país, sinó en molts països, un procés d'adaptació, que no s'ha fet sempre bé. Hi ha, per tant, un tema de canvis sectorials. Hi han temes de polítiques macroeconòmiques, que jo no hi entraré, ara em sembla que no és el moment, però que em sembla que hi són i que és allà on hem de filar prim. Tot un tema de reforma de les administracions públiques, cap a l'administració única; reforma del tema energètic, etcètera. No hi entraré, estem a Treball, em quedo aquí, però que indubtablement, al nostre entendre, aquestes són les raons principals. I el final del tema és que, si nosaltres volem abordar aquesta qüestió, la política que ens semblaria adequada seria la de formació, treball fix i ben format –i ho dic bé: fix i ben format–, allà on no hi hagi causalitat, i recerca i desenvolupament. Per què? Perquè nosaltres hem de ser competitius en qualitat, i aquesta és una mica la política que nosaltres expressaríem, diferent de la que veu en la desregularització i la que veu en la facilitat de l'acomiadament la solució al problema. Nosaltres, per tant, tindríem, en aquest sentit, una idea genèrica diferent, i que m'excusi el senyor conseller si no m'hi estenc més, però em sembla que es poden veure les línies generals.

Si entrem ja en el tema concret, jo he dit ja diverses vegades que no m'agradaria tenir cap de les dues conselleries, en aquest moment, i perdonin-me la ironia: una és Medi Ambient, perquè, no sé què farà el conseller de Medi Ambient amb el pressupost que li han deixat, vull dir, no ho sé, m'imagino que farà tot el que pugui, però realment li ho han posat difícil; doncs, senyor Farreres, haig de dir-li, sentint-ho molt, li puc dir que ho sento molt, que a vostè tampoc li han deixat fàcil la tasca. Vostè ha tingut una reducció que, respecte al que es va liquidar el 95, és del 42%, quan en el

conjunt dels departaments és de l'11%. Ho té molt difícil, no? I nosaltres no hi estem d'acord, amb això; hauríem volgut més diners per a la seva Conselleria, perquè té un problema seriós: mig milió d'aturats a Catalunya, i, és clar, mig milió, amb el que li han deixat, doncs, ho tindrà realment molt difícil. Si entrem, per exemple, per partides, vostè, al capítol 4, que són les transferències, li rebaixen al Departament de Treball el 50%; a transferències de capital, el 64%. No sé què faran vostès, però realment això està complicat, no?

Anem a veure una mica amb més detall la situació. El que és..., de fet, no ho sé, un indicatiu més: el Departament de Treball passa de ser el 2% del seu pressupost a l'1 i escaig; diguem que el tema és seriós. En números absoluts, la rebaixa de transferències corrents és de 14.000 milions, i de transferències de capital, si no m'he equivocat, 164 milions. Si mirem la Direcció General d'Ocupació, vostès tenen, en transferències corrents, una reducció del 30%; que, si parlem del pla FIP, vostès tenen una reducció del 37%, de 4.900 milions a 9.200 milions, un pla de formació bàsic. Oh, doncs això tindrà una repercussió en menys possibilitats de formació, menys activitats, etcètera. És clar, vostès em podran dir després: «Escolti, que tots rebaixem, estem en austeritat.» No, la rebaixa aquí és molt pronunciada –és molt pronunciada–, per sobre de la mitjana.

El tema, per exemple, de transferències dintre d'aquesta Direcció General a plans d'ocupació, al Servei Català de Col·locació..., està congelat; això està congelat. I finalment, podríem anar a altres direccions generals. La Direcció General de Relacions Laborals: transferències corrents, de 1.400 a 407, 75%; «Ajuts per a jubilacions de treballadors en empreses en crisi», de 1.300 a 259. Em diran: «bé, escoltin, n'hi ha menys»; és cert, ens en felicitem tots, però la rebaixa del 80% no ho justifica això, no ho justifica. «Programa de salut laboral» d'aquesta Direcció General: 25 milions; la xifra parla per si sola; m'evito, diguem-ne, el comentari. La Direcció General de Cooperatives i SAL: bé, doncs, vostès tenen unes transferències corrents que van ser el 95 –no les liquidades, sinó les pressupostades– de 390 milions, i passen a ser 380; de 70 milions en transferències de capital passen a ser 60, és a dir, eren poques i encara es rebaixen, no? (*Remor de veus.*)

En definitiva, nosaltres pensem que la possibilitat d'incidència del Departament es veu molt afectada, que difícilment es podran sostenir unes polítiques de formació i d'ocupació amb aquests diners, i que realment això no significa mantenir l'estat del benestar, no? O sigui, entenem que totes aquestes polítiques formen part, almenys per nosaltres, del tema de l'estat del benestar.

Sobre l'Institut per a la Promoció Cooperativa, nosaltres entenem que amb la dotació de 68 milions, bé, si és la manifestació d'una voluntat política del Govern, ens sembla bé que hi sigui, però no hi trobem una incidència real. És a dir, una incidència real –i el món de les cooperatives així ho veu–, amb aquest pressupost, no es té. Aquí, realment, senyores diputades, senyors diputats, ens trobem amb un problema, no? Que si passa un any, bé, però si continua és preocupant. Hi han volun-

tats polítics expressades pel Govern en partides i no tenen incidència sobre l'economia real, i això, quan és continu, cal replantejar-s'ho: si aquesta institució té sentit o no, i si no es pot dotar, doncs, què es fa amb ella.

En definitiva, nosaltres, senyores diputades i senyors diputats, hem presentat aquestes esmenes al Departament i a aquesta institució per dos motius principals, com deia al principi: per una banda, el model de política laboral, inserit dintre d'un model de política general que tracta el tema d'ocupació i d'atur, nosaltres tenim una altra opció, no hi som d'acord, i en segon lloc, perquè amb la precarietat en què s'han situat les xifres el Departament pensem que no podrà portar una política activa en aquest camp, en el futur. I entenem que això és molt important, perquè hi han tres elements estratègics, pensem, per al futur de l'economia d'aquest país, que són, per una banda, formació; per altra banda, recerca i desenvolupament, i per altra banda, internacionalització. Reconeixem que en el tercer la Generalitat ha fet més, en el tercer, però en els dos primers –i em refereixo concretament, ara, a formació, ja que és el tema que tractem aquí– estem realment i certament endarrerits.

Nosaltres defensem un model que tingui treball fix i ben format, amb participació dels treballadors en l'empresa –treball fix allà on no hi hagi causalitat– i amb protecció social suficient. Entenem que les causes de l'atur en aquest país són estructurals, no tenen a veure amb rigideses del mercat de treball en aquests moments, ni amb excessos salarials, i entenem que s'han de fer polítiques de formació actives i polítiques de lluita contra l'atur de caire actiu. El futur està en la qualitat, i això implica formació, implica internacionalització, i recerca i desenvolupament. Per totes aquestes raons hem presentat aquestes esmenes.

Senyor president, moltes gràcies; moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per presentar i defensar l'esmena 484, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Estàvem comentant fa un moment amb un altre diputat present aquí que realment el debat que farem avui sobre el pressupost del Departament de Treball és un debat, si més no, distorsionat. És a dir, és un debat que, segurament, fet en una altra època, en unes altres condicions i amb un altre tipus d'informació podia ser molt més real i s'ajustaria molt més al que els diversos grups parlamentaris opinen i, fins i tot, el mateix Govern pretén fer.

És evident que hi ha alguns factors que distorsionen el debat. Un és l'època en què l'estem fent, quan pràcticament ha passat mig any, més de mig any, i a més a més tenint en compte que el mes que ve, doncs, normalment l'Administració tanca per vacances; estem pràcticament a l'últim trimestre de l'any i això fa que sigui una discussió bastant estèril. També és evident que en aquest darrer trimestre de l'any poden passar

coses importants pel que fa a la vida futura del Departament de Treball, sobretot si es confirma el traspàs de l'Inem i d'alguna manera això implica un canvi, suposem que substancial, en el que és fins i tot la mateixa filosofia del Departament –no cal dir el pressupost i l'estructura–, i això, doncs, és desitjable que així sigui i, a més a més, és d'esperar que provoqui que el debat que haurem de fer d'aquí a un parell de mesos, o tres, com a màxim, dels Pressupostos de l'any 97, doncs tingui ja, doni en tot cas una altra perspectiva totalment diferent.

D'altra banda, també cal dir que aquest és un debat en què segurament repetirem conceptes, repetirem conceptes que ja van estar expressats en el debat de l'esmena a la totalitat de la globalitat dels Pressupostos, entre altres coses perquè, d'alguna manera, l'estructura, la finalitat, els objectius del Departament de Treball assumien un protagonisme important en la defensa que realitzà el diputat Josep Huguet en l'esmena a la totalitat del conjunt dels Pressupostos. I això succeïa bàsicament per dos motius. Un, per la importància que el nostre Grup dona a la filosofia o al que es desprèn del que hauria de ser la filosofia, l'actuació del Departament de Treball en tant que element important, peça clau, vaja, en el que hauria de ser una política eficaç promoguda pel i des del Govern del foment de l'ocupació i de la lluita contra l'atur. És a dir, una certa declaració de principis en el sentit que una de les prioritats de qualsevol acció de govern a Catalunya en aquelles alçades, en aquests moments, ha de ser, precisament, procurar el treball –i, en tot cas, que no s'entengui el treball només com a valor–; procurar el treball, deia, per a tanta gent com sigui possible. En segon lloc, pel fet que, precisament, aquest és un dels temes on més vegades s'han reclamat eines per treballar, eines fins i tot en algun cas contemplades en l'Estatut i que, per naps o per cols, no han arribat o no havien arribat. És a dir, una altra declaració de principis, aquest cop en el sentit que una de les grans mancances que ha tingut el Govern ha estat la de tenir un departament escapçat, escapçat no tant pel concepte del departament, sinó perquè no ha pogut tenir totes les eines que hauria sigut necessari, que hauria sigut just que tingués, fins i tot. I, per tant, en alguns casos s'ha hagut de treballar més a partir de bona voluntat i imaginació que no pas de recursos que, de fet, tocaven; recursos que es poden interpretar des del punt de vista administratiu, però també des del punt de vista de capacitat normativa –i, en tot cas, després ja recuperarem el tema.

Dèiem en l'esmena a la totalitat dels Pressupostos que vam substanciar en aquesta mateixa cambra que l'economia catalana durant l'any 96 havia anat perdent dinamisme. L'indicador de l'activitat econòmica registrava una taxa d'expansió interanual del PIB del 2,6% els mesos de març i abril, enfront d'un 2,9% els dos mesos precedents i un 3,6% els dos mesos finals del 95; al primer trimestre del 96 un increment de l'1,9%, com fa dos anys. Destaca la notable desacceleració de la indústria i de la construcció, però el creixement de serveis també s'ha alentit una mica. El lent creixement de la indústria es preveu que es mantindrà en el que resta d'any. El comerç continua deprimat amb només una evolució positiva de les grans superfícies –segurament

la cosa deu anar relacionada—, i l'únic sector que millora respecte a l'any passat és el del turisme. La conjuntura econòmica en el món laboral també ha provocat un alentiment en el ritme de creació d'ocupació. L'enquesta de població activa del primer trimestre del 96 assenyala un descens de la població ocupada respecte a l'últim trimestre del 95. L'augment interanual, el mes de juny, es situa en un 0,4%, justet; però per sectors s'observa un descens interanual de l'ocupació en la indústria, un 1,8%, i la construcció, 5,4%, i una notable moderació de l'augment de l'ocupació als serveis, 1,8% —són xifres contrastades també per les dades d'afiliats a la Seguretat Social—, i dins d'aquest mercat laboral globalment estancat es produeix un increment de la contractació temporal —un 30% del total—, i això en una situació on els qui treballen a Catalunya han perdut capacitat adquisitiva en relació amb la mitjana espanyola, per dues raons que es complementen: un menor creixement dels salaris per conveni i una menor caiguda de la inflació, dels índexs del preu al consum. Concretament, la inflació creixia aquests darrers mesos dues dècimes per sobre de la taxa d'inflació espanyola, i les previsions fan que sigui difícil situar la taxa d'inflació general per sota del 3,5%.

I amb tot això, què ens trobem? Doncs, essencialment una important retallada del pressupost del Departament de Treball; ha arribat fins als 6.000 milions de pessetes, aproximadament un 23% menys que l'any passat. I també l'anunci definitiu de la no-solució a problemes pendents d'aquest Departament ja gairebé de manera històrica, i això es pot desprendre fent una lectura del pressupost. Una lectura que, potser, segurament, es va fer ja en forma d'esmenes puntuals i en la qual es van defensar conceptes diversos que, evidentment, entraven molt més en el detall de les partides i del que es desprenia del retall d'algunes partides, però, permetin-me fer un repàs general en tant que entenem que és important, doncs, si més no, recordar, encara que ja s'hagin dit, alguns dels temes que allí es van tractar.

En el pressupost global queda congelat el pressupost de la Direcció General de Cooperatives: els 300 milions d'ajut al sector i a la Federació de Cooperatives. Aquest sector de cooperatives de treball associat i societats anònimes laborals significa en aquests moments un total de trenta mil treballadors que, en molts casos, han optat per fer d'emprenedors en comptes de restar vivint del subsidi. És important, en tot cas, ressaltar això perquè la congelació —la congelació— en aquest cas és sinònim de retallada, entre altres coses, perquè l'any 95 el món cooperatiu va tenir un creixement molt important, i, per tant, si hi continuem dedicant els mateixos diners que hi havia, és evident que no respon als mateixos recursos que s'hi dedicaven anteriorment. D'alguna manera això implica que des del nostre Grup Parlamentari no s'entengui com es dediquen tants recursos a formació ocupacional passiva i tan pocs a política, a formació de polítiques actives. Formació ocupacional, també ha tingut una reducció important, de 13.700 milions a 9.420.

Un altre aspecte que ens preocupava, i em temo que continuarà preocupant-nos, és la relació amb els ajuntaments, una relació que es va repetint en diversos de-

partaments, que hem sentit ja aquesta queixa per diversos grups i per diversos departaments, el fet que polítiques de col·laboració amb ajuntaments quedaven o congelades o disminuïdes. És el cas també que ens ocupa, i el Pla d'ocupació en col·laboració amb ajuntaments queda també congelat.

El Consell de Treball i Seguretat i Higiene haurà de treballar amb menys recursos. Les partides destinades a cofinançament amb els fons socials europeus no s'acaben de trobar. El Pla de formació per a la inserció professional, fet a què ja s'ha fet referència també aquí, al qual van destinats des de l'Estat, amb partida tancada des de l'Estat, almenys el gener, 9.900 milions de pessetes, al Pressupost de la Generalitat només en consten 4.500. El Pla integral de lluita contra la pobresa ha tingut una disminució fins al punt que ha quedat només amb 1.000 pessetes com a partida ampliable. Segurament que serà ampliada i segurament que hi haurà, d'entrada, doncs —suposem—, voluntat per part del Govern de fer alguna cosa, i potser fins i tot ja s'ha fet; però el cert és que en aquests moments, en declaració de principis, que és en definitiva la lectura del Pressupost, queda clar que això queda molt pendent. Finalment, la disminució de la partida dedicada als sindicats i tot un seguit de qüestions que podríem anar fent i destacant d'aquest pressupost i que d'alguna manera ja ho vam fer en el posicionament de les esmenes puntuals presentades pel nostre Grup.

Per acabar, una qüestió segurament més filosòfica i que també ha tingut un fil argumental al llarg de les defenses que han fet els diversos diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra en les esmenes a la totalitat dels diversos departaments, però que nosaltres diríem que en el Departament de Treball es nota d'una manera molt important, i és l'absència d'un model de finançament adequat a les necessitats del nostre país. Evidentment, de model de finançament, n'hi ha, i ara sembla que es vulgui canviar; el que passa és que, per nosaltres, ni el que hi ha ni el que es vol de canvi són els adequats. I en el cas del Departament de Treball, bàsicament es nota en tres qüestions fonamentals: per una banda, els recursos administratius que això implica i, evidentment, amb els quals el Departament hauria de treballar per aconseguir tots els objectius que hem comentat, siguin o no compartits. Evidentment, en aquest sentit, si hi ha el traspàs de l'Inem, doncs, serà una bona notícia i per aquí avançarem. Però, de moment, això..., i a més a més, històricament aquesta ha estat una de les reivindicacions més antigues que no només nosaltres fèiem, sinó que compartíem amb d'altres grups polítics.

D'altra banda, el fet de la capacitat normativa. La cessió del 30% de l'IRPF implicarà una certa capacitat normativa, però ni molt menys la que seria lògica i desitjable en un país com el nostre, i en aquest sentit voldria, per exemple, fer una comparança amb el que fan en altres comunitats que sí que tenen capacitat normativa i que, d'alguna manera, afecta, de manera molt important i notable, el que és la política de treball, evidentment vinculat amb altres departaments, com és el cas d'Indústria; però que la Generalitat en aquests moments i, previsiblement, en els propers temps no pot ni podrà fer.

Per exemple, al País Basc —que, com saben, ha estat punt de referència important pel fet de tenir concert econòmic—, en aquests moments s'estan plantejant crèdits fiscals del 25% a totes les inversions en actius fixos materials nous; reserva especial per a inversions productives exemptes de tributació en un 50%; crèdit fiscal del 30% de les despeses en investigació i desenvolupament; crèdit fiscal del 25% de les inversions a l'estranger i del 30% de despesa en propaganda; amortització d'actius nous incrementables amb coeficient 1,3; exempció de l'impost durant deu anys a empreses de nova creació; reducció de la quota del 25% de les ampliacions de capital de les petites i mitjanes empreses; exempció total dels dividends de les societats de capital risc participant en petites i mitjanes empreses; deducció de la quota del 15% del cost total de les noves contractacions laborals indefinides, i deducció de la quota de l'impost del 10% de les despeses de formació de personal. I això són exemples, exemples de les coses que es poden fer, és a dir, per a generar ocupació, que, en definitiva, ha de ser l'objectiu fonamental d'aquest Departament.

La setmana passada vaig estar al País Basc visitant algunes indústries i alguns elements d'aquests que intenten agrupar indústries i que tenen una certa política empresarial i de foment de l'ocupació, i el que era més destacable era precisament això: que la motivació que el Govern provocava en el teixit industrial basc, que, evidentment, és un teixit industrial molt més fort que el català i totalment diferent, però que, en tot cas, també tenia una crisi o partia una crisi importantíssima en els darrers anys..., havia provocat una motivació especial en l'empresariat, i això feia que moltes vegades ens trobéssim amb experiències en les quals administracions diverses i de color polític diferent —ajuntaments, diputacions i Govern basc— estaven treballant de bracet amb empresaris, amb empreses, amb indústries i fins i tot amb els elements de la banca, que, com saben vostès, al País Basc són molt importants. Insisteixo que no es tracta tampoc de fer un parallelisme i anar-nos-en allà, però sí, en tot cas, de captar una certa filosofia i constatar una vegada més que el fet de no tenir un sistema de finançament adequat és el que ens ha portat a una situació que, dissortadament, doncs, abans s'ha dit: el Departament de Treball no es que pugui «fardar» massa de pressupost en aquest any 96.

Finalment, el tercer motiu és, evidentment, el dels recursos econòmics, ja prou explicat, i en aquest sentit no voldria allargar-m'hi més.

És per tot això que el nostre Grup ha decidit, per motius, segurament, que van més enllà del que és estrictament el que es desprèn del pressupost, que van més enllà en el sentit d'intentar transformar aquesta filosofia i, sobretot, també perquè no deixem de tenir la sensació que aquest és un debat una mica fals..., una mica fals perquè portem molt de temps transcorregut de l'any, i, per tant, això ja de per si devalua el debat que es pugui fer i, en segon lloc, perquè en el cas del Departament de Treball específicament, amb la retallada que hi ha hagut i, sobretot, perquè trobem que hi ha partides que no acaben d'encaixar amb la realitat d'altres administracions, doncs entenem que és un debat que no

acaba de correspondre's amb la realitat. I per això el nostre Grup ha presentat aquesta esmena a la totalitat i, evidentment, demanem el vot favorable d'aquesta cambra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar l'esmena 485, del Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Agruparé també la 487, que correspon a l'Institut de Promoció i Formació de Cooperatives.

Nosaltres voldríem començar la defensa de les dues esmenes a la totalitat basant-nos, en primer lloc, en el que ha estat la liquidació del pressupost de 1995. La liquidació de 1995 s'executarà, per la informació que tenim, al voltant dels 31.800 milions; és a dir, amb una desviació de quasi 6.000 milions més que el pressupost inicial, que va ser de 25.800. D'aquests 6.000 milions, 5.000 corresponen a les partides adreçades a combatre l'atur; és a dir, ha estat la desviació que ha tingut la partida del cofinançament amb el Fons social europeu, la desviació que ha tingut també la partida del Servei Català de Col·locació, que es va pressupostar en 500 milions i, finalment, almenys per la informació que tenim, és que portem més de 1.000 milions esmerçats en el tema aquest, i hi ha uns altres mil i escaig de milions, fins els 6.000, que corresponen a la desviació del PIRMI.

Així, doncs, l'any passat vam tenir un pressupost que teníem una previsió de despesa de 14.873 milions i una despesa real de 19.800. Això no és casual, no és puntual, és any rere any que ens trobem que el pressupost en aquests conceptes està mal fet, profundament mal fet. Canvien les estructures i les realitats pressupostàries i els continguts. Així, doncs, l'any 95 van ser 15.000 milions, per fer números rodons, sobre 25.000, en el pressupost inicial. És a dir, el Departament pretenia utilitzar el 58% del pressupost per a temes d'ocupació, però finalment es va acabar gastant 20.000 sobre 31.000; és a dir, va passar de la previsió del 58 al 63.

L'any 96, pels mateixos conceptes, es fa un pressupost amb 10.500 milions per a temes d'atur, tot el seu conjunt: Fons social europeu, Pla FIP, intercanvis internacionals, plans d'ocupació amb els ajuntaments, plans d'ocupació amb entitats sense ànim de lucre, Servei Català de Col·locació, tot això suma 10.500 milions, sobre un pressupost de 19.800. Baixem fins i tot sobre la previsió, el pes de l'ocupació baixa dintre del mateix Departament en relació amb l'any anterior. La retallada és importantíssima; si ho mirem sobre la previsió inicial del 95, és de 6.000 milions, i si ho mirem sobre el grau d'execució del 95, és de 12.000 milions. És a dir, el seu pressupost planteja, plantejaria, si es complia, 12.000 milions menys de despesa adreçada als temes d'ocupació entre el que s'ha executat el 95 i el que es preveu executar el 1996. Aquest és el tema més important, perquè —ho repeteixo— constitueix més del 50% del pressupost del Departament; si hi afegim els

4.000 milions que costa el capítol de personal i els 10.000 del PIRMI, ens trobem que estem parlant de 17.000 milions en un pressupost de 19.000; per a la resta de coses n'hi ha 2.000, i, aleshores, el que ens trobem és congelacions de tots aquests temes que estan relacionats amb la política de relacions laborals; baixes que no són quantitativament importants, perquè la quantitat inicial ja era prou escarransida, en el tema de salut laboral o en temes com els de cooperatives, en què es produeixen baixades de 5 milions d'una banda per pujar-los en una altra, o altres elements com aquests, però que en el fons estem fent una pràctica congelació de la resta del Departament.

Així, doncs, el que es planteja, d'alguna manera, és un retall –i em sembla que és el tema més important–, en els aspectes relacionats amb ocupació, del 30% sobre el pressupost de 1995 i del 42% sobre l'executat el 1995. Totes les comparacions són odioses, algunes més que unes altres, però aquestes són veritablement escandaloses. Parlar en aquests moments que la situació d'atur a Catalunya justifica aquesta política, nosaltres no ho creiem ni de bon tros. A Catalunya encara existeixen més de tres-centes mil persones segons les dades de l'Inem, cinc-centes mil segons les dades de l'EPA, en situació d'atur, que no tenen treball, que busquen treball i no en troben. Però, a més a més, el 50% tenen una formació professional bàsica que és inexistent o molt deficient, més del 50% de les persones que estan a l'atur tenen una formació que no sobrepassa la FP-1. I, a més a més, estableixen, dintre d'aquest col·lectiu, problemàtiques específiques i urgents que afecten col·lectius importants: persones més grans de quaranta-cinc anys, dones que volen reintegrar-se al món del treball, joves amb fracàs escolar, persones amb especials dificultats per a la seva inserció per les seves limitacions. Cap d'aquestes raons, doncs, poden utilitzar-se per justificar aquesta retallada tan brutal de les despeses d'ocupació.

És per això que creiem que estem davant d'un debat que és profundament irreal, surrealista, virtual, fals, el que vulguin, però no pot ser que aquesta sigui la política que vostès acabin fent. Finalment, com ja ve sent habitual, la pressió social els obligarà que la despesa pels temes d'ocupació sigui substancialment diferent a la que avui volen votar i aprovar.

I, aleshores, el nostre dubte és: si ja saben que finalment es veuran obligats a gastar més, per què fan un pressupost tan antisocial? Per què ens presenten aquest pressupost tan antisocial, si ja saben que acabaran gastant més? Per què fan aquesta situació? Què amaguen darrere d'aquestes xifres? I jo els diria: amaguen les dues coses que està proclamant tot aquest pressupost, amaguen que no contenen la despesa corrent i amaguen que no treballen d'una manera efectiva amb el dèficit. I, com que volen justificar que estan treballant en aquesta direcció, no troben un altre element que maquillar i maquillar les dades de la Conselleria de Treball. Dic que amaguen dèficit perquè vostès tenen una partida en el pressupost de 4.520 milions, en la partida d'ingressos, procedents d'Europa, i una partida en les despeses de 4.520 milions destinats als programes cofinançats amb el Fons social europeu. Per poder gastar els ingres-

sos han de posar més diners, han de posar, per cada pesseta d'Europa, per cada 45 cèntims d'Europa, 55 cèntims la Generalitat; per tant, aquesta partida, igual que ha vingut succeint altres anys, si la volen gastar, acabarà sent liquidada al voltant dels 10.000 milions, però com que no estan pressupostats, aquí hi ha 5.500 milions de dèficit no declarat, i amaguen contenció de la despesa de manera, diguem-ne, de maquillatge, perquè vostès saben que des del mes de gener el Govern socialista va aprovar la participació de la Generalitat en el programa FIP i ho va aprovar amb un valor de 9.900 milions; l'any passat va ser de 9.200, i aquest any l'ha aprovat, i ho està pel Consell de Ministres des del mes de gener, de 9.900. Malgrat això, en el pressupost ens posen 4.900. Amaguen una reducció, és a dir, d'aquells 70.000 milions, que el conseller Macià deia «reduïm la despesa en 70.000 milions», doncs aquí n'hi ha 5.000 que no es reduiran, perquè hi haurà un ingrés superior i una despesa superior; no hi haurà reducció de la despesa.

El que no entenem és que, si és això, per què s'obsessionen a maquillar les xifres, donant una imatge tan antisocial? I això és així, i és tan fals aquest pressupost que quan l'aprovem –aquesta nit o demà, quan toqui–, en el mateix moment els serveis de la Intervenció del Departament hauran de començar a córrer a rehabilitar crèdits, perquè estem fora de la legalitat. S'han atorgat crèdits per a formació ocupacional per import superior als que ja estan consignats en el pressupost; en el mateix moment que s'aprovi el pressupost s'haurà de córrer a ampliar crèdits, perquè estem fora de la legalitat. És, doncs, una situació que jo crec que ens la podríem haver estalviat tots. Tota aquesta enginyeria financera i pressupostària només ens posa de manifest a nosaltres un únic element: la seva falta de sensibilitat envers la problemàtica de l'ocupació. Vostès han rebutjat aquí en el Ple i en Comissió esmenes dels tres grups que componem l'oposició en aquest moment, que pretenien atribuir més recursos a formació, en lloc dels 20.000 que acabaran gastant, 30.000. Però no tan sols això, sinó que volíem que aquests recursos s'administressin de forma diferent; que aquests recursos servissin per a canviar aquest model català de formació ocupacional, que es basa en dos elements. Un, la mercantilització de la gestió –la mercantilització–, perquè ho fem a través d'ens que tenen ànim de lucre i que, a més a més, per les directrius que fa servir el Departament, serveix per a marginar els col·lectius més desfavorits. Els centres de formació reben la subvenció si colloquen o si diuen que colloquen aquelles persones a les quals se'ls ha donat els cursos. Com que resulta que només donem cursos a un 15% dels aturats, els centres seleccionen les persones més ocupables; estem invertint recursos per a ocupació sobre les persones que estan en millors condicions d'ocupació, i ningú vol la part dura de l'atur, les persones amb més endarreriment, amb més dificultats d'inserció, perquè estem primant el contrari, i això mercantilitza la gestió i discrimina els col·lectius amb més dificultats. Per això volíem que un 30%, com a mínim, ho fessin les administracions públiques, que tenen que els podem collar perquè es preocupin d'aquest col·lectiu. Però també van dir que no, que era millor deixar el mercat; el mercat és

el que ha creat aquests problemes i el mercat, dissortadament, no els resol perquè és el mateix generador.

Així, doncs, ens sorprèn molt que hagin fet aquest pressupost, però alhora ens sembla molt aclaridor. Som conscients que vostès acabaran gastant més, no tenen més remei; si no, hi hauria un greu problema. Però vostès han preferit posar l'accent en el seu fals discurs sobre els valors econòmics, la racionalització de la despesa, la contenció del dèficit, etcètera, que no posar l'accent en allò que per nosaltres és fonamental en un departament com aquest i en un pressupost com aquest, que són els objectius socials: la lluita contra l'atur, la pobresa, la salut, el treball. Vostès es permeten el luxe de llançar un missatge més antisocial que, a la pràctica final, es veuran obligats a fer. Vostès sabran per què ho fan; jo crec que estan a temps de rectificar. Votin amb nosaltres el retorn, i aleshores podran rectificar aquesta errada de plantejament polític. (*Remor de veus.*)

Crec que l'altra esmena que hem plantejat a la totalitat, la que es correspon amb l'Institut de Promoció i Formació Cooperatives, també interessa que el Govern, que el Departament faci un pensament: mantenir un institut per gestionar 67, 68 milions –dels quals, si poden, ens expliquen aquests 18 milions que vindran de comunitats autònomes, d'altres comunitats autònomes, a què es corresponen; 18 milions d'ingressos–, però, en tot cas, mantenir un institut per gestionar 68 milions ens sembla que no s'adiu en res amb aquesta política de racionalització administrativa, control de la despesa i això. Això es pot portar perfectament –perfectament– des de la Direcció General de Cooperatives i Societats Anònimes Laborals; a més a més, com que ara, últimament, cada vegada té menys recursos, hem de tenir en compte que, llevat d'aquests 18 milions que ens vindran d'altres comunitats autònomes, la resta surt de la Direcció General, i el que fa és o bé donar ajuts o bé gestionar algun curs. No deu ser tan complicat, des d'una direcció general, gestionar uns quants cursos, encara que sigui amb una estructura funcional, que sembla el gran mal de tots aquests països, que no es pot fer res si es fa amb funcionaris. Jo crec que per gestionar 40 milions es pot fer amb l'estructura de la Direcció General de Seguretat Social, i ens estalviaríem, segur, aquesta deseconomia d'escalas petites.

És des d'aquesta perspectiva, perquè ens plantegen un pressupost que, repeteixo, és fals, és irreal, és virtual, és surrealista, és molt més antisocial del que possiblement acabaran fent, que els demanem que votin amb nosaltres aquesta esmena de retorn, i plantegem un pressupost que, repeteixo, com a mínim, contempli aquells recursos que ja tenen a la bossa, que contemplem el que tenen a la bossa. Si és que ja ho tenen! Només els demanem que posin els números correctament. Possiblement discreparem en altres temes, però això ja ho tenen: tenen 5.000 milions més concedits pel Govern de l'Estat, i no es pressuposten; tindran la necessitat, si volen gastar 4.500 del Fons europeu, de pressupostar la seva aportació, i no ho fan. Per tant, posin-nos davant un pressupost real, que almenys puguem discutir-ne els continguts, però és que aquest és completament irreal.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no els puc amagar la satisfacció que em produeix pujar per primera vegada a aquesta tribuna en la meva condició de diputat novell en aquesta legislatura, malgrat que ja he intervingut des de l'escó, i especialment fer-ho per defensar el pressupost de la Conselleria de Treball, una conselleria que s'ocupa de temes que preocupen tant a tothom com l'atur, al qual, doncs, també, en la meua vida professional, hi he dedicat algunes hores, i espero poder-hi dedicar temps en el futur.

He escoltat molt atentament les intervencions dels tres diputats que han defensat les esmenes a la totalitat, i haig de dir, sincerament, que, malgrat tractar-se d'esmenes a la totalitat, el to que he sentit ha estat un to realment positiu, i que el caràcter amb què s'han plantejat aquestes esmenes ha estat un caràcter constructiu, sense crítica negativa. Almenys, jo no he sabut veure o trobar una crítica negativa, en el sentit de criticar negativament ni els objectius que el Departament persegueix, ni els programes que utilitza per a aconseguir aquests objectius, ni la gestió estrictament del mateix Departament. Penso que coincidim en la preocupació de fons que inspira les seves esmenes, encara que pugui semblar una contradicció, que no ho és, perquè de fet és terrible i és greu el problema de l'atur. L'esforç que cal fer per estimular la creació de llocs de treball i la inserció laboral de les persones que no tenen feina, el compartim, aquesta preocupació, aquest esforç que cal fer: el foment de l'economia social, com hem sentit fa un moment; la promoció del cooperativisme, de les societats anònimes laborals; la preocupació per les condicions de treball dels treballadors de Catalunya; també per aconseguir un clima de pau social permanent en el nostre país; la lluita contra la sinistralitat laboral; s'ha parlat també de la competitivitat de les empreses, i el diputat Novella feia un esment especial de la importància de la formació dels treballadors; també parlava de la temporalitat, de la precarietat –qüestió que ens preocupa enormement, i que ell ho sap personalment, perquè n'hem parlat en altres moments... Per tant, en definitiva, tot allò que fonamenta, que argumenta les esmenes a la totalitat, no és tant una discrepància envers el mateix funcionament del Departament i els objectius i els programes que es posen en marxa, sinó que són arguments de fons, que fins i tot podríem compartir. Evidentment, el que no podem compartir són aquelles qüestions que vostès incorporen a aquests arguments i en les quals, evidentment, discrepem. Però no em refereixo ni als programes, com he dit, que són els instruments que utilitzem, ni a la valoració de la gestió que es fa, estrictament parlant –malgrat que algunes qüestions, potser..., sobretot el diputat Rañé, doncs, podria entrar en una crítica més concreta, per les paraules que ens ha adreçat darrerament–, ni a l'aplicació que es fa, com deia, d'aquests programes, i la participació que això provoca en els agents socials, empreses i treballadors.

S'ha parlat..., s'ha dit que hi ha una idea genèrica política diferent de la que té el Departament, però vostè, diputat Novella, ha parlat molt de política macroeconòmica, i ha parlat també de legislació laboral, ha parlat de qüestions que no són estrictament competència del nostre Govern i que, malgrat això, també ens en preocupem, i vostè coneix perfectament també l'existència de propostes concretes que van en aquest sentit.

S'ha dit també, aquí, he sentit, que el pressupost és un pressupost mal fet. Evidentment, jo no puc compartir això amb el diputat Rañé, perquè entenc que no és un pressupost mal fet. Vostè parla que finalment, en la liquidació del pressupost del 95, s'han dedicat més diners a la formació que no pas els que s'havien pressupostat, però en qualsevol cas aquest no és un aspecte negatiu ni és una conseqüència d'un mal disseny del pressupost, sinó que és la conseqüència d'una bona gestió, precisament, en la consecució de més recursos que ens vénen del Fons social europeu, i que ens vénen també dels programes transferits pel Govern espanyol, que ja estan amb competències de la Generalitat des de l'any 92. I per tant, finalment, permeten fer més activitats, més accions en allò que és precisament objectiu del Departament: el foment de l'ocupació a través de la formació ocupacional.

És en tot cas, diria jo, senyor Rañé, un pressupost dinàmic, que necessàriament ha de ser flexible i ha de poder-se adaptar durant l'any a aquelles disponibilitats pressupostàries que ens vénen de fora. I que, a més, voldria remarcar que aquest increment de disponibilitats pressupostàries no genera dèficit, donat que es tracta d'un ingrés que ens ve amb una finalitat molt concreta i molt determinada, que s'aplica a aquesta finalitat i que, per tant, no genera, no incrementa dèficit de la Generalitat.

Faig una breu referència al debat que ja vàrem fer en comissió, perquè vàrem dedicar molt de temps a debatre en profunditat les esmenes presentades en les diferents partides. Malgrat l'esforç que vàrem fer per intentar assumir alguna de les esmenes..., de fet, en vàrem poder transaccionar dues, i vostès saben que les dues són importants: una d'elles feia referència al futur funcionament del Consell Econòmic i Social a Catalunya i l'altra a un increment important de la partida adreçada a formació i assessorament sindical; dues transaccions que vam fer, que vam aprovar per consens dels grups en la Comissió, i que penso que van ser importants. Totes les altres, les rebutjades, ho foren –i crec que en això no em poden desmentir– amb resposta i argumentació seriosa i rigorosa per part nostra. Penso que, en això, podríem estar d'acord. Ara no s'escau, per tant, entrar en els arguments ni en les xifres –crec que no seria adequat–, però en voldria esmentar aquí, per confirmar, o per emmarcar millor la meua intervenció, aquelles que són més importants o més principals.

Per un costat, ja va quedar clar –i, de fet, aquí s'ha dit també– quines són les partides que han sofert una retallada més important. Jo, en tot cas, només voldria remarcar que per una part es tracta d'aquelles partides que es dediquen al funcionament estructural i que han estat retallades però que no poden ser retallades de cap altra manera, i que, en tot cas, aquesta retallada s'em-

marca, evidentment, en el context de la necessitat de reducció de dèficit públic que tenim plantejada en aquests moments tots els governs.

Les característiques pròpies –i vostè n'ha parlat abans, diputat Rañé– del model català de formació ocupacional són característiques que ens han de fer sentir orgullosos, no són pas un problema. I jo no estic d'acord amb vostè quan diu que està mercantilitzada la formació ocupacional; en tot cas, és una formació que es fonamenta en el teixit social i associatiu i que es gestiona a través, en una part important, de la iniciativa privada, que no exclusivament, perquè també les organitzacions públiques hi participen. I, a més a més –i vostè ho coneix perfectament, perquè hi entén, en aquesta matèria–, no es tracta que els centres, per tal de garantir després una major inserció laboral, treballin únicament i exclusivament amb col·lectius fàcils d'integrar laboralment, sinó que des del mateix Departament s'estimula, s'incentiva i es posa com a condició el fet que els centres col·laboradors del Departament de Treball en matèria de formació ocupacional agafin, evidentment, en les seves accions, persones procedents dels col·lectius amb especials dificultats d'inserció laboral. I aquí, per tant, jo crec que seria injust dir que aquestes persones, precisament, procedents d'aquests sectors amb majors dificultats, no tenen opció a inserir-se a través d'aquestes accions de formació.

De la mateixa manera, dotacions de plans d'ocupació, foment per a l'autoempresa, Servei Català de Col·locació, etcètera, foren arguments que vàrem anar desenvolupant durant el debat en comissió. En definitiva, doncs, la necessitat de flexibilitat que tenen aquests programes, perquè són programes pensats en funció de les demandes del mercat de treball i, per tant, demandes que es modifiquen al llarg de l'any, i que són, per tant, accions que estan fonamentades a posteriori, tenint en compte que són els mateixos agents que participen en la detecció de les necessitats els que plantegen com s'han d'aplicar les actuacions.

El foment de l'economia social continuava sent prioritari per nosaltres l'any passat, vostè ho sap, i continua sent aquest any també prioritari –ho vàrem desenvolupar ja suficientment en la Comissió–: l'impuls d'un model de relacions laborals que primi sobretot la participació dels agents socials, l'entesa, el diàleg, sempre per sobre de la confrontació, i –i amb això acabo la referència breu a la Comissió– l'accent prioritari a la prevenció dels riscos laborals, de la sinistralitat laboral, i en definitiva, per tant, l'impuls de la formació i l'assessorament dels treballadors i dels empresaris per tal de garantir unes millors condicions de seguretat en el treball per part de treballadors i empresaris.

Estem convençuts que presentem i defensem un bon pressupost de Treball, que resultarà un instrument eficaç i eficient per assolir els objectius que s'han fixat. Però deixin-me fer quatre consideracions prèvies.

Primera: la reducció de despesa ens obliga, evidentment, a tots els departaments, solidàriament, a aplicar-nos també el medicament, per entendre'ns –si em permeten l'expressió–, en cada una de les nostres partides.

Segona: els traspassos importants, que aquí també se n'ha parlat —em sembla que ha estat el representant d'Esquerra Republicana—, els traspassos importants, que seran aviat una realitat, com a conseqüència dels acords entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat, per part de l'Inem, en matèria de polítiques actives d'ocupació —és a dir, escoles-taller, casals d'oficis, etcètera—, permetran també, evidentment, tot un nou horitzó d'actuacions per part del Govern de la Generalitat en matèria de foment de l'ocupació.

Tercer: està encara pendent de concreció el muntant final de les partides procedents del Fons social europeu, que caldrà cofinançar, i també dels diners que vénen procedents del pla PIP. Malgrat que el diputat Rañé ens recordava que hi havia un acord del Consell de Ministres que ja havia acordat quina és la partida que vindrà, jo li vull recordar a vostè que el pressupost és una previsió que quan es va començar a elaborar aquest acord no es coneixia, i que, malgrat que en aquests moments es conegui, hem d'esperar que aquesta quantitat es converteixi en realitat per veure exactament quina és la dotació de què disposem.

I, per acabar, en aquest aspecte, l'existència de partides ampliables, que vostès coneixen que en aquest Departament estan aprovades, i que són un avantatge i un inconvenient alhora, perquè, d'una part, permeten preveure l'increment d'actuacions en la línia del foment de l'ocupació, però al mateix temps, doncs, poden suposar en alguna ocasió un increment, al final, en la liquidació del pressupost, de les partides aplicades. De fet, el mateix conseller Alavedra, el dia que es va debatre l'esmena a la totalitat del Pressupost, feia referència a aquestes partides concretes, referint-se específicament al Departament de Treball, utilitzant fins i tot la paraula «inconvenient» —o «nefasta», fins i tot, crec que va arribar a utilitzar—, referint-se que són partides no desitjables, però que en un cas com el que ocupa el Departament de Treball, precisament per l'especificitat del tema, doncs, justificava perfectament l'existència d'aquestes partides ampliables.

En definitiva, un pressupost per consolidar fites importants i assolir nous reptes de cara al futur: la lluita contra l'atur, el foment de l'ocupació i la intermediació en el mercat de treball, amb fites importants que ja hem aconseguit en el darrer any —i que tots vostès coneixen, i que em permeto recordar molt breument—, gràcies a aquest model propi de formació ocupacional. Un model que ha permès en el darrer any que vuit mil cursos tinguessin lloc a Catalunya i més de cent trenta mil alumnes se'n poguessin beneficiar, i que permeten una millor adequació entre l'oferta i la demanda entre, precisament, els treballadors i les empreses, per tal d'afavorir la seva integració laboral. La posada en funcionament, durant aquest darrer curs, del Servei Català de Col·locació, que ha permès ja que en aquests moments en la base de dades informàtica del Servei hi hagi més de cent setanta-vuit mil demandants i s'hagin adreçat ja més de trenta-vuit mil ofertes. Tots els plans d'ocupació que han tingut lloc aquest darrer any, i la potenciació d'espais de concertació i participació social; ho recordo aquí: Consell de Treball, Consell Català de la Formació Ocupacional, Consell Català de Seguretat i

Salut Laboral i, com no?, el futur Consell Econòmic i Social. També remarcar el funcionament eficaç i model·lic, en el cas de la Generalitat de Catalunya, del Tribunal Laboral de Catalunya, per a la mediació, arbitratge i conciliació dels conflictes laborals.

El repte és, en aquest cas, mantenir el nivell de qualitat, eficàcia i eficiència en tots aquests serveis, accentuar l'esforç en el col·lectiu de majors de quaranta-cinc anys per a la seva integració laboral, assumir la gestió dels nous traspassos, amb tot el que això suposa, polítiques actives de l'ocupació, i seguir reivindicant —com no podia ser de cap altra manera— la resta de traspassos pendents, treball i seguretat social. Continuarem, evidentment, fent un esforç important en el foment de l'economia social, foment del cooperativisme i de les societats anònimes laborals en matèria d'informació, assessorament i formació, i també en els ajuts a la creació de noves empreses i de nous llocs de treball.

La lluita contra l'exclusió social, el foment del mutualisme i també el manteniment de les guarderies laborals infantils continuaran també formant part de les prioritats del Departament, i, en definitiva, seguirà aquest Departament amb el suport, òbviament, dels dos partits, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que hi dóna suport, treballant per un model de relacions laborals basat en el diàleg i en l'entesa per damunt de la confrontació; treballant per afavorir el reforçament de les organitzacions sindicals i empresarials, representatives dels agents socials, i també per la prevenció del risc i la sinistralitat laboral.

Em sembla, doncs, que els motius exposats anteriorment fan justificable el nostre vot en aquest cas, atès que es produeix una adequació del pressupost als objectius i finalitats que s'han fixat; que l'adequació del pressupost també es produeix pel que fa a les necessitats globals de reducció de la despesa pública i que, tot oferint-me personalment a dialogar de cara al pressupost del 97, amb actitud oberta i receptiva, li haig de dir, evidentment, que no podem compartir els criteris polítics i arguments bàsics que ja han sustentat les seves esmenes i que, per tant, com que no ens ha convençut en la seva darrera intervenció, doncs, jo tampoc crec que l'hagi pogut convèncer a vostè. En qualsevol cas, li avanço, doncs, que, evidentment, com no podria ser de cap altra manera, el nostre vot serà en contra.

I a partir d'aquest moment, la defensa en contra pel que fa a les esmenes presentades a l'Institut per a la Formació i Promoció de Cooperatives, la farà el diputat Castellnou.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el diputat senyor Castellnou.

El Sr. Castellnou i Alberch

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ho faré molt breument i des de l'escó perquè, com acaba de dir el senyor Millo, la part que em correspon avui a mi és una part molt petita, la que

1366

fa referència només a l'Institut de Formació i Promoció de Cooperatives, i una part tan petita que ha merescut, de fet, unes argumentacions també molt petites per part dels diputats que han presentat les esmenes a la totalitat.

Vull dir, doncs, sobre aquest Institut que el senyor Rañé té una certa raó quan diu que té un pressupost molt petit, i realment el té molt petit. De fet, el Departament, el té; de fet, tots els departaments que hem anat dient fins ara l'han tingut, per tant, lamentablement aquest Institut no pot ser-ne una excepció. En qualsevol cas, penso que —com deia abans el senyor Millo— tots prenem una mica aquesta medecina, i que, com que ja estem a la meitat de l'exercici econòmic, tenim la sensació el nostre Grup que des de l'Institut s'està fent una contenció econòmica important, s'actua amb molt de rigor, i creiem, doncs, que els 68 milions i escaig de què disposa, donen, doncs, per poder realitzar les funcions.

I quines són aquestes funcions? Home, jo diria, també, una mica contestant al senyor Rañé, que diu: «aquestes funcions de l'Institut, les podrien fer altres organismes», potser algunes sí; probablement, en alguns moments sí, però, en qualsevol cas, això també es podria aplicar a altres institucions i a altres direccions generals. Què fa aquest Institut? Doncs —com diu la paraula— la promoció i la formació del cooperativisme, és a dir, cursets, conferències, seminaris, publicacions... En definitiva, dóna aquelles funcions que corresponen a l'assessorament, a la informació i, sobretot —com deia el senyor Novella—, a la formació. (*Remor de veus.*)

Entenem que això són funcions molt importants d'aquest Departament i són molt interessants en aquests moments...

El president

Senyors diputats, guardin silenci, si us plau.

El Sr. Castellnou i Alberch

El nostre Grup entén que aquest Institut mereix que continuï, mereix que existeixi, malgrat que tingui una participació econòmica petita en el muntant del pressupost general, i, per tant, nosaltres votarem en contra d'aquestes esmenes a la totalitat i a favor, doncs, del pressupost i d'aquest Institut, comprenent o compartint, en part, algunes de les raons dels diputats que les han presentat.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies.

D'acord amb l'horari que tenim establert, procedirem ara a votar, en primer lloc, les esmenes del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i després del Departament de Treball.

Començarem votant les esmenes a tot el Departament, presentades pels grups d'Iniciativa - Els Verds, Esquerra Republicana i Socialista.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb aquestes esmenes, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Abstencions?

Les esmenes a tot el Departament i l'esmena de Forestal Catalana han estat refusades per 67 vots en contra, 50 a favor i cap abstenció.

Votarem ara l'esmena de Promotora d'Exportacions Catalanes, presentada pel Grup Socialista i pel Grup d'Iniciativa - Els Verds.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat refusada per 67 vots en contra, 39 a favor i 11 abstencions.

L'esmena sobre l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentària és presentada per Esquerra Republicana de Catalunya.

Les senyores i els senyors diputats que hi estiguin a favor, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que s'abstinguin, que es posin dempeus.

Aquesta esmena ha estat refusada per 67 vots en contra, 12 a favor i 39 abstencions.

I, per últim, l'esmena sobre l'Institut Català de la Vinya i el Vi, d'Iniciativa - Els Verds.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin a favor, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat refusada per 67 vots en contra, 9 a favor i 42 abstencions.

Passem ara a votar les esmenes al Departament de Treball.

Les esmenes a tot el Departament...

El Sr. Benach i Pascual

Senyor president, per part del nostre Grup, que és l'únic que no té presentada esmena a l'Institut de Cooperatives, es podria votar tot alhora, per part del nostre Grup: les del Departament i les de l'Institut.

El president

Totes alhora?

El Sr. Benach i Pascual

Sí.

El president

D'acord.

Llavors votàrem totes les esmenes que han quedat vives, que són totes les del Departament i a l'Institut per a la Promoció i la Formació de Cooperatives.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin a favor d'aquestes esmenes, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat refusades per 67 vots en contra i 51 a favor.

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda, en què la reprendrem.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i catorze minuts i es reprèn a les quatre i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i els lletrats Sr. Pau i Vall i Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, i els consellers d'Indústria, Comerç i Turisme, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Reprenem la sessió.

Té la paraula, per defensar l'esmena 488 i aquelles que vulgui acumular, pel Grup d'Iniciativa - El Verds, el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable senyora consellera, gràcies especialment per la seva presència també en aquest debat del Departament de Justícia. Si m'ho permet la presidència, acumularem les tres esmenes, la 488, la 490 i la 492, en relació amb el mateix Departament de Justícia, amb el Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada, i amb el Centre d'Iniciatives per a la Reinserció.

Bé, nosaltres pensem, i aquest és l'element essencial per presentar les nostres esmenes en aquest Departament, que hi ha tres aspectes fonamentals en aquest Departament, en aquest àmbit, que són l'Administració de justícia, la política penitenciària i també, des d'ara, la Direcció General d'Atenció a la Infància. Aleshores, hem de dir que en aquest cas, pel que fa a l'Administració de justícia, més que grans discrepàncies teòriques o polítiques o de model en relació amb el que es planteja a la Memòria, en relació amb el que és la política d'Administració de justícia, fonamentada en els principis constitucionals de l'estat de dret, per tant de les

garanties jurídiques, en conseqüència d'aplicació dels principis de celeritat, d'oralitat, d'immediació, de garanties jurídiques en tots els casos i, per tant, el fet que l'Administració de justícia es doti dels espais, dels mitjans materials i dels mitjans humans imprescindibles per materialitzar a la pràctica aquests principis, és evident que a un nivell teòric no hauríem de tenir, no tindríem, grans discrepàncies. El que forçosament hem de relacionar són els mitjans, les partides, les quanties, les propostes de despesa que es destinaran precisament a complir en aquest any aquests grans objectius o avançar, si més no, en la consecució d'aquests objectius.

I, aleshores, hem de començar dient, i jo vull començar dient, perquè és de justícia –i, naturalment, en un departament com aquest és imprescindible parlar sobre tot d'aquells aspectes que ens semblen de justícia–, que aquest any hi ha un esforç molt important, i el reconeixem i el volem reconèixer, pel que fa referència als edificis. Pel que fa referència als edificis judicials, ens va explicar la senyora consellera, ja amb molt detall, quins eren els objectius del Departament en aquest àmbit, per tant, jo no els tornaré a explicar. Sabem que a casa nostra ens trobem amb jutjats nous, però alhora ens trobem amb molts jutjats, amb molts edificis judicials obsolets, que requereixen la modificació immediata, que molts d'ells s'han de reconstruir de nou, altres s'han de reformar substancialment, altres és imprescindible unificar-los. Hi ha una dispersió d'edificis judicials que crea gravíssims problemes. I jo, citant unes paraules de Jutges per la Democràcia, en unes jornades que van celebrar el mes de març, en relació amb la situació de la justícia a Catalunya, diria una qüestió que em sembla especialment greu. Hi ha jutjats a Catalunya que tenen greus problemes de seguretat i higiene en el treball; és a dir, es dona la gran paradoxa que a instal·lacions i edificis judicials, si se'ls apliquessin els criteris que s'apliquen de seguretat i higiene a una empresa privada, d'acord amb la normativa aplicable a casa nostra, que no és precisament de les més exigents d'Europa, hi ha molts jutjats que no podrien funcionar perquè no tenen els mínims requisits de seguretat i higiene en el treball. Per tant, aquest esforç de modificar les instal·lacions, de modificar els edificis i, després, naturalment, de donar-los el contingut amb mitjans materials i amb mitjans humans, és absolutament imprescindible, és un esforç en aquest apartat que es fa en els Pressupostos i que nosaltres el volem reconèixer. Encara que després, com veurem en parlar d'altres aspectes dels Pressupostos, s'ha fet allò que tan poc agrada al Grup de la majoria, que és, si se'm permet l'expressió, clar i català, vestir un sant per despullar-ne un altre, perquè quan parlem després de política penitenciària veurem el que ha passat i d'on han sortit i d'on surten, en definitiva, les quantitats per fer aquest esforç.

És evident que aquest any està una mica fora de lloc comparar les xifres globals del nostre pressupost de Justícia amb el de l'any passat. I està una mica fora de lloc, entre altres coses, perquè hi ha hagut tot el traspàs dels funcionaris; això, naturalment, comporta un canvi substancial a partir de primer d'abril, i també perquè hi ha la Direcció General d'Atenció a la Infància que, naturalment, també fa que les xifres globals ens diguin poca cosa.

És evident que hi ha un altre element essencial, que és el personal i que, bé, tots hem celebrat –nosaltres ho hem celebrat, el Grup d’Iniciativa per Catalunya - Els Verds– que a partir de primer d’abril el personal de l’Administració de justícia depengui de la Generalitat. Pensem que és un pas més en la consecució de quotes més elevades d’autogovern, però hem de dir immediatament que no en tenim prou que la competència la tinguem nosaltres; això ha de servir perquè puguem donar una millor prestació de servei, i el servei de la justícia és un servei essencial, és un servei paradigmàtic de l’estat de dret als ciutadans.

I difícilment podem donar aquest bon servei si, en el mes de març, ja l’existència de vacants, de vacants de jutges, de fiscals, de secretaris, però també l’existència de vacants de funcionaris, d’altres funcionaris del Departament de Justícia, de l’Administració de justícia, era molt important a partir de primer d’abril, i això, malauradament, ha portat que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya –ha sortit en els últims dies en els mitjans de comunicació– els ha hagut de picar la cresta i ha hagut de donar la raó als sindicats, perquè diu que no es cobreixen les vacants que es produeixen, que s’han produït ja des d’abril fins ara 150 vacants, i que, a més a més, els diners que destinem, o destinarem aquí, a personal, després resulta que es destinen a altres qüestions.

Per tant, a aquest segon apartat tan important no s’hi posa l’accent, l’interès que és imprescindible per aconseguir aquests objectius que abans assenyalàvem; però és que tenim, a més a més, altres elements que pensem que són també indispensables per aconseguir que el personal jugui la funció que li correspon a l’Administració de justícia.

Nosaltres hem presentat –com ja hem dit– una esmena a la totalitat del Centre d’Estudis Jurídics, i també al d’Iniciatives per a la Reinserció, al qual després em referiré; però al Centre d’Estudis Jurídics i Formació Especialitzada hem presentat una esmena a la totalitat, perquè si un element important o fonamental és –com dèiem– el personal, la seva preparació, la seva adequació, la seva formació, resulta que hem rebaixat les partides del Centre d’Estudis ni més ni menys que de 76 milions de pessetes. Home, val a dir que un altre element imprescindible –ho varem citar l’altre dia, avui només ho faré de passada, però– és, sens dubte, la normalització lingüística, reclamada pels jutges, reclamada per tots els operadors jurídics, que ha estat reclamada en aquest mateix Parlament en una visita que varen fer, precisament a partir d’un dels cursos del Centre d’Estudis Jurídics, jutges i magistrats, com un element absolutament imprescindible.

Amb la retallada que s’ha fet de 250 milions de pessetes a 60 milions de pessetes en el Departament és impossible complir el Pla de normalització lingüística específic de l’àmbit de la justícia. Per tant, veiem que difícilment es poden complir aquests objectius.

Un dels problemes que nosaltres tenim en relació amb les vacants de jutges, secretaris i fiscals, és que a Catalunya, si se’n permet l’expressió, se’n produeixen pocs d’autòctons i, aleshores, han de venir, vénen molts,

d’altres indrets de l’Estat, que estan aquí una curta temporada, que tornen a marxar i ens deixen els jutjats amb manca de personal. Aleshores, és important fomentar, potenciar, desenvolupar, que es pugui formar, que hi hagi jutges, fiscals i secretaris d’aquí, formats a Catalunya. Ja sé que tindrem l’Escola Judicial aquí, però hi ha un element, com és l’ajut, com és la formació, com són les beques i resulta que també les beques ens han quedat reduïdes a menys de la meitat. Per tant, quant a l’Administració de justícia, és evident que una cosa són els objectius que es plantegen, i que es plantegen fins i tot en la Memòria, i una altra cosa són els mitjans que es posen a disposició del compliment d’aquests objectius.

En relació amb la política penitenciària també ens trobem en un moment que cal introduir un esforç suplementari en l’àmbit de l’Administració penitenciària, i no solament de l’Administració penitenciària, sinó fins i tot en tot l’enfocament del que és el dret penal i del que és el compliment de les penes, i del que és la funció essencial establerta per la Constitució de la rehabilitació i la reinserció social.

El nou Codi penal ens obliga a tots a enfocar d’altra manera aquesta qüestió, i ens hi obliga perquè posa l’accent, com no pot ser d’altra manera, en la rehabilitació i la reinserció: introdueix penes amb compliment fora de la presó, com són els treballs en benefici de la comunitat o els arrestos del cap de setmana, però també, també, alhora, introdueix altres modificacions, com el canvi que té el treball a les presons, que perd aquest caràcter actual d’element molt important per a la redempció de penes i, per tant, d’acord amb el Reglament penitenciari de 9 de febrer, que s’ha promulgat aquest any, i d’acord també amb el decret que especifica com s’han de dur a terme els compliments de les penes de treballs en benefici de la comunitat i arrest del cap de setmana, caldrà arbitrar les mesures adients. I caldrà comptar molt, i d’una manera especial, amb els ajuntaments, perquè hauran de jugar un paper important, hauran de jugar un paper important –amb altres entitats, també, sense ànim de lucre–, per exemple amb relació al compliment de les penes de treballs en benefici de la comunitat, però també amb relació als centres de detinguts per al compliment de les penes de cap de setmana. I el que veiem és que en aquests pressupostos s’han reduït totes les partides que calen per a obres, per a material..., en definitiva, per a arranjament dels centres penitenciaris, s’ha reduït d’una manera dràstica el Centre d’Iniciatives per a la Reinserció, que ha de jugar un paper fonamental, precisament, en aquest nou procés, en aquesta nova concepció del que ha de ser el compliment de les penes amb aquest nou Codi penal de la democràcia, s’han reduït, s’han retallat, i s’ha retallat també la partida global dedicada a les instal·lacions penitenciaris –amb la particularitat que aquesta partida és ampliable, però és ampliable només fins als mòduls de l’any passat: això vol dir que en qualsevol cas és una partida reduïda, és una partida que ens obliga a retallar amb relació a l’any passat, a desgrat que aquest any es puguin incrementar considerablement les necessitats.

Home, veiem que, efectivament, no hi ha ni una pesseta per a terrenys per als nous centres penitenciaris. L’al-

tre dia ja vaig explicar quin era el nostre criteri amb relació als nous centres penitenciaris. Pensem que és bo que hi hagi ja un pla, però, és clar, el pla s'ha de materialitzar, i s'ha de començar ja –i per això nosaltres ho varem intentar amb esmenes– a posar els mitjans perquè aquest Pla, encara que sigui en terminis diferents de la manera que està establert, però que es pugui començar a complir immediatament. Perquè la urgència de substituir els centres penitenciaris de Barcelona, la urgència d'altres centres de compliment de penes, és absolutament urgent, i és una qüestió que no afecta únicament els que han d'estar a la presó, els que han de complir la pena.

Una de les coses que diu, des del meu punt de vista més encertades, precisament, el nou Reglament penitenciari és que el que cal és imbricar tota la societat en aquests problemes, perquè ens afecta a tots. Que realment els que estan complint una condemna es puguin rehabilitar i reinserir no és una qüestió exclusivament personal, és una qüestió social. Si així no s'aconsegueix, és un fracàs de la societat, però, a més a més, això comporta problemes addicionals per al conjunt de la societat.

Per tant, és evident que, pel que fa a la política penitenciària, de cap manera nosaltres podem donar suport a aquest pressupost, i no li podem donar suport perquè el que se'ns planteja numèricament entra en flagrant contradicció amb aquells objectius que necessàriament s'han de complir per imperatiu legal a partir de la promulgació del nou Codi penal, i entra també en contradicció amb les urgències dels nous establiments penitenciaris per a Catalunya.

Tenim també avui la Direcció General d'Atenció a la Infància. Ja vam dir –i ho volem tornar a repetir– que nosaltres no érem partidaris, i no som partidaris, que això estigui a Justícia. Pensem que judicialitzar l'atenció a la infància..., que en molts casos està i ha d'estar judicialitzada, sens dubte, però judicialitzar-la políticament, situar-la nosaltres ja per definició en aquest camp, és equivocat. Per nosaltres això és un servei social, i és un servei social especialment delicat, especialment important, en el qual s'ha de tenir una cura especialíssima, i pensem que això, en tot cas, es pot complir millor a partir d'aquesta concepció, d'aquesta concepció de servei social. He de dir també que ens ha preocupat que, les partides que fan referència als centres –als centres propis, als centres concertats, també al paper dels ajuntaments–, o s'han mantingut o s'han retallat –globalment, globalment, en conjunt, s'han retallat. Amb la particularitat que partides que són també, per definició, crèdits ampliables –estan així recollides en l'article 6 del text dels Pressupostos– també estan limitades, precisament –i en un àmbit tan important–, estan limitades pel valor del mòdul de l'any passat, de l'any 95. O sigui, estan també bloquejades en aquest camp.

Per tot això, senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera, nosaltres ens veiem en la necessitat no solament d'haver presentat aquestes esmenes, sinó de mantenir-les, demanar la votació favorable a les senyores diputades i als senyors diputats, i el retorn, per tant, al Govern, dels pressupostos corresponents al Departament de Justícia.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar l'esmena 489, i les que vulgui acumular, té la paraula, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Si m'ho permet, acumularia les esmenes 489, que és l'esmena a la totalitat al Departament de Justícia, la 491, que és l'esmena a la totalitat del Centre d'Estudis Jurídics, i la 493, que és la del Cire, la del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció.

Senyor president, senyores i senyors diputats, la primera consideració que voldria fer a l'hora de defensar el conjunt d'aquestes tres esmenes a la totalitat parteix de la constatació que, any rere any, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya ha fet amb relació al que és el pressupost, amb relació al que és la dotació econòmica d'aquest Departament i dels organismes autònoms que en depenen. És una constatació del poc pes polític que aquest Departament té, i que continua tenint enguany també, amb relació al conjunt del Govern de la Generalitat de Catalunya. D'aquí que aquest pressupost al nostre entendre no es correspon amb les necessitats reals que avui planteja el conjunt de l'Administració de justícia, ni tan sols les dels usuaris del Departament de Justícia.

En el fons de la qüestió, honorable consellera, senyores i senyors diputats, hi ha un fet que el nostre Grup ja ha denunciat i que ja ha evidenciat en més d'una ocasió, i és el fet que la realitat depassa, al nostre entendre, amb escreix, el treball i l'acció de govern. Tenim el carro davant dels bous i ja fa molt de temps que l'hi tenim, pel que fa a la justícia. A un major increment dels problemes, de les necessitats i de les competències, també, del Departament –pensem que s'ocupa de qüestions prou importants com les presons, la normalització lingüística del català, el traspàs recent dels mitjans personals, i abans també dels mitjans materials–, contràriament a l'increment substancial dels problemes i de les matèries de què s'ocupa aquest Departament, baixen correlativament les inversions i amb elles també, entenem, les solucions i, per tant, l'acció, en definitiva, del Govern per tal de poder afrontar aquestes temes.

S'evidencia, també, com a segona constatació important, al nostre entendre, un pressupost de caràcter estrictament continuista, gens imaginatiu, amb poques idees noves i que, en definitiva, parteix, en una part molt important, molt substancial, de programes i d'iniciatives que ja es van iniciar fa alguns anys. Per tant, la conclusió, tanmateix, allò que preocupa més el nostre Grup parlamentari, és que els dos objectius que no només aquest departament sinó el conjunt del Govern, segons que hem estat sentint durant tota la setmana en el debat de pressupostos, els dos objectius que s'ha plantejat centralment el Govern, com són la racionalització o la racionalització del pressupost i també la priorització de les matèries –per tant, aquells aspectes que han d'ocupar centralment i de manera prioritària l'atenció del Govern i que, en teoria, són dos bons propòsits

que nosaltres podem compartir fàcilment—, quan comprovem l'acció quotidiana, diària, del seu Departament, doncs, és evident que vostès es desdiiuen d'aquests dos bons propòsits.

Parlem de números, també. Parlem, en primer lloc, doncs, de la racionalització i, per tant, parlem de l'evident poca dotació econòmica del seu Departament, honorable consellera, i de la mala distribució, en definitiva, dels diners que vostès reben del conjunt de la dotació econòmica del Govern.

Com a resultat del notable increment de les despeses de personal, i la reducció que en definitiva també han experimentat altres conceptes —així ho hem de reconèixer—, el pes del capítol primer en el total de despeses del Departament ha passat del 49% l'any 1995 al 60% enguany, i s'ha generat, al nostre entendre, una certa descompensació, un desequilibri entre el que són els mitjans personals i la dotació del personal que vostès tenen. Al nostre entendre, les despeses de personal contemplades per a l'any 1996 estan subvalorades per una trampa comptable que vostès ja van fer servir l'any passat, també, una trampa comptable que ja es va aplicar i que consistia a subvalorar les quotes socials. L'any 1995, si veiem la liquidació d'aquell pressupost, vostès van pressupostar 1.363 milions per aquest concepte i en realitat vostès es van gastar —segons, hi insisteixo, la mateixa liquidació— 3.288 milions de pessetes, tot i que el conjunt de salaris, de retribucions pagades, va ser lleugerament inferior al pressupostat. És incomprendible —deixi'm que li ho digui amb aquesta expressió—, al nostre entendre, aquest error, i sobretot perquè es tracta d'un concepte que es calcula directament a partir dels salaris. L'any 1996 vostès tornen a incidir en el mateix fet, es torna a reproduir la situació, amb una previsió de quotes socials de 2.055 milions de pessetes per a un total de salaris de 18.922 milions, la qual cosa generarà, segons els nostres càlculs —ja tindrem, però, oportunitat de comprovar-ho—, una desviació que avui ja podem avaluar de l'ordre dels 3.000 milions de pessetes. L'any anterior, però, la desviació en les despeses de personal, per la subvaloració que abans he mencionat de les quotes, es va compensar, entre altres conceptes, amb la reducció de la despesa corrent i de la inversió; enguany, però, amb el notable decrement, amb el notable ajust que han sofert aquestes partides, senyora consellera, ja veurem d'on poden vostès retallar aquests 3.000 milions sense que hagin, necessàriament, de reduir al mínim el que és la capacitat operativa dels serveis que presta el seu Departament.

Segon element que abans he citat: la prioritització. Miri, malgrat l'increment del Departament respecte a l'any 1995, que és un dels més forts que té el Govern, òbviament —gairebé 7.000 milions de pessetes més, sense tenir en compte la incorporació de la Direcció General d'Atenció a la Infància, abans ubicada a Benestar Social, com s'ha dit—, i que és, òbviament, un increment degut, com vostès coneixen perfectament, al cost dels mitjans personals que han estat traspassats al Departament i integrats a la Direcció General de Relacions amb l'Administració de justícia..., globalment però, enguany també el lloc que ocupa Justícia, el seu Departament, en el total del Pressupost, és molt inferior, al

nostre entendre, al que hauria de correspondre-li. És a dir, existeix una evident desproporció, atès que la justícia té poca dotació econòmica.

I el que al nostre entendre és encara més greu i ens preocupa més —per nosaltres constitueix una situació incomprensible—, vostès no poden, o no volen, en definitiva, atendre ni tan sols els compromisos que han assolit aquests anys passats, en definitiva els eixos fixats i dissenyats per la seva política. És a dir, existeix —si se'm permet l'expressió— una evident disfunció i una desviació entre els seus discursos..., un doble llenguatge entre els discursos i el pressupost.

Exemples d'això que acabo de citar: en primer lloc, normalització lingüística. Abans ja s'hi ha referit el diputat, l'il·lustre diputat senyor Roc Fuentes. Enguany passem de 250 milions a 60 milions de pessetes. Escolti, per fer justícia en català, oh, meravella de les meravelles, vostès, honorable consellera, ho faran sense diners. I com s'ho faran això? Expliqui'm vostè com pensen, a la pràctica, dur a terme, executar allò que aquest Parlament ha acordat, i li recordo que, en definitiva, vostès el que estan fent és il·lusòria la Moció 12/V del Parlament de Catalunya, sobre normalització lingüística, adoptada en l'àmbit del dret i de la justícia per aquest Parlament, fa ben pocs dies.

No oblidem —i ja li vaig dir en aquell debat i ja vaig tenir ocasió de fer menció a aquest aspecte—, no oblidem, honorable consellera, que si és un fet inqüestionable que des de la restauració de la democràcia i l'aprovació de l'Estatut s'ha anat avançant molt substancialment —ho reconeixem— en el coneixement i en l'ús social del català, el que també és un fet evident és que en l'àmbit del dret i de la justícia, que avui ens ocupa, no s'han assolit els nivells mínims de catalanització suficient.

I bo i acceptant les dificultats inherents a aquest terreny, nosaltres entenem —com entenem avui— que els esforços fets són insuficients i, per tant, que l'ús efectiu del català està sota mínims, i, per tant, com s'ho faran —hi insisteixo—, honorable consellera, vostès, retallant de l'ordre d'un 40% les partides per a la normalització lingüística? Per nosaltres, promoure les accions necessàries a fi de garantir l'efectiva normalització del català vol dir desplegar iniciatives, vol dir desplegar un conjunt de mesures tècniques, vol dir dotar i destinar recursos específics suficients i també, alhora, dotacions pressupostàries adequades.

Per contra, comprovem que a l'apartat d'inversions, allà on nosaltres i on la Moció d'aquest Parlament instava el Govern i exigia a vostès, al Departament de Justícia, honorable consellera, allà on nosaltres parlàvem de fomentar la política d'informatització de les oficines judicials, perquè disposin, òbviament, de programes informàtics i processadors de textos en català, vostès operen dràsticament una reducció de les partides destinades a equips informàtics de l'ordre d'un 60%, que no és, precisament, una xifra gens menyspreable. I així tenim —com abans deia el diputat Roc Fuentes— els jutjats que tenim en aquest país, amb quines màquines d'escriure els funcionaris han de treballar.

Allà on també nosaltres parlàvem, no només nosaltres sinó aquella Moció que va adoptar –hi insisteixo– aquest Parlament per unanimitat, parlàvem de programar cursos per al personal de Justícia, continuar el programa d'ajuts per aconseguir que el país generi els seus propis jutges, fiscals, magistrats, funcionaris, secretaris de la Justícia, realitzar, per tant, accions que, en definitiva, són necessàries per tal de completar la generalització de l'ús del català en la documentació, donar continuïtat, per tant, també i potenciar la xarxa de dinamitzadors lingüístics, vostès, vostès, correlativament ho volen fer sense un duro. Per tant, amb una dotació econòmica que, al nostre entendre, és totalment testimonial.

Més exemples, i passem ja al terreny de la política penitenciària, i continuaré, per tant, el relat de les meves preocupacions i inquietuds en un àmbit que ocupa el 70% del pressupost del seu Departament. En aquest pressupost –com ja s'ha dit– no apareixen consignades en cap lloc, ni tan sols en una partida ampliable, els crèdits necessaris per al trasllat de les presons de Barcelona i també per a la construcció de l'anomenat quart centre penitenciari. Jo ja sé que vostès em poden dir: «oh, és que el compromís del meu Departament és de començar l'any 1997, i, per tant, per enguany no hem previst ni una sola pesseta». Mirin, vostès, aquests compromisos, jo, que aleshores no era diputat, però que seguia de prop la dinàmica d'aquest Parlament, recordo que l'any 95 ja hi havia prevista una partida, ni que sigui per adquirir uns terrenys per ubicar una nova presó. Recordo que, en aquest sentit, diverses iniciatives d'alguns grups d'aquesta cambra ja van arrencar un compromís del seu Departament en el sentit de començar a executar, ni que fos, la construcció d'un macrocentre penitenciari. Recordo compromisos renovats, fins i tot, en aquesta mateixa legislatura pel mateix president de la Generalitat, que ens deia, en el seu discurs d'investidura, que enguany podríem començar ja a construir aquest nou centre penitenciari.

Ara vostès fa relativament pocs dies ens van presentar en aquest Parlament el Pla de creació i substitució dels establiments penitenciaris. Nosaltres creïem –i creiem i avui renovem aquesta confiança, honorable consellera– en el fet que existia una evident voluntat política del seu Departament perquè en un temps rècord i, per tant, fent mans i mànigues en uns pressupostos que són evidentment restrictius, i que encara no coneixíem, per fer, per atacar, per afrontar aquest problema..., però nosaltres pensàvem, i en aquest sentit ens ha sorprès malauradament, que ni tan sols enguany, l'any 96, de manera, ni que fos testimonial, haguessin fet res per començar a avançar en aquest terreny. Res per superar el que ha estat, al nostre entendre, la imatge negativa que ha suposat l'absència evident d'inversions en aquest terreny en anys anteriors; res per posar fi a la massificació i a l'increment de la població reclusa en aquests últims anys, tot i evidentment la disminució i l'evolució favorable que hi ha hagut en la població penitenciària; res, en definitiva, també, per posar fi a una política que, al nostre entendre, ha estat mal orientada, fins i tot quant a la distribució territorial i pel que fa als terminis d'execució dels nou centres penitenciaris.

Creïem que amb aquest pressupost, i amb l'acció del Govern en matèria de política penitenciària, s'hauria de poder començar immediatament a crear les condicions materials més favorables per tal de garantir que el sistema penitenciari servís com realment ha de servir, èticament, per a la reeducació i la reinserció social dels presos, a pesar d'alguns esforços que vostès han fet i que nosaltres reconeixem, a nivell de tractament, de treball productiu i, fins i tot, de formació professional.

Si vostès ara haguessin començat, per exemple, a adjudicar projectes, a treure a informació pública aquests projectes, fins i tot a finals d'enguany, a executar la primera fase d'algun centre, potser al centre de preventius, en què vostès i nosaltres estem d'acord, nosaltres hauríem fet fe i hauríem renovat la confiança que hi vam dipositar ja fa alguns mesos. Però, malauradament, continuem i continuarem, i, per tant, la nostra paciència comença a esgotar-se en aquest sentit, i el crèdit que ens mereix també el seu Departament, quan continuem, de moment, amb uns equipaments vells i inadequats, que es troben lluny, com deia, d'oferir les adequades i les millors condicions d'habitabilitat, de seguretat, d'accessibilitat..., per tant, ens sembla inacceptable la situació, per exemple, en què es troben avui les internes de la presó de Wad-ras, que es troben, com vostè coneix perfectament, en celles d'entre deu i catorze internes, sense armaris, sense ventilació i amb una temperatura que a l'estiu supera els 48 graus centígrads.

El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, doncs, i ja li vaig fer extensiu en aquella Comissió en què vostè, honorable consellera, va presentar el Pla, el nou Pla d'establiments penitenciaris, creu en la necessitat, que ja vaig expressar –hi insisteixo–, de substituir les actuals presons a Barcelona, Model, Wad-ras i Trinitat, i la construcció de nous centres. Creiem necessari, però, i en això potser diferim substancialment d'algun altre grup parlamentari, creiem necessari i prioritari actuar alhora sobre les tres presons de Barcelona, i fer el necessari esforç inversor, que fins ara no hi ha estat, que faci possible la construcció d'un centre de preventius en una localització urbana, que, a més, faci les funcions d'acolliment dels arrestos de cap de setmana i, per tant, que comenci a desplegar les previsions del nou Codi penal en aquesta matèria.

En definitiva, ja veu vostè, honorable consellera, senyores i senyors diputats, que nosaltres estem parlant d'un necessari esforç inversor perquè el debat sobre la determinació dels sistemes d'actuació urbanístics, sobre si els recursos econòmics han de ser necessaris o suficients per poder executar aquests projectes, s'ha de centrar necessàriament, aquest debat, no a plantejar la substitució dels tres centres penitenciaris de Barcelona com una operació suficient des del punt de vista econòmic, a partir de les plusvàlues generades amb la compra-venda dels solars que actualment ocupen aquestes presons a Barcelona, sinó que el debat ha de girar a l'entorn, en primer lloc, de la necessitat que aquests equipaments públics suposin un evident esforç inversor per part de l'Administració, que fins ara no hi ha estat i, en segon lloc, sobre la destinació i la utilització dels espais buits recuperats en desaparèixer les presons.

Per tant, nosaltres –ja li dic, li ho vaig dir en el seu moment–, estem radicalment en contra de les requalificacions per construir habitatge de renda lliure. Cal preservar, al nostre entendre, les zones verdes dels equipaments i reservar, també, un percentatge limitat per fer-hi habitatge de lloguer i per a la venda de promoció pública.

Quant a la construcció i reforma d'edificis judicials, en un context, com ja s'ha dit a bastament durant tot aquest debat de pressupostos, en un context en què la inversió del Departament es manté més o menys constant, amb una lleugera desviació del 2%, nosaltres constatem que en aquest apartat té un increment notable, substancial, de l'ordre dels 874 milions de pessetes, més, fins i tot, que el liquidat l'any 1995, amb quatre actuacions centrals: reformes al Palau de Justícia, jutjats de Mataró, construcció de l'Escola Judicial de Barcelona –que, per cert, potser aquesta darrera actuació, que representa 480 milions, potser es podria haver ajornat per un escenari pressupostari menys restrictiu. Tanmateix, la precarietat –com ja s'ha dit abans, i no m'hi estendré particularment–, la precarietat en què es troben la major part dels edificis i oficines judicials de Catalunya és clara i subsistirà. Per tant, nosaltres hauríem volgut que es fixés en aquest apartat, com una prioritat absoluta del seu Departament, l'inici de l'execució d'un veritable pla de renovació i de remodelació integral d'edificis i equipaments judicials a Catalunya.

En l'àmbit de justícia juvenil calia també un esforç pressupostari superior; els centres de justícia juvenil no han funcionat prou bé –això li ho hem de reconèixer–, però amb les reformes operades amb l'entrada en vigor del nou Codi penal caldran nous tractaments en matèria d'execució penal. Paradoxalment, per això, vostès disminueixen les partides del funcionament d'aquests centres propis i dels col·laboradors, les despeses de tractament en medi obert i la construcció i reforma dels centres, a les famílies i institucions sense finalitat de lucre.

Respecte –per anar acabant– a la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques, bo i reconeixent la tasca important que el Departament ha fet per desenvolupar el dret civil català, tres iniciatives legislatives aquesta mateixa setmana aprovades en aquest Parlament i que han d'integrar el nou Codi de família, malgrat tot, nosaltres entenem que manca un desenvolupament legislatiu superior. Molts altres aspectes prou importants, que vostès coneixen i que, fins i tot, vénen fixats en els programes del Departament, Codi patrimonial, modificació de la Llei de col·legis professionals, modificació de la Llei de fundacions, altres nous camps per poder explorar, com la multipropietat, la protecció del comprador immobiliari, etcètera, continuen sense cap desenvolupament.

D'aquí, al nostre entendre, que existeix una evident desproporció entre l'obra legislativa que emana del Departament i la dotació de més de 100 milions de pessetes que rep aquesta Direcció General.

Finalment hem presentat també, si em permet, president...

El president

Està acabant el temps.

El Sr. Ridao i Martín

Acabo de seguida. Dues esmenes a dos organismes autònoms. Només dir que el retall de la despesa corrent d'aquests dos organismes autònoms, el Centre d'Estudis Jurídics reduïda a 43 milions i la del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, 21 milions, qüestiona seriósament la viabilitat i el sentit i la raó de ser d'aquests dos organismes autònoms, atès que, com vostès coneixen, són dos centres que principalment, a partir d'ara, hauran de dedicar-se només a gestionar una nòmina, que representa, d'altra banda, entre el 60 i el 75% del seu pressupost global.

El Cire, en la seva actual configuració, no serveix els objectius centrals per als quals va ser creat, és a dir, donar satisfacció al dret al treball dels presos i dels penats interns, i els pressupostos, any rere any, evidencien una paralització pràctica, i el pressupost de l'any 96 no n'és una excepció.

La sentència recent de la Magistratura de Treball número 1 de Barcelona ve a col·locar les coses al seu lloc per la via de fet. Ara vostès, senyora consellera, hauran de posar-se a to, perquè un jutjat social de Barcelona ha assentat un important precedent en reconèixer a un grup de presos de Quatre Camins el dret a cobrar un salari mínimament digne pel seu treball i a cotitzar a la Seguretat Social.

Pel que fa al Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada, el nostre Grup Parlamentari ja va presentar diverses esmenes al seu moment, a altes i baixes del Departament, i que no van ser acceptades. Aquesta mateixa argumentació, que ja vaig exposar a la Comissió, serviria ara per defensar la necessitat de disminuir les transferències corrents, de prop de 200 milions, d'aquest organisme autònom, malgrat l'esforç de contenció demostrat.

Per tant, per tots aquests motius, per aquestes raons que acabo d'exposar, senyores i senyors diputats, nosaltres hem presentat aquesta esmena a la totalitat al Departament i a aquests dos organismes autònoms, amb la voluntat i l'interès, òbviament, que siguin retornats al Govern i demanant, també, el seu vot favorable.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per presentar i defensar l'esmena 494, té la paraula, pel Grup Socialista, el diputat senyor Joan Oliart.

El Sr. Oliart i Pons

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, el Grup Socialista, per primera vegada en molts anys, no presenta una esmena a la totalitat del Departament de Justícia, i ho fa..., i em satisfà que estigui aquí la senyora consellera, perquè li vull expressar que la raó per la qual no hem presentat aquesta esmena a la totalitat és perquè vostè ha presentat, i s'hi ha compromès, un pla de construcció i substitució de nous establiments penitenciaris..., malgrat que, com

ja ha quedat afirmat en altres intervencions, i en una intervenció d'aquest mateix diputat a unes esmenes a l'articulat, el pressupost que se'ns ha presentat no té coherència amb la presentació d'aquest Pla. Però, tenint en compte que estem ja a mitjans de l'exercici, nosaltres li donem encara vot de confiança perquè en els pressupostos per a l'exercici de 1997 això sigui corregit, i nosaltres aleshores ens reservem, naturalment, aquell moment per presentar també una esmena a la totalitat, si els pressupostos que es presenten per al 1997 no ens satisfan.

Però, malgrat que nosaltres tenim aquesta confiança cap a vostè i que tenim, doncs, aquest gest de bona voluntat, per molt que nosaltres el tinguem, no podem fer-ho extensiu al Cire, al Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, perquè efectivament aquesta empresa és un desgavell, aquesta empresa està molt mal organitzada, aquesta empresa no serveix l'objectiu per al qual va ser creada. Quin és l'objectiu del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció? Organitzar el treball penitenciari i dotar els reclusos perquè, una vegada estiguin en llibertat, puguin naturalment reinserir-se a la societat, tenint una professió i sabent desenvolupar satisfactòriament un treball; si no s'aconsegueix això, estem parlant de moltes coses, però no estem parlant, naturalment, de reinserir els reclusos.

Quina era la situació del treball penitenciari abans de la creació del Cire? Era escàs, poc formatiu i mal pagat. I quina és la situació del treball penitenciari després dels anys de funcionament del Cire? És escàs, poc formatiu i mal pagat. És a dir que tot segueix igual i que el que hem estat fent durant tots aquests anys amb aquesta empresa ha estat política-ficció.

Quin és l'estat d'organització i de gestió de l'empresa? Té una infraestructura de tallers inadequada, en la majoria dels centres penitenciaris; té una producció limitada a la simple manipulació, amb poc valor afegit, amb nulla aportació tècnica i professional per a les persones que estan allà treballant; l'empresa proporciona insuficient ocupació i no pot garantir ni la formació dels interns, ni un salari mínim, ni la continuïtat en una mateixa feina; les retribucions dels interns són molt baixes; els recursos que es destinen a l'àrea comercial no són propis d'una empresa que necessita aconseguir un gran volum d'activitat... I vostès em poden dir: «Senyor diputat, vostè està descrivint aquí una pintura molt negra, o vostè ho està fent des de la perspectiva partidista d'un grup parlamentari que presenta una esmena a la totalitat i s'ha de carregar de raó.» Doncs, no, mirin, senyores i senyors diputats, tot el que acabo de dir està contingut en les conclusions de l'informe de gestió i de fiscalització del Cire presentat per la Sindicatura de Comptes en els exercicis 91, 92 i 93. I aquest informe també afirma que hi havia un insuficient recolzament per part de la Conselleria, és a dir, pocs mitjans, precarietat de recursos disponibles.

Què significa això? Doncs, significa que s'havia de fer un gir radical de 180 graus. I nosaltres no l'hem vist. Els pressupostos subsegüents són idèntics, en la seva forma i la seva estructura, a aquests que havien estat fiscalitzats, i aquest que se'ns presenta en aquest exercici exactament igual. És a dir, cap canvi. Fins i tot si

hi ha hagut algun canvi ha estat encara més negatiu, i així veiem que la inversió en maquinària i tallers és de 4 milions de pessetes, la més baixa de tots els pressupostos que fins ara s'han presentat per a aquesta empresa; els sous dels interns, si fem la divisió entre el que es pensa pagar i el nombre d'interns que estan treballant, ens resulta amb un quocient de 12.000 pessetes mensuals; la partida de compra de matèries primeres ens mostra que estem molt lluny de fugir de la simple manipulació i d'aconseguir una producció amb un nivell acceptable de valor afegit... —malgrat que he de dir i he de confessar que sí que aquesta partida ha obtingut un increment una mica notable, però que al nostre entendre no és ni molt menys suficient.

I què diríem de la promoció de l'empresa? Un milió per a publicitat i relacions públiques... Mirin, nosaltres, des d'aquesta tribuna, i referent a diferents departaments de la Generalitat, estem sempre intentant rebaixar aquesta partida, perquè considerem que un departament, la tasca del qual és una gestió i una administració, és indubtable que no necessita massa publicitat, però aquesta empresa, que sí que la necessita, perquè ha de captar clients, ha de vendre productes..., és indubtable que aquí sí que estaríem disposats a acceptar que aquest tipus de partides tingués la consignació necessària per poder assolir els seus objectius. Doncs no, mirin: una empresa, per exemple, com Adigsa, que només ha d'administrar un patrimoni que té heretat, i que per tant no ha de convèncer ningú per comprar cap pis, perquè qualsevol habitatge que tingui Adigsa immediatament tindrà una cua de sol·licitants, té 23 milions... Fixin-se, fixin-se vostès quina diferència.

Amb aquest pressupost no es pot superar l'estat pèssim d'organització de l'empresa, és impossible, hi haurà una continuïtat en la mateixa situació. No s'aporten, òbviament, els recursos necessaris —com acabo de demostrar— i, naturalment, no es podrà aportar més treball del que fins ara s'ha aportat, és a dir que el treball serà escàs, poc formatiu i mal retribuït —continuarà sent-ho, com fins ara.

Senyores i senyors diputats, és una altra oportunitat perduda, molt més quan la supressió de la redempció de penes pel treball exigeix una nova organització del treball —s'hi han referit els diputats que han parlat abans que jo. És molt important, això. És indubtable que d'aquí endavant no es podrà tenir els reclusos treballant simplement per tenir-los ocupats: els reclusos que vulguin treballar ho faran per pròpia voluntat, per ser ben retribuïts i, sobretot, per adquirir aquells coneixements a què abans em referia per poder-los, després, desenvolupar en la vida en llibertat. Naturalment que voldran ser ben retribuïts, dignament, i que es puguin formar.

I no és «de rebut» que tornin a justificar —i amb això potser m'avanço a alguna argumentació que ens podran donar els diputats de Convergència i Unió—, com altres vegades han fet amb intervencions d'aquest diputat que sol·licitava el mateix, és a dir una millora en l'organització d'aquesta empresa, quan ens diuen: «És que Catalunya és l'única comunitat autònoma que té les competències i que té, doncs, les responsabilitats en matèria penitenciària...» Jo els vull dir, si és que vostès

tenen aquesta temptació, que això no és un mèrit de Convergència i Unió: aquestes competències estan a l'Estatut d'autonomia, i aquest va ser redactat i acceptat pel conjunt del poble de Catalunya, i que, a més a més, si és així, i si tenim aquestes competències, aleshores el que hem de fer, naturalment, és aprofitar l'oportunitat que això ens dona perquè nosaltres ho fem millor que ningú.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Badia.

El Sr. Badia i Chancho

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Bé, en les diferents intervencions dels representants dels grups de l'oposició s'ha fet, jo crec, una repetició del debat que vam tenir a comissió i del debat que vam tenir a l'articulat, en el seu moment. Per tant, des d'aquest plantejament, m'agradaria d'alguna manera entrar en la realitat, o el que pensem nosaltres que és la realitat, del que és la Conselleria de Justícia. En primer lloc, voldria referir-me al que ha dit el senyor Oliart respecte a la no-presentació per la seva part d'una esmena a la totalitat, i jo espero, al llarg de la meua intervenció, intentar convèncer-lo que nosaltres complirem els compromisos assolits en el seu moment per l'honorable consellera, en comissió, respecte al que és la política de construcció penitenciària, i d'alguna manera intentar, com deia abans, convèncer-lo.

És evident que la situació d'aquest pressupost està dintre del context restrictiu general: els objectius macroeconòmics del sector públic espanyol estan ben clars, i els objectius de convergència de la Unió Monetària també crec que són irrefutables. Des d'aquest plantejament, el Departament de Justícia té una sèrie de competències molt importants, que comencen pel dret civil català, en el que és la seva conservació, modificació i desenvolupament, el tema de justícia juvenil, fundacions i associacions, col·legis professionals, nomenament i fixació de demarcacions notariales i registrals, l'execució de la legislació de l'Estat en matèria penitenciària, els recursos humans i materials de l'Administració de justícia i la protecció i defensa dels infants i adolescents. Tot això es desenvolupa mitjançant una sèrie de direccions generals, a les quals recentment s'ha unit la Direcció General d'Atenció a la Infància, coordinades sota la direcció de la Secretaria General, i, a més, amb dos organismes ben concrets: l'organisme autònom Centre d'Estudis Jurídics i de Formació Especialitzada, on hi ha una sèrie d'esmenes per part d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i per part d'Esquerra Republicana, i també per part de l'empresa pública Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, on existeixen esmenes a la totalitat dels tres grups de l'oposició.

Dit això..., evidentment el pressupost respon a una sèrie d'objectius ben clars, objectius que van des de l'adequació de les relacions dintre del Departament —és evident que els nous traspassos de l'Administració de

l'Estat tenen un pes importantíssim—; la construcció i adequació de la seu de l'Escola d'Estudis Judicials, qüestió que jo crec que ha estat debatuda repetidament; l'entrada en vigor del tribunal del jurat —han de tindre en compte que la Conselleria de Justícia està subjecta a una sèrie de novetats legislatives molt importants en la seva aplicació—, i l'organització, evidentment, del tribunal del jurat, que és una qüestió singular; l'adequació dels serveis que hauran de fer servir per portar-lo a terme; avançar en el nou Codi de família —jo crec que la Conselleria de Justícia ha endegat, a instància de l'honorable consellera, un munt d'iniciatives jo crec que urgents que fan constatar que, evidentment, el nou Codi de família serà una realitat properament—; la millora i efectivitat del tractament dels menors infractors; els programes adreçats a la rehabilitació i reinserció social dels interns; la millora, protecció i defensa dels infants i adolescents; la renovació i millora dels palaus de Justícia de Barcelona i de les seus de Reus, Mataró, Sant Feliu de Guíxols, Sabadell —senyor Fuentes, el tema de seguretat i higiene en el treball, jo crec que es començarà a solucionar, i evidentment tampoc crec que sigui tan escandalós com vostè volia fer-nos veure—; l'adequació de tots els serveis d'acord amb l'entrada en vigor del Codi penal, com deia abans —evidentment, no solament el que és el tribunal del jurat, sinó també les novetats que alguns dels que m'han precedit per part dels grups de l'oposició hi han fet referència—; seguir avançant en les polítiques de normalització lingüística —i que crec que al llarg de la meua exposició quedaran perfectament delimitades—, i el desplegament i execució de la legislació en matèria d'assistència..., justícia gratuïta.

Dit això, evidentment, tot això està dintre d'uns plantejaments generals, i hem de tindre en compte que estem davant d'un pressupost de 43.000 milions i escaig, pressupost que ve condicionat amb dos esdeveniments importantíssims. El primer, els traspassos de mitjans de personal i l'ampliació de mitjans materials de l'Administració de justícia. A partir d'ara s'ha de buscar millorar el servei, com deia el senyor Roc Fuentes, però també els temes de personal: la mitjana d'ocupació de l'Administració de justícia en els tres primers mesos de traspàs ha sigut de vint funcionaris més que la mitjana de llocs coberts durant l'any 95; per tant, devem estar complint acuradament tot això. Un altre esdeveniment jo crec que importantíssim és l'assignació al Departament de Justícia —també s'ha dit aquí— de la Direcció General d'Atenció a la Infància, amb un pressupost per a tot l'any 96 de 8.200 milions, quantia que evidentment també s'incorpora al pressupost.

Dit això, evidentment, si fem abstracció d'aquests temes, la reducció, que evidentment existeix, ha sigut pràcticament de l'1,92%. I, no obstant la reducció, els objectius de qualitat de serveis que finalment entenem que s'aconseguiran han de passar per una sèrie de criteris molt concrets. En primer lloc, l'estabilitat dels crèdits dels capítols 1 i 2 respecte als crèdits del 95; la qualificació com a ampliables dels crèdits del 95 destinats al funcionament de centres penitenciaris i atenció dels infants tutelats; la millora de l'eficàcia dels recursos disponibles —jo crec que aquesta és una qüestió de vital importància: l'adequació dels recursos humans i,

sobretot, la política de compra i inversions són objectius clars d'abaratir costos, que d'alguna manera directament aniran a la millora del que és la mateixa gestió—, i, finalment, la disminució de les despeses... —qüestió que tant els agrada als grups de l'oposició—, de les despeses protocol·làries, de representació i altres —hauria de dir que, aquí, al voltant del 60%, del 60%, respecte del pressupost de l'any 95.

Dit això, hauria d'anar al que són les concrecions específiques. Com he dit abans, aquí hi ha temes puntuals que d'alguna manera toquen clarament el que és el desenvolupament del mateix Departament. I aquí, com he dit abans, l'entrada en vigor del nou Codi penal ha suposat dues qüestions importantíssimes, que també n'hem fet menció: una, els arrests de cap de setmana, i una altra, el treball en benefici de la comunitat. Voldria dir que aquí s'ha dit que no eren suficients els recursos que s'havien pressupostat, i voldria aquí només dir-los de passada que sí que són suficients, avui; una altra cosa és que no ho siguin en el futur, però avui, en aquest moment, hi ha hagut quatre interns que compleixen pena amb arrests de cap de setmana —cinc no, perquè tenen altres condemnes, o sigui, n'hi ha nou en total—, i dues sentències de treball en benefici de la comunitat. Per tant, entenc que la partida pressupostària prevista perfectament delimita el que és la solució d'aquest problema.

Per una altra part, l'estabilitat respecte als crèdits del 95, en les inversions, jo crec que queda delimitada en processos de mitjà i llarg termini. I aquí hi ha la qüestió que preocupa més: el tema de la construcció dels nous equipaments penitenciaris, que, d'alguna manera, més directament hi ha fet referència el senyor Oliart. I voldria aquí recordar la compareixença a la Comissió de l'honorable consellera, on hi havia un compromís clar, que passava de l'any 1997 al 2001. Jo vull recordar-los, com tots vostès saben, que som a l'any 1996. I evidentment estic convençut que aquest compromís, que suposava la construcció del centre de compliment número quatre, la substitució del centre penitenciar de Barcelona capital, etcètera, suposava un perfecte compromís de futur. Evidentment, tota la temàtica aquesta està en una fase d'estudi i d'ubicació, i és evident que també hi ha el compromís, per part de la Conselleria, que, en cas que fos possible l'adquisició dels terrenys, s'habilitarien els crèdits necessaris, amb les modificacions necessàries.

En definitiva, enguany estem per l'adequació de les infraestructures i les instal·lacions, coses a les quals també hi han fet vostès referència, dels centres penitenciaris d'homes i dones de Barcelona, Girona i Ponent, i la reforma de les instal·lacions elèctriques del centre de Barcelona capital.

Respecte a les inversions de les seus judicials, jo crec que d'alguna manera estan perfectament clares, però està clar que la remodelació del Palau de Justícia de Barcelona, la construcció del de Mataró i de Reus, l'adequació de les audiències provincials de Girona i Lleida són l'avanç d'un munt d'actuacions perfectament delimitades. Finalment, també, la posada en marxa dels serveis d'assessorament tècnic i d'atenció a les víctimes.

Una altra qüestió que també ha sigut motiu de crítica per part del senyor Ridao i el senyor Fuentes ha sigut el tema de la normalització lingüística, i aquest és un tema que jo crec que no es pot analitzar singularment en el que és una partida concreta, sinó que s'ha de fer un abast de totes les diferents partides que, de manera directa, actuen sobre aquest tema. És evident que les despeses directes, l'import és de 400 milions, però també hem de fer referència a totes les despeses indirectes, com són les previstes a l'Escola Judicial, la del Centre d'Estudis Jurídics i d'Informació Especialitzada, el suport informàtic i altres, com poden ser els professors de català del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, o fins i tot les beques a opositors a notaries, registres i carrera notarial. En definitiva, entenc que hi ha un complex suport a aquest tema. Això seria amb referència a les esmenes a la totalitat números 488 i 489.

Pel que fa a les esmenes al Centre d'Estudis Jurídics i de Formació Especialitzada, hauria de dir que, evidentment, l'activitat docent que s'integra mitjançant aquest Centre va dirigida fonamentalment als col·lectius professionals especialitzats. I crec que en un moment de novetat legislativa molt important seria il·lògic no donar suport a una qüestió tan important com és la formació i el reciclatge permanent. Per tant, no entenc aquesta supressió de la formació especialitzada —que, d'alguna manera, Esquerra Republicana volia—, que comportaria evidentment ignorar la importància de la recerca i de la formació, i obviar la realitat dels profunds canvis legislatius, que necessiten aquest tractament, imprescindible per portar-los a terme.

A qui es dirigeix el pressupost del Centre? Doncs, bé, en primer lloc, es dirigeix al personal propi de l'àmbit penitenciar i de la justícia juvenil, que comporta més de 3.000 persones, al personal que organitza i gestiona la formació, mitjançant conveni, en institucions i administracions competents, des de magistrats fins a metges forenses, i que comporta més de 9.550 persones, i tot això en el pressupost de 1997, quan s'hi incorporin el personal d'oficines judicials i els metges forenses, que implicaran, d'una manera directa, 700 funcionaris propis i 1.000 professionals, que treballaran en els centres i serveis col·laboradors.

En resum, la formació del col·lectiu vinculats a l'àmbit públic de la justícia de Catalunya comporta un suport formatiu i de recerca, facilitant el procés —aquell que parlàvem abans— de la normalització lingüística, l'organització de programes de formació per a llicenciats en dret i juristes, per facilitar el seu accés a la judicatura, qüestió que entenem que perfectament està delimitada; aconseguir la màxima cobertura per part dels juristes catalans a les places judicials de Catalunya, entenc que s'està fent una tasca molt positiva per part de la Conselleria, i, evidentment, un tema que entenem que és de vital importància, com és el Centre com a instrument de suport i cooperació amb l'Escola Judicial del Consell General del Poder Judicial, que s'ubicarà properament a Barcelona.

Respecte a aquest mateix tema del Centre d'Estudis Jurídics i de Formació Especialitzada, home, en primer lloc agrair a Iniciativa per Catalunya l'interès respecte al tema, el reconeixement com a element clau en el

1376

procés de modernització i millora de l'Administració de justícia i sobretot de la jurisdicció penal, i quan fa la crítica respecte a la suficiència o no del pressupost, home, jo entenc que el pressupost és perfectament factible, si, a més, tenim en compte que al pressupost proposat se li ha d'afegir tot el que ve directament per transferència del Consell General del Poder Judicial, ja sigui per a formació de jutges o magistrats, ja sigui per a formació continuada de fiscals, secretaris i personal d'oficines judicials.

Finalment, ens referim, encara que sigui de passada, a les esmenes presentades al Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, des del plantejament d'estar convençuts que aquesta entitat de dret públic, amb personalitat jurídica pròpia, sotmès a la Generalitat, amb una actuació, no obstant, ajustada al dret privat, té una activitat molt important al llarg de l'any 96. És a dir, jo entenc que els objectius marcats en el seu moment de millorar l'ocupació s'han anat complint: incidir en la millora qualitativa del treball, per tal de rendibilitzar els resultats pel que fa a la formació professional dels interns de cara a la seva incorporació futura al mercat de treball, s'hi està en via; incidir en les estructures funcionals del Centre, en l'adequació i els recursos humans, i adequar, sobretot, les despeses per potenciar l'acció comercial per tal que gaudeixi de més gran autonomia financera són temes que estan en via.

És evident que l'objectiu primordial del Cire és satisfer el dret al treball dels presos i els penats internats en els establiments penitenciaris, mitjançant la creació de llocs de treball productius. I és evident que l'organització del Cire, com a empresa industrial, estaria d'acord amb el plantejament que feia el senyor Oliart respecte a la potenciació d'aquests temes, i entenc que en el futur s'haurà de fer, en tant que aquests productes que són col·locats en el mercat, seria bo que hi hagués aquestes polítiques més àmplies de poder-ho fer. De totes formes, ens referim aquí també, abans d'entrar en aquest tema, que l'evolució de la plantilla interna que s'ha acollit a aquest tema, ha tingut un increment al llarg de l'any 95 de més del 29%, per tant, està clar que els sous acreditats estan en expansió, i per un altre, dues dades concretes: l'any 95 es van fer, per ingressos propis, 376 milions, amb unes subvencions de 193; l'any 96, els ingressos propis esperem que siguin 561, amb la qual cosa evidentment quedaria compensat en el que es refereix a les subvencions.

I només de passada, perquè el senyor Ridao ho ha fet, i crec que és un tema de vital importància, és la recent sentència del Jutjat Social número 1 de Barcelona; aquest és un tema important. De totes formes, de la lectura de la sentència, jo em voldria referir... –perquè així ho diu el jutge, encara que finalment condemna el Departament, el Cire i la Generalitat de Catalunya–, referir-me a un dels seus fonaments de dret, quan parla que evidentment aquest és un tema de...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps convingut.

El Sr. Badia i Chanco

Acabo de seguida. És un tema d'aplicació progressiva. Per tant, des d'aquest plantejament, i en tant que aquesta aplicació progressiva s'ha de produir, esperem que el tema ens doni viabilitat en un tema tan important com és el Centre d'Iniciatives per a la Reinserció.

En definitiva, en base a tot això, no podem acceptar les seves esmenes.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Iniciem ara el debat del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme. En primer lloc, les esmenes a tot el Departament. Esmena 495, del Grup d'Iniciativa - Els Verds: per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Novella, que em dirà quines altres esmenes acumula.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Nosaltres anunciem la retirada de l'esmena 514, al Cecapri; de l'esmena 519, al Centre de Telecomunicacions de la Generalitat, i de l'esmena 521, a l'Institut Català de Telemàtica Aplicada. Per tant, senyor president, acumularé la defensa de les esmenes a la totalitat, més les esmenes a l'Institut Català del Consum, al Cidem, a l'Institut Català d'Energia, EPLICSA, Eficiència Energètica, que són tota la resta d'esmenes que té presentat el nostre Grup.

El president

Totes?

El Sr. Novella i Izquierdo

Totes.

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, vostè va comentar un grup d'esmenes que nosaltres hem fet al Departament d'Indústria, Comerç, Consum i Turisme, un departament que agrupa les funcions que fins ara tenien dues conselleries diferents. Per tant, estem davant del tractament del tema de les empreses a Catalunya, de l'estructura del teixit empresarial català. Voldria donar algunes dades referencials inicialment. Només un 35% de les empreses catalanes són competitives a nivell internacional. En el tema industrial ens trobem amb un índex de producció que creix, però lentament, massa lentament. Tenim encara que la utilització de la capacitat productiva de les indústries baixa el 80%. I si ens referim al camp del comerç, el comerç, excepte el de les grans superfícies, està en una situació de debilitació, és a dir, de reducció.

Finalment, estem dintre la campanya turística, no en farà cap balanç, simplement dir que tenim pendent el desenvolupament d'un pla de competitivitat del turisme català, que s'ha iniciat ja fa temps, i que implica fonamentalment dues coses: qualitat per al turisme i diversificació en l'oferta, la qual cosa comporta necessitat de formació, millora d'infraestructures i serveis i desenvolupament de nous sectors turístics. Per tant,

estem en un moment, també, de gran importància en el tema turístic.

Com que és un macrodepartament que té moltes funcions, em permetran vostès que primer faci referència a les més estrictament industrials.

Quina ha de ser la política industrial que es pot dissenyar? Bé, des del nostre punt de vista, hauríem de tenir una política que, en primer lloc, donés serveis de recerca a la indústria. En segon lloc, hauríem de tenir una política de promoció i relació amb l'exterior. En tercer lloc, unes polítiques industrials de reequilibri territorial. En quart lloc, unes polítiques industrials que poguessin afectar-se a un desenvolupament sostenible, és a dir, tot el tema d'estalvi energètic, eficiència energètica i energies renovables. I, finalment, hauríem de treballar en polítiques industrials de qualitat i de disseny.

Val a dir que el Govern de la Generalitat ja ha establert des de fa temps alguns organismes que tracten i dediquen els seus pressupostos a aquests afers –el Laboratori General d'Assaig, l'Idiada, el Cidem, EPLICSA–, que aconsegueixen o intenten accomplir unes funcions en alguns d'aquests aspectes. Bé, des del nostre punt de vista, hi ha tres aspectes d'aquests que són deficitaris, fonamentalment. No creiem que la política industrial desenvolupada hagi contribuït al reequilibri territorial. En segon lloc, pensem que hi ha unes deficiències en el tema de seguretat industrial. I, en tercer lloc, som també crítics en tot el que ha significat la política industrial respecte al desenvolupament sostenible, és a dir, estalvi energètic, eficiència energètica i energies renovades.

Certament creiem que s'ha avançat més en el tema de promoció exterior, en temes, a vegades, de disseny; no així en temes de qualitat. És per això, aquesta és una de les raons que nosaltres sostindrem per mantenir aquestes esmenes.

Voldria fer referència a un segon tipus de raó, i és aquella que té a veure amb els números. Aquest any la reducció, en termes homogeneïtzats, d'aquest Departament, respecte al que abans representaven les conselleries, és d'un 37,8, és a dir, és una reducció molt significativa.

Si entrem en el tema de la Direcció General d'Energia i el tema de les energies renovables, eficiència energètica i estalvi energètic, veurem com la Direcció General d'Energia, l'encarregada de desenvolupar-ho, té una reducció del 71%; de 957 milions passa a 276. Les transferències de capital i corrents dedicades a aquest afer s'han reduït en un 50%. I l'Institut Català de l'Energia redueix també el seu pressupost en un 8%. Tota aquesta reducció ens fa veure que realment el desenvolupament de tots aquests programes serà difícilment realitzable.

Nosaltres entenem que hi ha experiències realitzades en altres indrets en què, per exemple, en temes d'estalvi energètic per al sector públic s'ha avançat molt, i es podria avançar molt més. Aquí pensin vostès que les transferències de capital que es fan a les corporacions locals per a subvencions d'estalvi energètic és per a aquest pressupost del 96 de 2 milions de pessetes; amb això no hi ha possibilitat d'estalvi energètic a les cor-

poracions locals. Els podria llegir altres xifres, però em sembla que no cal. És a dir, hi ha un tema que és relativament senzill, que és l'estalvi en el sector públic, que aquí no s'aborda, que no s'aborda i no hi ha recursos per fer-ho.

Queda tot un tema de noves qüestions, com són les energies solars, solar passiu, com seria també tot el tema de substitució de bombetes elèctriques de baix consum, etcètera, que queden pendents i que no requirien partides excessives, però que no hi són. Així mateix, volem fer notar que l'Icaen té una deficiència quant a la valoració dels seus recursos i els resultats obtinguts per ells. És a dir, caldria també, en aquest sentit, fer un esforç per millorar. En definitiva, el tema d'eficiència energètica i energies renovables, les partides que hi ha i les possibilitats que expressen són minvades, és a dir, no creiem que es pugui avançar en aquest punt.

Faré ara a continuació referència a la política industrial com a element de reequilibrament territorial. Si parlem de les transferències corrents que es fan a EPLICSA, aquestes queden en 400 milions, una reducció del 20%, i les transferències de capital a les corporacions locals en comarques de regressió demogràfica queden en 900 milions, i es redueixen en un 17%; és a dir, la suma d'aquestes dues partides són 1.300 milions, el que es dedica a això, una reducció del 18% respecte al que hi havia en anys anteriors. El pressupost d'EPLICSA, que hauria també, doncs, de treballar fonamentalment en aquest tema, té una reducció del 57%: de 2.500 a 1.000 milions. És a dir, hi ha unes reduccions significatives en les partides que haurien d'anar al reequilibrament territorial des del punt de vista industrial.

Citaré també que, dintre de la Direcció General d'Indústria, partides tan significatives com disseny industrial, promoció industrial, qualitat nova, estan només referenciades amb 1.000 pessetes.

Estem també, des del nostre Grup, preocupats pel tema de seguretat industrial. Tots nosaltres coneixem els casos de Flix, la conca de la Tordera, etcètera. És a dir, tenim un seguit d'indústries que requereixen de tots uns programes de seguretat –inspecció i programes de seguretat, les dues coses. Doncs, bé, la Direcció General de Seguretat Industrial de la Generalitat té aquest any una reducció en el seu pressupost de 559 milions a 115 milions, una reducció del 79%. Estem realment preocupats quan veiem, a més, que les transferències de capital i transferències corrents per a programes de seguretat industrial s'han reduït també en un 100%; amb unes indústries que, previsiblement..., és de preveure que tinguin problemes, tinguin problemes, tots els plans de prevenció s'hauran de reduir ostensiblement en quasi un 100%. És a dir que el tema de la seguretat industrial també es veu sensiblement afectat.

Em referiré a continuació al tema del turisme. El turisme té una singular importància en aquest país, és la primera indústria del país: més de l'11% del PIB i més de l'11% de l'ocupació. Nosaltres tenim un gran repte, com tots vostès coneixen, que és transformar un turisme tradicional de sol - platja i preus barats en un turis-

me diversificat i de qualitat –això ja està anunciat en el Programa de competitivitat del turisme que va fer la Generalitat en el seu temps. Manquen recursos, per això. Mirin vostès: la Direcció General de Turisme, de 3.500 milions té ara 1.740 milions; és a dir, el 51%; les transferències que es fan, corrents i de capital, d'aquesta Direcció General, baixen de 2.900 a 1.300 milions. O sigui, ens trobem, realment, amb una precarietat, també, en tota aquesta situació.

Certament, és una qüestió significativa, perquè pensem que tot el programa de desenvolupament del Programa de competitivitat del turisme es veurà deturat. És a dir, és un programa que tindrà realment la realització a la meitat del que tenia l'any anterior. Sempre faig el supòsit, senyors diputats, senyores diputades, que finalment el liquidat sigui el pressupostat. Naturalment, si parlem de maquillatge pressupostari, cosa que jo no hi he volgut entrar, doncs, realment totes aquestes xifres podrien ballar. Hem de suposar que reeixirem i que afinarem, amb aquest pressupost, i, suposant això, tindríem que el tema del turisme té la meitat dels diners que tenia l'any passat. En termes rodons, aquesta és la situació en un moment que infraestructures turístiques, serveis turístics, oferta de nous productes, qualitat i formació requerien un esforç important.

En el tema del comerç, la Direcció General de Promoció Comercial també té una reducció del 67%. No els parlo a vostès de tot el que signifiquen qüestions de reestructuració del comerç: tenim un problema seriós a Catalunya, ens sembla a nosaltres, amb el tema del petit comerç. Què hem de fer? Com l'hem d'orientar? Aquí hi han tota una sèrie de partides que baixen extraordinàriament.

Els podria parlar també de l'Institut Català del Consum, que té com a funcions orientar, formar, informar els consumidors, subvencionar associacions de consumidors, fer estudis comercials i de consum. Doncs, de 266 milions, el pressupost baixa a 15 milions. Jo no sé si és que vostès el volen liquidar... (*Veus de fons.*) Jo, és el pressupost que li puc donar a vostè: de 266 milions, al pressupost... Perdó! Tenim una errada en les nostres apreciacions. Rectifico: no és aquesta la baixada, eh?, té una baixada de menor consideració. Teníem...

Finalment, acabaríem amb el Cidem. El Cidem és una institució que ha desenvolupat amb cert interès, amb cert interès, tot el tema de promoció exterior –la Generalitat ho presenta sempre com una política, diguem, pionera en aquest aspecte, i així ho va ser dintre d'Espanya–, però ha tingut una reducció important: de 3.900 a 2.100 milions. És a dir, una reducció del 45% en el seu pressupost. També les transferències que es fan des de la Conselleria al Cidem es veuen reduïdes.

Aprofitaré també dintre d'aquest aspecte per fer referència a quelcom que des del nostre Grup anem repetint any rere any: la necessitat de més transparència en els pressupostos del Cidem. Tal com es presenten, és molt difícil esbrinar per nosaltres la situació pressupostària del Cidem.

És per aquests motius, senyores diputades, senyors diputats, de manca de seguretat industrial, de deficiències en el reequilibrament territorial de caràcter industrial,

de no fer front a un desdoblament sostenible –estalvi energètic, eficiència energètica, energies renovables–, de manca també de les possibilitats de la política turística, que el nostre Grup ha presentat totes aquestes esmenes.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per presentar l'esmena 496, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Francesc Ferrer, que em dirà també les esmenes que acumula, per poder-li fixar el temps.

El Sr. Ferrer i Gironès

Senyor president, moltes gràcies. Però, abans de començar, voldria felicitar-lo, perquè tinc notícies que avui és el seu aniversari.

El president

Demà. És demà, es demà.

El Sr. Ferrer i Gironès

Demà. Doncs, per endavant.

Nosaltres volem ajuntar la 496 i la 499, i la partirem amb el senyor Joan Puigercós.

El president

Molt bé.

El Sr. Ferrer i Gironès

Per tant, jo tinc set minuts i mig. (*Rialles.*) Bé, en aquest debat, en aquesta sessió, estem parlant dels pressupostos i no parlem de les polítiques, però la política, en definitiva, hi influeix, perquè el pressupost és un instrument de gestió per al Govern, i per a nosaltres, els que estem a l'oposició, és més aviat un instrument de control; però, efectivament, per a tothom és un instrument de prioritzar què és el que cal i què és el que no cal o què és el que hem de passar a davant.

El Departament d'Indústria, i precisament en aquesta legislatura que s'ha ajuntat amb Comerç i Turisme, pensem bé que abraça el 95% dels sectors productius de la nostra vida econòmica. És molt! Jo diria que agafa pràcticament el 95% de la gent, de tota la gent que viu i treballa a Catalunya. Per tant, la prioritització en aquest Departament s'hauria de notar, s'hauria de veure, i en canvi no ho reflecteix; aquesta importància que té en la vida social i en la vida econòmica no es reflecteix numèricament ni en xifres.

Jo, sumant de l'any passat en ara, perquè abans anaven per separat, del 95 al 99, s'ha passat de 31.900 milions a, ara, 19.000 milions, però com que només parlaré d'Indústria jo veig que a Indústria hem passat de 20.000 milions a 15.000 milions, aquest exercici, la qual cosa vol dir que ha baixat un 27%. I podríem dir que, dins de la política restrictiva que estem vivint,

doncs, no és pas gaire, la baixa. Però, alerta!, examinem-ho amb detall. Atès que la davallada no afecta ni les remuneracions de personal, ni la compra de béns i serveis, ni les transferències corrents, ens trobem que, definitivament, la baixa és d'un 70%. I això sí que és gravíssim. I això sí que és gravíssim perquè aquest Departament, a més a més, és una mena de *holding* que té tota una sèrie d'empreses, com una cartera, d'una societat de cartera, que té moltes empreses que depenen d'ell.

I, efectivament, els objectius dibuixats en els programes, i dibuixats a tots els papers que té el Departament d'Indústria, efectivament són meravellosos, perquè té uns objectius dibuixats o dissenyats molt bé, però que això no es materialitza en xifres econòmiques. Tenim totes les transferències de Madrid, que ens varen fer d'entrada, que és tot el control de l'activitat industrial, que possiblement hi han molts de funcionaris que treballen amb aquesta funció, de controlar, de vigilar la indústria, però hi ha l'altra part, la part immaterial, diguem-ne, que és la de potenciar l'activitat industrial, que ho veiem tant a les infraestructures del servei a la indústria —que aquí tenim el Laboratori General d'Assaigs, del qual Esquerra Republicana no diem res, ni d'Idiada, que tampoc en diem res, i d'altres centres tecnològics—, però també hi ha la qüestió del disseny i de la qualitat i de la innovació, la difusió territorial, el suport de l'artesania, i aquí també hi podríem afegir l'atracció d'inversions des de l'estranger i, per altra banda, el foment de les exportacions cap a Europa i altres països. I no podem oblidar també principis filosòfics, que no valen ni un cèntim, però que són molt importants. El conseller ho ha fet editar, i fins i tot ho té en el seu despatx, com per exemple: identificar les necessitats que té la indústria, crear un entorn favorable, reduir els desavantatges, afavorir el desenvolupament industrial o reduir les càrregues burocràtiques. Evidentment, això no són partides pressupostàries, però sí que indiquen uns objectius.

Ara bé, nosaltres què podem fer, en aquest Parlament? Tot i que encara ens calen transferències que s'han reclamat des de la Comissió Mixta de Transferències, com pot ser el Programa d'indústria i tecnologia mediambiental, el PITMA, o la promoció exterior del Focoex, o del Pla d'actuació tecnològica, o el Pla de normalització industrial de l'Aenor, que això no s'han transferit, sí que podem està ben segurs que no podem influir en la indústria ni podem influir en més altre sector productiu perquè no podem fer res en la política monetària, no podem fer res en la política financera, no podem fer res en la seguretat social, no podem fer gairebé res en el preu dels productes energètics, i tampoc podem fer res en la política fiscal. I això ho hem de tenir present, perquè aquí estem fent volar coloms, estem parlant de la política industrial i... (*Veus de fons.*) Efectivament, els coloms a vegades toquen de peus a terra, però n'hi ha que no hi toquen. (*Rialles.*)

Com es pot portar, doncs, aquesta política programada? Com es pot portar? Si les previsions pressupostàries es dediquen, bàsicament, al manteniment de l'estructura burocràtica, de les funcions burocràtiques i operatives, aquí queda molt poca cosa per a tot això de la potenci-

ció del foment, de la creativitat i de la innovació, i de l'impuls, que és una doctrina d'empenta i d'idees. Primer, potser, jo pregunto —que no ho entenc, i m'agradaria que m'ho justificuessin— per què aquesta part del Departament ha baixat tant. Jo vaig veure i vaig llegir que el president Pujol se'n va anar a Madrid a parlar amb el senyor Aznar i li va dir que donaria suport als pressupostos de Madrid si, efectivament, no retallava res de les activitats productives. Jo vaig pensar: «Home, doncs, això està molt bé». Però, caram, jo he vist que el que exigeix a Madrid que no es faci, ho han fet en el Departament d'Indústria, de Comerç i de Turisme. Per tant, jo, el que no entenc és com és que s'abaixa, en una cosa que és tan important, d'una xifra tan gran. I pregunto: potser és perquè no servia per a res... És clar, aquests 10.000 milions de pessetes, potser Convergència i Unió s'ha adonat que ho estava donant per a innovació, per a qualitat, i potser no servia absolutament per a res i ara el que cal és rebaixar.

Jo crec que..., i estic segur que jo, si influeixo en el Grup d'Esquerra Republicana, possiblement em faran cas, i és que, si em diuen que això no servia per a res i que convé que ho rebaixem..., doncs, bé, estalviem i que no en facin res. Però jo els diré una cosa... Ja els la diré en una altra oportunitat, ja que m'ha tocat el temps i els set minuts i mig ja m'han passat.

Res més, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. El diputat senyor Puigcercós. Em dirà si acumula alguna esmena més, senyor Puigcercós?

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Sí, la de l'Institut Català del Consum.

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, faré la part que em pertoca de Comerç i Turisme que, en un moment que la premsa i els mitjans de comunicació han posat de moda una altra vegada la ufologia, és a dir la ciència dels ovnis i dels extraterrestres, hem pogut veure un cas d'abducció i ha set l'abducció del Departament de Comerç, Consum i Turisme per part del que és el Departament, en aquest cas, d'Indústria i Energia; una abducció que no s'explica, i no s'explica perquè, en definitiva, si realment la voluntat del Govern era la de reduir el pes de l'Administració, era de fer més..., aprimar l'Administració catalana, hi haurien hagut potser altres fusions de departaments potser més lògiques: potser en el seu moment un Departament de Justícia fusionat amb el de Governació; un de Medi Ambient amb el de Política Territorial; el de Treball amb el de Benestar Social, o, precisament, el d'Economia i Finances dins el Departament de Presidència hauria tingut tota la lògica. Però no ha estat així i, en definitiva, hem posat en un sol departament tres subsectors amb molt pes, importants a la nostra economia secundària, en aquest cas d'una part important dels serveis, i, de la part dels serveis, dos que ocupen gairebé el 30% del producte interior brut i de la població activa, concretament el del comerç i el del turisme. I ho fem en un moment, en definitiva, doncs que aquests dos sectors són motor de l'economia catalana, en un moment difícil

per al sector del comerç —ja ho hem dit reiteradament el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya—, on ens trobem davant d'un greu problema en el cas de la distribució comercial.

Era un problema que hem vist com el corollari de tota aquesta situació es donava en el moment que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya declarava no vàlid el decret que va fer aquest mateix, l'exigu Departament, sobre la moratòria comercial feta el gener d'enguany. Una moratòria que responia, en el seu moment —i així es va denunciar—, a l'afany electoralista; que si s'hagués fet bé i s'hagués estructurat legalment, segurament no ens hauríem trobat en la situació que el Tribunal Superior de Justícia l'ha declarada no vàlida i que en aquests moments —ho repeteixo— dona allà un sentit de barra lliure al que són les grans superfícies comercials, a les grans empreses de la distribució comercial a Catalunya i a Europa, i donen barra lliure sobre el sòl català. Barra lliure que es veurà compensada, en definitiva, pel que hem vingut coneixent en el món de la indústria com el que en podríem dir, ho podríem batejar aquí com la política Subirà; és a dir, en definitiva, la millor política industrial és aquella que no existeix, la millor política comercial és aquella que tampoc existeix. Barra lliure per a les grans superfícies comercials i una situació difícil i greu per al petit comerç, per als supermercats i —ho repeteixo— en definitiva per a tot el camp i tot el mercat, les grans superfícies o allò que en diem també, conegut com un altre model de distribució, com són els *hard discounts*. El canvi d'equip pot deixar pas —ho repeteixo— a aquesta situació i a un tipus de distribució que no només afecta el gran comerç, gran part del comerç familiar, sinó que obliga a condicions draconianes la petita i la mitjana empresa que subministra a aquestes grans superfícies. És, en definitiva, l'economia especulativa d'una majoria de grups multinacionals contra l'estructura indefensa del comerç familiar i tradicional.

Per tant, semblava que la intenció de l'anterior equip, de l'exdepartament, en cercar un punt d'equilibri a partir del Pla sectorial que ordenava l'oferta de distribució comercial damunt del territori, deixarà pas —ho repeteixo— a una situació de selva: que guanyi el més gran, que guanyi el més fort.

Segurament, és això el que en diem el pacte Partit Popular - Convergència. Aquest és l'estil que ha regnat a la Comunitat Autònoma de Madrid, que ha regnat a l'Ajuntament de Madrid i es coneguda en el món del comerç com la política Álvarez del Manzano, és a dir, una política, en definitiva, que en cap moment s'ha regulat; al contrari, Madrid, en aquests moments, en metres quadrats de superfície comercial, la situació gairebé és insostenible per al petit i mitjà comerç. Però és que, en definitiva, si fem grans números, la fusió no ha significat —de moment, i tenim l'esperança que per a l'any 97 ho signifiqui— cap reducció dels capítols 1 i 2, de la fusió dels departaments. És a dir, en definitiva, encara el capítol 1 ha augmentat i el capítol 2 ara s'ha reduït un xic, però, en definitiva, els lloguers i la part —ho repeteixo— del capítol 2 s'han mantingut gairebé igual. Però, en canvi, sí que hi ha hagut un decrement molt important en el món del comerç del que eren els

diferents programes i hem vist com, sobretot, en el capítol de les transferències de capital hi ha hagut reduccions dràstiques, sobretot el que afectava el suport als ajuntaments, suport perquè poguessin millorar els centres comercials, perquè poguessin fer illes de viants, perquè poguessin compensar, en definitiva, els beneficis que impliquen les grans superfícies a favor del petit i mitjà comerç, pel que era la formació permanent dels comerciants. Hi ha hagut reduccions concretament en les partides per a la realització del programa de reforma de les estructures comercials, hi ha hagut 500 milions de baixada; hi ha hagut manca de partides com per a la integració comercial de la petita i mitjana empresa i, en definitiva, doncs, veiem que la reducció de la Direcció General de Comerç ha sigut important i dràstica i que apunta a aquest canvi de tendència i, evidentment, a l'obertura al neoliberalisme en aquest sector tradicional a Catalunya.

Pel que fa referència al turisme, ens trobem a les portes d'una temporada difícil, no podem caure en l'error de dir que serà la pitjor, perquè no sabem si serà així —segurament, tant de bo que no ho sigui—, perquè, en definitiva, veiem que aquest és un moment difícil per al turisme i sobretot per al model tradicional de turisme, el que en diem, com hem vingut anomenant, el de sol i platja. Moment difícil per què? Bàsicament per dos factors. Primer, per la crisi de model; és a dir, el model conegut fins ara s'havia basat sovint en la construcció, no s'havia basat en el model de serveis i aquest model s'ha vist esperonat, sobretot, per la precarització laboral, la temporalitat dels seus treballadors que han fet baixar la qualitat; però sobretot, sobretot per l'envel·liment de les infraestructures, concretament les infraestructures turístiques, tant d'hotels com d'apartaments, com de la restauració mateixa o de determinades infraestructures viàries o, sobretot també, del model de sanejament. La crisi d'un model segurament que s'ha vist esperonada per la competència: en aquests moments països tercers, sobretot al Carib, Turquia, en aquest cas ja Tunis comença a ser un competidor important, han fet que el model de sol i platja tingui un model de difícil creixement i un futur incert. Però és aquest l'únic model important que tenim damunt de la taula; fer fugides endavant amb models de turisme rural és, en definitiva, amagar el problema. Cal un esponjament de l'oferta, cal promocionar l'oferta i, sobretot, cal millorar en qualitat. Aprenguin potser del model que s'ha posat en pràctica a les Illes Balears, l'experiència feta a Calvià, on realment potser sí que s'està regenerant el que en dèiem, conegut com el model de depauperació, balearització.

I potser la Direcció General de Turisme és la que ha patit més la davallada. Hi ha hagut una davallada important; per exemple, el Consorci de Promoció Turística ha passat dels 900 milions de l'any passat a 400 milions, gairebé una davallada de 500 milions; o el Programa per a la millora de la qualitat i competitivitat del sector turístic ha passat de 250 milions a 123 milions; el Programa per a la millora de qualitat i competitivitat del sector turístic, ajuts a obra turística de nova creació, ha passat de 120 a 34 milions; el Programa per a la millora, també, de competitivitat i de qualitat per a millorar l'oferta existent i d'allotjaments turístics ha

passat de 565 milions a 100 milions –ha baixat 465 milions–, i, finalment, el Programa per a la millora de l'oferta turística especialitzada, també de 500 a 335 milions. És la reducció dràstica que es veu ja rematada en el capítol 7, el que és la formació, ajuts per a formació i reciclatge, que ha passat de 80 milions als simbòlics 8 milions.

Hem passat, doncs, d'un model de departament de suport al turisme, de suport al model turístic a un departament gairebé inexistent que gestiona ben poc. És la renúncia d'un govern a un model de creixement, la renúncia de dos sectors tradicionals a casa nostra que es veuen plasmats en aquests pressupostos.

I finalment, la reflexió sobre l'Institut Català del Consum, que ve a palesar aquest model; és a dir, el consum, la defensa del consumidor i de l'usuari cada cop hauria de ser l'element d'aquest Govern, un govern que en plena fúria –si en podem dir així–, fúria i passió privatitzadora, veu com els usuaris, cada cop més, quedaran en mans de gestors dels beneficis i gestors dels rendiments en el cas de la sanitat o de l'ensenyament, i que l'autoorganització i el suport a aquestes organitzacions de defensa dels consumidors i usuaris hauria de ser prioritat. No és així; el pressupost pel que fa referència al Departament i la Direcció General del Consum ha baixat i el que és l'Institut Català del Consum també ha baixat.

I més referència també al que són els nous models de venda, que deixen en una situació d'indefensió la majoria dels consumidors, tant el que fa referència als models de venda directa, que estan augmentant, com la irrupció de determinada publicitat a les televisions privades, les vendes en piràmide o la liberalització de la distribució de determinats productes, sobretot referents a l'empresa farmacèutica. Són –ho repeteixo– models de liberalització del mercat, però que poden deixar en una situació d'indefensió la majoria dels consumidors.

Per aquesta raó creiem..., demanem la devolució d'aquesta part dels pressupostos perquè entenem... –ho repeteixo–, canvi de rumb, renúncia a la defensa del model i buscar el punt d'equilibri entre el petit i mitjà comerç en favor de les grans superfícies comercials, renúncia al suport del model turístic, abandó de la petita i mitjana empresa del sector turístic del nostre país i, finalment, també renúncia al que és la defensa del consumidor i l'usuari davant la prepotència de la gestió de determinats grups empresarials i també de la privatització de diferents àrees de servei als usuaris.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per presentar i defensar l'esmena número 500, del Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Rañé. Perdó, la 497. Dirà si n'acumula alguna més?

El Sr. Rañé i Blasco

Sí, voldria acumular la 497, la 503, les 505, 507, 510, 513, 515 i 518.

Gràcies, senyor president. Queda, doncs, de totes les esmenes que teníem en aquest Departament l'esmena 500, de l'Institut Català de Consum. En tot cas, aquest és un departament en què s'han agrupat dos departaments anteriors i concentra en el seu si, llevat del que són les inversions públiques, les activitats relacionades amb el que s'ha vingut a anomenar economia productiva. Ja altres persones, altres membres d'aquest Parlament que m'han precedit, han parlat de la importància que això té en el conjunt de l'economia de Catalunya, primer, perquè s'ha produït aquest procés de concentració, però també perquè el model de gestió que té aquest Departament porta un procés de desconcentració d'entitats, instituts i empreses. Hem volgut agrupar, plantejar tot aquest conjunt d'esmenes i també agrupar-les, a la seva vegada, a l'hora d'explicar-les, perquè bàsicament en molts casos ens trobem amb la dificultat de poder analitzar quins recursos es destinen a un determinat programa si no tenim present que hi ha una concatenació de recursos. Del Departament d'Indústria surten diners que van al Cidem; una part d'aquests diners del Cidem van a parar a EPLICSA, una altra part d'EPLICSA va a parar a una altra empresa, i, per tant, si analitzem els programes i les línies d'actuació, ho hem de fer en base no al pressupost de cada un, sinó al pressupost consolidat, que és l'única manera de poder saber quina és l'orientació global i els recursos que es plantegen. Així, doncs, nosaltres hem plantejat des d'aquesta perspectiva una esmena a la totalitat perquè tant dels números globals i consolidats de què podem disposar com de l'anàlisi detectem que amb aquests números la política de la Generalitat és la contrària d'aquella que es declara i es predica. Es diu: «Recolzar l'economia productiva» –és el tema important–, però ens trobem que es destinen 10.800 milions menys –un 32%– a aquest conjunt d'activitats. D'un total consolidat l'any 95, consolidat, Departament d'Indústria, Departament de Comerç, Cidem, EPLICSA, Cecapri, Idiada, LGAI, Icaen, Efiensa, etcètera, tot això a nosaltres ens sortia 34.000 milions aproximadament com a pressupost consolidat, no la suma de tot, sinó el consolidat. Ara, en l'actualitat, el 96 aquesta quantitat queda reduïda a 23.200 milions de pessetes. Però, a més a més, ens trobem que aquesta retallada no és, no manté la dinàmica que li exigim el sector productiu. Entenem que és un retallada que és improductiva.

Pugen les despeses corrents: 250 milions de pessetes en el consolidat pugen les despeses corrents; i baixen 10.500 milions les despeses d'inversió i de capital. Passen de 13.000 milions el conjunt de despeses corrents consolidat a 13.250 milions i el conjunt d'operacions de capital passa de 21.000 milions a 10.500. És a dir, les despeses corrents evidentment tenen, produeixen en el conjunt de la gestió un major pes consolidat. Però, si ens apropem una mica més, passen de ser el 38% les despeses corrents a ser el 58% del pressupost; un pressupost, per tant, on perd pes la inversió en operacions de capital i inversió real.

Si ens apropem una mica més i analitzem la puja de les despeses corrents ens trobarem que tampoc és massa conseqüent amb el control de la despesa i l'austeritat. Diuen que volen fer això, però en el fons puja personal, puja la compra de béns i serveis i baixen les assignaci-

ons a recursos. La puja de 250 milions, que es produeix en el conjunt de les operacions corrents, es produeix de la següent manera: al Departament, sí que es queda congelada la partida de personal, però pugen les despeses de personal d'empreses, i algunes que queden congelades, i altres, les quantitats destinades a sous i salaris, pugen.

I en el seu conjunt, aquest nou Departament té una puja de 434 milions en les despeses de sous i salaris. No tan sols es manté, sinó que en el seu conjunt pugem de 5.400 a 5.800 milions aquesta situació, i això és molt més greu en el conjunt d'empreses, en què la puja és aproximadament el 20% dels recursos destinats a sous i salaris. Puja també el capítol segon, les despeses corrents, que passa de 2.464 a 2.610, i això torna a ser força important en el conjunt d'empreses associades al Departament d'Indústria, però baixen els recursos adreçats als programes, a les línies d'actuació, als recursos que té el Departament per actuar en allò que vol i que diu que actua. Si ens apropem a l'evolució de les despeses d'inversió, ens trobarem que les operacions de capital baixen el 50%: 10.500 milions, dels 21.000 que teníem l'any passat. I això, dissortadament, es produeix de la següent manera: baixen 1.000 milions les inversions reals; 700 milions, inversions reals fetes pel Departament i 300 per les empreses associades. 6.000 milions de pessetes en inversions induïdes; transferències de capital que feia el Departament a altres ens perquè fessin les inversions, això baixa en 6.000 milions, i curiosament en el que menys baixa la transferència és en aquelles transferències que van a les empreses privades; tots els altres conjunts d'empreses tenen baixes molt importants, i 4.000 milions baixen en les operacions de capital, destinades a consolidar, a finançar, a donar estabilitat al sector empresarial de la Generalitat o al sector d'empreses. 2.000 milions, per exemple, que tenien per amortitzar deute es transforma..., 2.800 es transformen en 598, amb la qual cosa establim un procés de renovació del deute; passem pilota cap endavant, però no reduïm el deute, i la capitalització que es feia mitjançant la compra d'accions de les empreses de segon ordre es redueix de 1.700 milions a 500 milions.

Així, doncs, ens trobem una política que redueix les inversions reals, que no paguem els deutes i que, a més a més, no capitalitzem empreses del segon nivell que estan endeutades per processos d'inversions anteriors. Però si mirem els programes, els programes que ha plantejat, ens trobem primer amb quelcom que jo no sé si se'n recordarà la gent del Departament i d'aquest Parlament, però és que tot el conjunt incompleix el Pla de competitivitat industrial que vam pactar, o que es va pactar, o que es va pactar que es presentaria i que es va presentar aquí, que tenia uns recursos i que, a hores d'ara, no aguanta cap comprovació, el que estava periodificat per a aquest any amb el que s'ha pressupostat.

És un pla intern del Departament, per tant, com un sol pla, un se'l pot destriar, però, en tot cas, sàpiga que és un canvi substancial en aquest pla industrial, perquè es destinen 1.100 milions menys, un 17% menys, per a indústria; 200 milions menys per als temes relacionats amb energia, i 237 milions menys per a seguretat in-

dustrial. Però aquests 237 milions menys per a seguretat industrial, per als programes de seguretat industrial suposen el 81% dels recursos destinats a aquest tema.

Què és el que baixa en indústria? Baixen les accions de promoció industrial, baixen un 28% els recursos destinats a les comarques en regressió, baixen en un 69% els recursos destinats a l'artesania, baixa en el 89% la promoció tecnològica i només puja, d'una manera molt important, en un 187%, el Programa d'assessorament empresarial, que practica el Cidem.

Crec que aquesta no és la política que hem de portar. Només assessorant els empresaris no farem que la indústria catalana vagi bé; possiblement s'ha d'assessorar però en aquests moments aquesta puja important, en un programa com és el d'assessorament empresarial, amb una baixa de la resta de coses, és una línia, jo crec, equivocada.

En el tema energètic, baixa l'estalvi energètic; baixa el Pla d'electrificació rural en quantitats importants i puja el Programa destinat a la transferència a països tercers, cofinançat per Europa i que, al principi, quan un ho veu queda una mica sobtat, perquè pensava que transferir tecnologia a països tercers, transferir a països tercers ens havia de donar ingressos, però resulta que no, que per a transferir tecnologia a països tercers ho paguem. Sort que la Unió Europea —així se'n va explicar— ens dóna subvenció per poder fer-ho. Almenys així se'm va dir. Per tant, fem un negoci de transferir tecnologia a països tercers, que, en el millor dels casos, no hi guanyem res i fem allò que correspon al que la Unió Europea..., al programa que hem pactat amb la Unió Europea. I és preocupant que en un any que tenim un ensurt, si no cada mes, cada dos mesos, en temes de seguretat industrial, el Programa de seguretat industrial tingui una baixa —ho repeteixo— del 81%.

Pel que fa a les empreses, li hem de dir amb tota sinceritat que considerem que pot ser un instrument útil tenir un conjunt d'empreses, però entenem que aquesta dispersió comença a ser ja una deseconomia d'escalas. Tenim una dispersió massa gran i algunes de les empreses comencen a tenir, com es posava de manifest en informes de la Sindicatura de Comptes, una realitat excessivament financera, i no pas útil: algunes, aquest any, s'han dotat per primera vegada de sous i salaris per poder veure que no era tan sols una empresa, diguem-ne, financera.

En aquest sentit, considerem que fóra bo tornar a reconcentrar en el Cidem alguna de les coses que es produeixen; no entenem com el Cecipri, que està destinat a la reconversió industrial i a la promoció, tenint EPLICSA no podem tornar una altra vegada a simplificar aquest ventall, quan les activitats del Cecipri són d'inversió, de promoció, que les podria fer el Cidem i les que corresponguin a reconversió que les faci EPLICSA.

Tenim, d'alguna banda, un problema amb la reducció d'aquestes empreses, un problema amb la reducció dels plantejaments que tenen. Hem ja posat de manifest aquest important creixement de l'assessorament i el decreixement de la capitalització d'EPLICSA, i, a més a més, aquesta..., la major activitat d'EPLICSA és una activitat..., dels 1.062 milions que té de pressupost

EPLICSA en el seu conjunt, destina 700 milions a operacions financeres –261 a pagar interessos i 460 a amortitzar deutes.

Pel que fa a l'Icaen i a Efiensa, considerem que l'operació que s'està produint no és gens bona; en aquests moments estem en un procés en què tenim ingressos o tindrem ingressos fruit de la venda d'accions, i en aquests moments el que traiem de la venda d'accions no es reinverteix en noves actuacions en el camp de l'eficiència energètica, amb la qual cosa estem venent un conjunt d'accions d'empreses dedicades a la cogeneració, però no reinvertim tot això per aquest element.

I, per últim, en aquest procés de descapitalització només fa falta que nosaltres haguem d'afegir, nosaltres, la Generalitat hagi d'afegir diners per poder finançar algunes de les empreses que segueixen sense anar bé, com en aquest moment, en compra d'accions, són els 200 milions que es destinaran a Petrocat.

I, per últim, només dir dues coses. Tenim un conjunt d'empreses de generació de serveis; seguim encara, tant en el Lgai com en l'Idiada, sense cobrir els costos de funcionament. L'acord tàcit que semblava haver-hi era que les inversions, les faria la Generalitat, però les despeses de funcionament, les seguiria, se subvencionarien a partir de l'activitat d'aquestes empreses que presten serveis al sector tercer; el nivell de cobertura és en el Lgai del 70%, i portem ja un grapat d'anys. Només cobrim el 70% de les despeses corrents en facturació i en l'Idiada no arribem al 50% dels costos de funcionament coberts amb la prestació de serveis a tercers.

I, per una altra banda, la política de renegociació d'aquests dos instituts fa que de 2.640 milions, que servien per pagar els terminis del deute existent, aquest any passem a 524, que amb prou feines serà el cost que ens costarà la renovació d'aquest deute per a més endavant. Per tant, considerem que no estem consolidant aquest sector; no és encara eficient, i sembla evident que es pot i es deu millorar molt més l'actuació d'aquestes empreses.

Continuarà la resta del Departament el meu company de Grup, en Josep Clofent.

El president

Té la paraula ara el diputat del Grup Socialista senyor Clofent.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, ha estat fins aquest debat pressupostari, en la majoria d'ocasions, la norma que el Grup Socialista al Departament de Comerç, Consum i Turisme o bé no li ha fet una esmena a la totalitat o bé, en un moment determinat, l'ha pogut arribar a retirar.

En aquest cas concret ens veiem obligats, senyor conseller, a haver-la de presentar, perquè és difícil aprovar o treballar amb allò que es desconeix. Ja fa un temps el Govern de la Generalitat, de forma absolutament legítima, després de tenir-nos amb l'ai al cor sobre quin seria el nou model d'organització opta per fer el que en

diuen un model de reorganització de l'Administració, que es concreta únicament i exclusivament en una conselleria, de manera que no s'acaba d'entendre, i fa més coses que això. L'endemà sembla que la Conselleria de Comerç, Consum i Turisme no només desapareix, sinó que canvia de partit, perquè els caps dels diferents departaments també canvien.

I el pressupost que ens presenten, senyores i senyors diputats, és un pressupost –permeti'm la broma– que continua sonant a *Marsellesa*: un pressupost valent, una bona lletra, però, ai las!, la música se'n ha convertit en un xotis. Perquè els programes que vostès diuen que faran són exactament els mateixos, però els diners no surten per enlloc. Com és possible? Com és possible desenvolupar els programes que vostès tenien compromís de fer, en matèria de comerç, quan passa el Departament de 1.800 a escassament 600 milions? Com és possible? O és que no fa falta?

Hi va haver un moment determinat que el nostre Grup pensàvem que aquesta reducció del Departament vindria pràcticament resolta per la famosa moratòria; pensàvem: no hi haurà més superfícies comercials; per tant, el petit comerç no tindrà aquesta competència forta, que li ve de cop, que el desestabilitza, per tant, segurament, els programes que fan, que el petit comerç necessita ajuts per anar-se posant al dia, no faran falta. Però, no, però és que resulta que, a part de no tenir diners, les coses les fem molt malament. Aquí vam haver de discutir, temps enrere, sobre la conveniència o la no-conveniència de la denegació d'una gran superfície a Terrassa, de la incomprensió d'una autorització d'una gran superfície Augusta, després de com els tribunals donen la raó a Terrassa, i ara veiem com els tribunals donen, de forma vergonyant, per la qualitat dels tècnics del Departament, i algú els ha fet fer, suposo jo, que la moratòria no és legal, que això no és possible. Per tant, avui tinc entès que les comissions territorials procedien a l'autorització de diverses superfícies comercials. És bo o és dolent que se'n donin? Convé que n'hi hagi, lògicament; té efectes positius i efectes negatius el fet que n'hi hagi i el fet que no n'hi hagi. Tant és possible una com l'altra política; assumim-ne, si de cas, les conseqüències.

El Grup Socialista hem dit sovint que el que feia falta era actuar sobre les normes urbanístiques, perquè l'única possibilitat que hi hagi un equilibri entre el petit i el gran comerç és si som capaços de determinar un sostre comercial per nombre d'habitants, i això té efectes positius i negatius: optarem per un o optarem per l'altre; el que no podem fer és continuar «marejant la perdiu» i fer el doble discurs, perquè després les coses van com van, els tribunals diuen el que diuen i els pressupostos diuen també coses molt diferents.

En el Departament de Turisme... El nostre Grup va demanar, la passada legislatura, un debat monogràfic: hi va haver un llarg seguit de resolucions, acordades amb majoria dels grups, hi va haver fa un temps una revisió del grau de compliment d'aquests acords... Els pressupostos actuals no responen als acords presos per aquest Parlament. Una altra raó, un altre motiu, per no poder-ho aprovar. Però és que, si el Govern de la Generalitat, ens diu «volem reduir l'Administració, volem

racionalitzar-la, volem fer-la més pràctica, més operativa»..., senyor conseller, què farà vostè dels funcionaris que fins ara li gestionaven 14.000 milions que ara no gestionaran? O és que no porta feina, gestionar aquests 14.000 milions que en aquest exercici pressupostari ja no estan en els pressupostos? Hauria sigut bo, segurament, senyor conseller, que hagués tingut temps i hagués vingut a aquest Parlament, que és qui ha d'aprovar els pressupostos. Que el Grup Socialista i que altres grups de l'oposició no aprovem els pressupostos del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme té una certa lògica, perquè, a diferència dels altres, ningú ens ha explicat quins són els criteris de capteniment de la nova Conselleria. Com s'ho faran, vostès? Com que ho deuen conèixer perfectament, a què respon el canvi de la Conselleria, els canvis de directors, els canvis de programes, segurament ho deuran poder aprovar, però nosaltres no.

Ha estat aquest exercici pressupostari el primer on, malgrat que hem presentat esmenes... I li vull agrair a la senyora Neras l'atenció a poder-ho transaccionar, però, senyora Neras, vam poder transaccionar la xocolata del lloro (*rialles*). Perquè resulta, i li vaig explicar, que no es tractava tant de fer polítiques diferents, sinó que al nostre entendre ens era difícil d'acceptar que un departament que manté pràcticament la mateixa plantilla –la suma d'Indústria, Comerç i Turisme, avui, fa 950 funcionaris, contra 966 de quan hi havien els dos departaments: s'ha reduït en 16 funcionaris–, l'import total a gestionar en 14.000 milions, i es continuen mantenint partides de treballs extraordinaris i feines extraordinàries... Escolti'm, amb la gent que no tindrà feina, aquests treballs extraordinaris..., els faltarà feina, encara. Alguna cosa més hauríem de fer.

Per tant, senyores i senyors del Grup de la majoria, senyor conseller, aquests pressupostos, pel fons i per la forma, no es poden aprovar. Ara, malgrat que no es puguin aprovar aquests pressupostos, els temes estan pendants, senyor conseller. Els problemes que hi ha en aquests moments en el sector comercial, els ajuts que es necessiten –no tant els equipaments individuals, sinó les actuacions que es poden fer des dels ajuntaments per dotar el petit comerç de grans zones comercials urbanes que els permetin competir amb normalitat i amb eficàcia respecte a les grans superfícies–, la necessitat d'actuar sobre el sector turístic –no perquè treballin i vinguin molts turistes, que és bo que en vinguin i que es treballi, sinó perquè tinguin rendibilitat: aquells aspectes que ens permetin millorar la qualitat de la nostra oferta turística, aquests pressupostos no ho contemplen. Aquests pressupostos no són els que necessiten en aquests moments a Catalunya ni el sector comercial ni el sector del turisme.

I respecte al tema del consum, és bastant incomprendible. Perquè quina és la política important a fer a nivell del consum? Estendre aquells mecanismes que els consumidors necessiten per poder gaudir de la garantia de la defensa dels seus drets. Com i de quina manera es fa això? Doncs es fa a base d'impulsar la xarxa d'OMIC de Catalunya. Això no val molts diners, però és que, curiosament, fins i tot les partides destinades a forma-

ció per a aquells ajuntaments que vulguin muntar oficines d'informació als consumidors, també desapareixen.

I molt em temo, senyor conseller, que, com que no sabem si això respon als criteris per a l'any 96 o també per al 97, vist com ha anat el debat fins ara i vist que no hem pogut aclarir si el dèficit previst per a l'any és fruit de maquillatge o no, vist que la importància del descens en aquests departaments és la xocolata del lloro comparat amb grans dèficits previstos i camuflats en altres departaments, molt ens temem que el pressupost que ens presenten avui no tan sols no el podrem votar ni el podrem aprovar, sinó que el proper exercici encara serà pitjor que aquest.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar l'esmena 502, i aquelles que consideri oportú acumular, té la paraula, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat... senyor Portabella? (*Pausa.*) Senyor Portabella.

Després el senyor Ferrer? (*Pausa.*) Entenc que entre els dos defensaran totes les esmenes que tenen pendants de defensar el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. És així?

El Sr. Ferrer i Gironès

Sí, gràcies, senyor president. Continuant en el moment que he tallat l'altra intervenció, quedava clar, o dubtós, de veure que una cosa tan important com allò que afecta tanta part de la riquesa que se genera a Catalunya, a partir dels sectors productius, la Generalitat feia aquestes davallades tan importants. Bé, jo crec –i ho he dit abans– que possiblement la Generalitat havia vist que durant tots aquests anys havia dedicat tants milions al no-res, al buit.

Jo tinc aquí una contesta d'un interrogatori, que va contestar la Junta de Fàbriques de Catalunya l'any 1847, a requeriment del ministre d'Hisenda, i era que els preguntava com estava la indústria a Catalunya, i ells van contestar: «Pocos son los pueblos de Cataluña en donde no se conozca la industria» –és a dir que ja coneixien això que en diem la difusió industrial i les comarques en regressió demogràfica–, diu, «haciendo los fabricantes los más laudables esfuerzos para procurarse los inventos más modernos y que conducen a la baratura y a la perfección». El 1847, vostès recordaran que no hi era, la Generalitat de Catalunya, perquè feia uns quants anys que estàvem sota l'ocupació militar de l'exèrcit espanyol i s'havien tret totes les institucions polítiques. Efectivament, però, els industrials, fixin-se bé que feien tot el programa que té avui el nostre conseller: feien esforços per als «invents més moderns» –tecnologia i innovació–, per la «barator» –la competitivitat– i la «perfecció» –el disseny i la qualitat–, i és un programa del 1847. Però és que aquí tenim el Cidem –i per això jo prenc la paraula, perquè el Grup Parlamentari ha fet una esmena perquè..., a veure si els convencia que no votessin a favor del Dictamen–, i la

davallada de què estem parlant en el Cidem ha estat greu. Però hi han tota una sèrie d'incongruències. Per exemple, que el Cidem i la Direcció General d'Indústria tenen funcions paral·leles i no se sap ben bé quines són les que un porta. Per exemple, el reequilibrament territorial ho fan tots dos; l'artesanía també ho tenen tots dos; la captació d'inversions, també. O sigui que no queda clar si és el Cidem o si és la Direcció General d'Indústria.

Per altra banda, ens trobem que, la qualitat, sembla que el Cidem és el que se'n preocupa més, però si tu mires fil per randa totes les partides, una a una, veuràs que el Centre Català de Qualitat no apareix enlloc: apareix la qualitat com a adjectiu en els programes, però no té assignació de recursos, amb la qual cosa jo voldria saber si el conseller se n'ha oblidat o és que no sap..., o que hi ha hagut un dèficit molt important en el Centre Català de Qualitat i que no s'ha posat actualment en els pressupostos.

Per altra banda, tenim l'assessorament empresarial. Passa el mateix: tenim que les remuneracions del Cidem són 400 milions i, dins, hi ha un programa d'assessorament que en val 804. Jo em pregunto: l'assessorament és una cosa immaterial; qui el fa?; el fan les persones; són remunerades, aquestes persones?; sí, amb 400 milions. Però per què, doncs, per fer assessorament, després n'hi apliquem 800 milions més? Qui els cobra, aquests milions? No se sap allà on van.

Un altre fet és que al Cidem, que tracta de la competitivitat i de l'obertura de mercats exteriors, també passa una cosa, que és que davallen totes les previsions d'aquests objectius. I això no es comprèn. I és que, en general, aquest pressupost no té qualitat. La Llei general pressupostària diu que hi ha d'haver qualitat perquè hi ha d'haver control d'eficiència. I el control d'eficiència només es diu en els programes què és el que podria fer-se per avaluar els resultats i els processos, però no hi ha exactament cap indicador que s'hagi verificat aquesta eficiència. I, això, crec que la sobirania que té aquesta cambra la té per fer una nova llei pressupostària, en la qual es demostrés que els ciutadans de Catalunya, a més a més de tenir els seus representants, que voten a favor d'unes partides, també poden després verificar, comprovar si realment s'han avaluat adequadament els resultats del que s'havia pressupostat.

I un exemple d'aquest desori pressupostari i d'aquesta cripticitat en els pressupostos és EPLICSA. EPLICSA, com a societat anònima, senyor conseller – i demano que no enraoni, perquè si està enraonant no entendrà res (*rialles*) –, vostè ha de saber que EPLICSA, a la cambra, com a societat anònima, com a mínim ens havien d'haver donat els comptes anyals. No tenim cap més altra explicació. A qualsevol societat anònima, qualsevol accionista té dret a rebre els comptes anyals, i allà pot veure, en l'immobilitzat, les partides inventariables de quines societats té en la seva cartera. EPLICSA no sabem on té societat. Ens han donat un informe de la comissió de seguiment, i en aquest informe ens parla de Conforsa, o en un moment de Taurus, però no sabem, els mils de milions que hi ha dedicat la Generalitat de Catalunya, on s'han posat.

I, a més a més, aquestes dades econòmiques estan absolutament amb incoherències totals. Per exemple, diu que hi ha hagut un efectiu invertit de 8.720 milions. Doncs bé, vostè agafa el balanç d'EPLICSA i només diu que hi han 4.397 milions. On s'han volatilitzat els altres? On han anat a parar? Per exemple, diu que les amortitzacions de l'immobilitzat, en el balanç de l'any 95, diu que hi han 9 milions, i en canvi en el compte de pèrdues i guanys diu que hi han 57 milions. És que s'han venut, és que s'ha regalat part de l'immobilitzat? No es pot saber, perquè enlloc s'explica.

Un altre tema és el tema del personal. EPLICSA ara té 3 milions, però fa dos anys tenia 55 milions de pessetes. Com pot ser que en dos anys hagi variat de 55 milions a 3? És que..., qui els paga, ara, aquesta gent? (*Veus de fons.*) I les despeses extraordinàries del 95? Una partida a pèrdues i guanys de 476 milions, sense explicar de què ve aquesta «extraordinarietat».

Jo crec, amb tot això, que el nostre conseller, que segons una figura literària de Josep Pla és de vol gallinaci, el que intenta amb tots els ciutadans de Catalunya no és donar-nos una cultura de la producció i de la imaginació i de l'impuls industrial, sinó que ens vol donar la cultura de la Lotto 6/49, amb allò del despertador. I això no pot ser. Catalunya és un poble treballador, ho ha estat sempre, en el treball té la seva riquesa, i nosaltres voldríem una Generalitat que impulsés el treball i que impulsés la indústria, i no que ens fes pensar amb el despertador que ens vol fer aixecar de bon matí. Aquesta cultura, al Departament d'Indústria, sembla que també els preocupa molt, perquè no fan els pressupostos amb qualitat, ni la comptabilitat d'EPLICSA està d'acord amb el Pla general comptable. I això és una autèntica llàstima. Jo demanaria al conseller que el proper exercici ens tractés, com a mínim, com diu la Llei de les societats anònimes, que tots els accionistes tenim dret a tenir els comptes anyals i a tenir informació suficient d'on són els recursos d'EPLICSA, a quines societats s'han invertit i com està format el seu immobilitzat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per defensar les esmenes que queden pendants, té la paraula, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, senyor president, acumularé les esmenes 509 i 517. Ambdues fan referència als temes energètics que depenen de l'antic Departament d'Indústria i Energia, i que ara, amb la nova reformulació, doncs, hem vist que ha perdut l'atribut «energètic», perquè ara, segons surt aquí en el *Butlletí*, és el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, i ja l'«Energia» no surt per enlloc. Podríem dir que l'esmena a l'Institut Català de l'Energia i a Eficiència Energètica és literalment a la totalitat, literalment, perquè no compartim ni les dotacions pressupostàries, que baixen aproximadament, un 8%, ni compartim l'orientació política. I no creguin que n'estem contents, sinó que el que n'estem és decebuts, i

n'estem decebuts perquè quan es va crear l'Institut Català de l'Energia el cert és que tant a Catalunya com a la resta de l'Estat es va generar una gran expectació; era un institut nou, que ningú sabia què era el que podia aportar, però que tothom esperava que aportés molt. Tal era l'expectació que es va generar amb l'Icaen que immediatament el Govern central va fer l'Idae, és a dir, la seva rèplica a nivell estatal. Però el fet és que mentre que l'Icaen ha decebut, jo diria que estrepitosament, totes les persones que treballen en aquest sector, l'Idae ha estat força reeixit i se n'ha sortit prou bé. Segons es llegeix de la memòria de l'Icaen, es destaca, segons el mateix Institut –i llegeixo literalment–, «la voluntat de donar assessorament tècnic i financer a projectes energètics», i nosaltres hi afegirem: mitjançant dues empreses: Eficiència Energètica, d'una banda, i Energètica d'Instal·lacions Sanitàries, de l'altra.

Cal afegir a això que una de les funcions generals, la primera –segons també la memòria de l'Icaen– és fomentar la racionalització de l'ús de l'energia i promoure l'aprofitament dels recursos energètics renovables. I, és clar, si es diu així en la memòria, hom va i espera que l'Icaen ho faci, però no ho fa. Que no ho fa, s'observa en els fets i els resultats obtinguts fins ara, i, que no ho farà, s'observa en els pressupostos. Les partides més que discretes que tradicionalment s'han adjudicat als pressupostos energètics, aquesta vegada continuen davallant, davallant fins a la seva anul·lació. Ja a partir d'un moment, com, per exemple, quan es destinen 2 milions de pessetes perquè els ajuntaments de Catalunya promoguin l'estalvi energètic, que no val la pena destinar-hi res, perquè no serveixen per a res. I aquest és el moment en què ens trobem en relació amb els temes energètics, d'energia renovable, i la promoció que en fa l'Institut Català de l'Energia. Alguns dels elements han desaparegut, i els que no han desaparegut pràcticament no serveixen per a res, i algunes de les modificacions que hem demanat repetidament des d'aquesta tribuna no s'hi han incorporat, com, per exemple, que el PERC, el Pla d'electrificació rural de Catalunya, incorpori una partida específica per a les energies renovables. L'Institut Català de l'Energia no té un equilibri entre els projectes d'estalvi energètic convencionals, a partir de combustibles fòssils i amb marcat caràcter econòmic, i els projectes basats en energies renovables. L'Icaen, doncs, té un fort desequilibri, i l'Icaen hauria de vetllar no només pel desenvolupament sostenible, sinó també per l'equilibri, pel reequilibrament del territori, que significa, d'alguna manera, tendir cap als preceptes que abans he llegit inicialment.

La participació més important de l'Icaen assessorant empreses –trenta-set– ha estat en cogeneració, i no n'hem sabut trobar cap en projectes d'energies renovables. La participació d'Eficiència Energètica com a organisme i soci capitalista, és a dir, intervenint, no assessorant, ha estat a vint-i-sis empreses, de les quals en vint-i-dos s'han fet projectes de cogeneració i quatre en fonts d'energies renovables. Per a aquest projecte –i fixin-s'hi bé–, per a aquesta suma d'aquests vint-i-sis projectes s'han invertit 21.793 milions de pessetes, i en corresponen a la cogeneració 21.000; 21.000 de 21.793 milions de pessetes. I s'han instal·lat 196

megawatts de potència, dels quals en cogeneració se n'han fet 192, és a dir, 4 megawatts per a energies renovables. Desequilibri profund, hi insistim: igual que aquest desequilibri es veu en l'Icaen, com acabo de mencionar, també es veu a Energètica d'Instal·lacions Sanitàries. En set empreses ha intervingut: sis en projectes de cogeneració, una en gestió energètica.

Bé, donat que participen tant en cogeneració i tan poc en energies renovables, les preguntes són les següents: què fa l'Icaen per controlar o obligar les plantes de cogeneració participades –ja no diem les que assessoren, sinó participades– per Eficiència Energètica i per Energia d'Instal·lacions, per garantir, mitjançant auditories, el compromís d'Eficiència que equival a la generació tèrmica i elèctrica, segons marca la llei –segons marca la llei–, és a dir, al voltant del 51%. Què fan? Quin tipus de control acústic fan? Quins tipus de controls d'òxids de sofre –que és el que generen les plantes de cogeneració amb fuel·loil– fan? Quins controls d'emissions d'òxids de nitrogen –que són les emissions que s'emeten en les plantes de cogeneració amb gas natural– fan? Quins són els controls sobre òxids de carboni? Quins són els controls sobre monòxid de carboni? Quins són els controls sobre diòxid de carboni?

Mirin, a nosaltres, que facin cogeneració ens sembla molt bé; que només facin cogeneració no ens sembla gens bé, però que, quan facin cogeneració, no controlin allò en què vostès mateixos participen ens torna a semblar molt malament. Perquè actualment es produeixen dos problemes importants en la qüestió de la cogeneració, que, com he dit abans, globalment hi estem totalment d'acord: primer, ningú ho controla, i si ningú controla, torna a ser un problema de vàlvula, els famosos problemes de vàlvula de la seguretat industrial, aquí també: la cogeneració depèn de si s'obre o no s'obre una vàlvula, i, per tant, sobre aquesta vàlvula hi ha d'haver un control. I, segon, està passant una cosa molt curiosa, i és que, com vostès saben, doncs, la cogeneració és l'aprofitament de calor residuals d'una altra activitat, i resulta que el que està passant és que empreses que davallen la seva productivitat, amb la mateixa instal·lació de cogeneració, cada vegada produeixen més energia. Com s'entén això? La cogeneració no és la producció d'energia a partir del combustible que s'utilitza en una indústria; la cogeneració és l'aprofitament del calor residual en la producció d'aquesta indústria, i estem veient molts balanços d'empreses en què cada vegada es produeix menys i es guanya més en energia, és a dir que hi ha una generació encoberta d'energia, que no una cogeneració, sobre la qual no tindríem res a dir.

On queden, amb tot, aquí les energies renovables? Ho hem dit en diverses ocasions, i ara també ho farem de manera sintètica, però abans vull dir una cosa: una vegada més no puc fer una comparació sobre la producció d'energies renovables de l'any 1995. L'1 de gener aquest mateix diputat va entrar unes preguntes en aquest Parlament demanant quina era la producció total que s'havia produït d'energia a Catalunya; se li va contestar que el mes de març es tindrien aquestes dades; el mes de març, puntualment, aquest mateix diputat va tornar a entrar la pregunta per saber-ho, i se li va

contestar que ja se li donarien quan es tinguessin. Estem a punt d'entrar al mes d'agost del 1996 i les preguntes no han obtingut resposta. És a dir, o el Departament d'Indústria i Energia no vol donar les dades o el Departament d'Indústria i Energia, a mitjans de l'any 96, encara no sap quanta energia s'ha produït i consumit a Catalunya l'any 95. Molt sintèticament: energia eòlica, 0,001; energia fotovoltaica, 0,0006; energia hidràulica, la minihidràulica baixa, la hidràulica tradicional puja, la biomassa, 0,1; això sí, energia nuclear, 74,2% i pujant.

Vull fer un últim comentari sobre un element que encara no havíem tractat sobre energies renovables, que és sobre la qüestió dels biocarburants. Per què sobre els biocarburants? Per la importància que tenen. El 36% del consum d'energia final de Catalunya, més que el que es consumeix en indústria, prové del transport. D'aquest consum energètic en transport, el 98,6% procedeix del petroli, i es consumeix en carretera el 83%. Per tant, per tant, la importància del biocombustible en relació amb el tipus de contaminació que s'està generant és molt important. Cal dir que el transport públic redueix sis vegades –no el 6%–, sis vegades, la contaminació atmosfèrica, per la via del transport.

A Europa hi ha un programa, que es diu Programa Altener, mitjançant el qual els països signants es comprometen, l'any 2000, a arribar que un 5% del consum dels seus combustibles siguin biocombustibles per al transport. A Catalunya s'ha creat una empresa, que es diu Combustibles Ecològics Catalana, SA, per potenciar l'ús d'aquests biocombustibles. En aquests moments, a Itàlia i a França, per anar acabant, es generen entre 125.000 i 240.000 tones / any de biocombustible, i a Catalunya hi ha un projecte per generar-ne 50.000, a partir de la colza i a partir del gira-sol. A Catalunya actualment, que funcionin amb biocombustibles, hi ha dos vehicles de policia, cinc vehicles de neteja, quatre autobusos públics i quatre autobusos públics que van mixtos amb gasoil.

Nosaltres demanem al Govern de la Generalitat que tingui un comportament més sensible en les qüestions d'energies renovables i que apunti a una modificació del model energètic del nostre país. Hem demanat repetidament, i ho tornem a demanar, un pla d'energies renovables, i hem demanat repetidament, i ho tornem a demanar, que es potenciï la utilització d'elements que permeten l'estalvi d'energia i l'eficiència energètica.

El president

Se li ha acabat el temps.

El Sr. Portabella i Calvete

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Pujol.

El Sr. Pujol i Figa

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en aquesta meva primera intervenció en el Ple del Parlament voldria, si m'ho permet, senyor president, tenir un record pel meu pare, Narcís Pujol, que va morir fa uns anys, i que des del seu profund nacionalisme tenia un profund amor a Catalunya i als valors de la democràcia, des de la més estricta fidelitat al lliure compromís personal.

El Departament d'Indústria, Comerç i Turisme té quatre objectius bàsics: primer, la millora de la competitivitat de les empreses comercials, industrials i turístiques de Catalunya; segon, la col·laboració en el reequilibrament territorial; tercer, els consumidors, vistos tant des de la salvaguarda dels seus drets com pel que respecta a la protecció dels nostres productes enfront a l'entrada de productes de baix cost però que no compleixen les normes de qualitat i seguretat, i també té encomanada la defensa de la seguretat i la prevenció del risc, i, per últim, la planificació i el control energètic. En aquest pressupost, d'aquests quatre grans capítols, l'esforç més important es fa en la millora de la competitivitat, a la qual es destinen 8.417 milions de pessetes, repartits..., i citaré solament els blocs més importants.

Primer bloc: infraestructures comercials, que s'hi destinen 903 milions de pessetes; infraestructures de suport a la indústria, 1.746 milions; foment del turisme, 1.072 milions; foment de l'artesanía, 53 milions; internacionalització de l'economia catalana, 2.260 milions; eficiència energètica, 455 milions, i disseny, qualitat i tecnologia, 1.928 milions.

Al reequilibrament territorial, que és el segon gran capítol que el Departament ha prioritzat, s'hi destinen 6.171 milions, dividits bàsicament en: difusió de la indústria a tot el territori català, 5.172 milions; infraestructures energètiques, 329 milions; infraestructures turístiques, 670 milions.

A defensa del consumidor, seguretat i prevenció del risc, 524 milions de pessetes, i a planificació i control energètic, 63 milions.

He volgut sintetitzar aquests números perquè, des de diferents conceptes, han sortit valors potser diferents i he volgut detallar-los amb una certa insistència. D'aquests recursos, el Departament, directament, destina 4.079 milions de pessetes a empreses comercials, industrials i turístiques; 778 milions a institucions sense ànim de lucre i 1.673 milions a corporacions locals. La resta són transferències a les entitats autònomes i a empreses del Departament que, alhora, incideixen també, de manera proporcional, en aquests tres grans grups: corporacions locals, institucions sense ànim de lucre i empreses comercials i turístiques.

La disminució pressupostària –que, senyor Puigcercós, no és una oclusió– ha afectat pràcticament per igual en percentatge tant l'antic Departament d'Indústria i Energia com l'antic Departament de Comerç, Consum i Turisme, i si detraïem del Departament d'Indústria, de l'antic Departament d'Indústria, els 2.250 milions dedicats a una sola actuació industrial amb la qual estic segur que estem d'acord tots els grups de la cambra,

ens trobaríem que el Departament d'Indústria queda encara en una reducció superior percentualment a la de l'antic Departament de Comerç, Consum i Turisme. Per tant, senyor Ferrer, senyor Clofent, els vull tranquil·litzar des d'aquest punt de vista.

Les partides pressupostàries que he citat s'han ajustat enguany, molt estrictament... —amb molt de gust, amb molt de gust, senyor diputat, li podré comentar aquests números en detall. Deia que les partides pressupostàries que he citat s'han ajustat molt estrictament —com vostès han destacat— en aquest exercici, per tal de tenir en compte les exigències de Maastricht i l'increment de la productivitat del sector públic català. Voldria citar, tot i això, que en aquest present pressupost s'han prioritzat les següents actuacions: pel que respecta, senyor Ferrer, a l'ordenació i control de l'activitat industrial, es prioritzarà o es prioritzarà la intensificació en el control de les característiques dels grans combustibles canalitzats i de les característiques dels productes petrolífers, i el control metrològic de les benzineres. En segon terme, la vigilància radiològica ambiental. I, el tercer aspecte, aquelles activitats inspectores que, en el cas del consum, donin la màxima transparència al mercat.

Es prioritzarà en el camp de la partida de serveis molt expressament la potenciació de les infraestructures de suport al turisme i a la indústria. En el foment de la competitivitat —que ja hem vist que era on el Departament esmerçava més recursos—, bàsicament s'intensifica, s'intensificarà durant aquest exercici, la millora de la gestió d'empreses industrials, comercials i turístiques; el reequilibrament territorial, que inclou també aquelles actuacions de descongestió en algunes zones; l'extensió de la xarxa de gas existent; l'estalvi i racionalització energètica i col·laboració en el capital de projectes concrets de cogeneració i ús d'energies raonables; el foment de l'activitat firal, donant suport, fomentant unes cent trenta fires a tot Catalunya; el foment de la internacionalització. Vostès mateixos m'han reconegut que s'hi dedicaven molts esforços en la modernització de les estructures del comerç interior i a col·laborar en la qualitat de les empreses en l'àmbit de les telecomunicacions, i també —ho voldria destacar molt expressament— en la direcció de *workshops*, que promouen la marca turística a Catalunya i en productes d'atracció turística específica, com és el golf i el turisme esportiu i cultural.

S'han prioritzat aquests objectius, aquests precisament en un any de restricció, tenint en compte l'experiència acumulada i, sobretot, tenint en compte el que ens agradaria fer en els propers anys.

Creiem que amb aquestes partides se seguirà actuant com a motor de l'economia espanyola, amb una bona resposta de la inversió i amb un decreixent índex d'atur, inferior al de la mitjana espanyola. Això permetrà beneficiar tot l'Estat i també fer-hi una aportació altament solidària. Creiem que la competitivitat descansarà en els propers anys en tres eixos bàsics: la productivitat, la tecnologia i la capacitat de captació de mercats. I aquests són els eixos que hem intensificat, i, com a exemple, citaré l'esforç per mantenir i per potenciar, dintre d'un pla sistemàtic, integrat i complementari, laboratoris especialitzats de certa importància. Per

exemple: el Laboratori d'Assaigs i Condicionament Tèxtil, el de motlles i matrius, el centre CIM —Computer Integrated Manufacturing—; el Centre Internacional de Mètodes Numèrics, el Centre Nacional de Microelectrònica, l'Institut de Ciències i Materials, el Centre de Supercomputació, el Centre d'Alta Especialització en Tecnologies de la Informació, l'Institut Català del Suro, l'Institut Català del Plàstic, l'Escola de Ceràmica de la Bisbal i el Centre de Visió per Computador.

En la política industrial i comercial dissenyada per al 1996, hem tingut especial cura a distanciar-nos tan com sigui possible del proteccionisme, ja que és imprescindible normalitzar la nostra situació en l'economia europea i mundial. I, com deia Okan, evitar que els recursos es distribueixin i reequilibrin a través de cuba foradats.

Seguirem, per tant, seguint aquestes prioritats, reforçant el Copca i el Cidem i donant suport als empresaris per tal d'ajudar-los a superar les barreres amb què es troben. Per tant, donarem suport a tot allò que, de cara el futur, ajudi a superar el que seran els elements crítics que estimem —senyor Ferrer, vostè ens parlava d'aquesta innovació, d'aquesta imaginació—: aprofitar al màxim les noves oportunitats de negoci, la capacitat de captació i adaptació de nous mercats, la resolució en el nou concepte i tota la revolució que es produeix en el nou concepte d'empresa, com un ens integrat, format per comandament, investigació i desenvolupament, producció i comercialització, i la potenciació d'aquelles polítiques d'acompanyament, tals com aprofundiment en l'espai europeu, introducció d'autèntica competència i desregulació en els serveis i especial atenció a tot el que afecta el sector de les telecomunicacions.

Vull fer una referència especial —si m'ho permet, senyor president— al comerç interior i al turisme. El comerç representa de l'ordre del 13% del producte interior brut de Catalunya; està format per uns 130.000 establiments repartits a tot Catalunya i dona feina a unes 400.000 persones. És, per tant, una font de creació de riquesa i de benestar econòmic; és una activitat fortament intensiva per donar ocupació; és un element fonamental de cohesió social i dinamització humana de ciutats i pobles, i és una font i és escola d'esperit innovador.

Per tant, reforçarem el sector per garantir la continuïtat del comerç com a oferta essencial de serveis del ciutadà. No practicarem, senyor Puigcercós, un nou liberalisme. Intentarem evitar que la penetració de noves formes de distribució comercial malmetin el teixit comercial tradicional afavorint, en tot cas, que s'estableixi una competència entre aquestes noves superfícies, entre elles mateixes, com un factor de rebaixa real de preus al consumidor final.

Senyor Novella, voldria fer una especial referència al seu comentari respecte a les empreses, a la cascada d'empreses que té el Departament. Però abans, abans, li faria una referència a l'elaboració del Pla territorial sectorial d'equipaments comercials, que ha de permetre definir amb més exactitud les necessitats d'adaptació del petit i mitjà comerç a Catalunya en els nous

hàbits de consum i ha de permetre als ajuntaments i a les organitzacions representatives orientar les necessitats d'adaptació i oferta comercial.

En aquest sentit anuncio la disposició del conseller d'Indústria, Comerç i Turisme de sol·licitar la seva compareixença davant la Comissió d'Indústria i Comerç per tal d'informar detalladament d'aquest Pla i de rebre els seus suggeriments.

Respecte al turisme, com vostè ha destacat, senyor Novella, representa un 14% de la població ocupada, un percentatge del mateix ordre del producte interior brut i és un creador de riquesa, prosperitat i equilibri territorial. Per tant, seguirem reforçant el sector per tal de garantir la seva competitivitat, mantenir el sector turístic a llarg termini, insistint en el procés de revisió i simplificació de la normativa turística, aplicant noves tecnologies i utilitzant nous sistemes de comercialització, consolidant, senyor Puigcercós, el turisme de sol i platja i potenciant la formació turística.

Per aquests motius, crec que el pressupost que s'ha presentat aquest any respon clarament als objectius previstos, amb la qual cosa anuncio el nostre vot en contra al conjunt de les esmenes a la totalitat.

Pel que respecta a les entitats de dret públic i empreses adscrites al Departament, voldria fer especial referència al fet que presenten uns ingressos propis –el conjunt d'empreses– de 4.542 milions de pessetes, que això indica el nivell d'acceptació i d'interès que representen aquestes empreses, que estan constantment sol·licitats pels industrials, per tot el món productiu, els seus serveis.

Entrant en la base de les principals objeccions que s'han fet a aquest pressupost pel que respecta a aquestes entitats de dret públic i empreses, comentaré, en primer terme, que el Cidem, entitat de dret públic, és l'únic organisme del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme que, per llei d'aquest Parlament, pot crear o participar en empreses. Per tant, és lògic i exigible que aquest organisme centralitzi tots els recursos de participació i creació d'empreses públiques i mixtes.

Senyor Rañé, el Cidem, sens dubte, s'hauria pogut mantenir solament com una entitat de cartera i purament instrumental, però això hauria sigut una vulneració de l'esperit i de la lletra de la seva llei de creació, que li assigna, a més, tot un seguit de funcions. Jo mateix –perdoni que personalitzi– vaig tenir aquesta mateixa temptació l'any 1986 quan ocupava la direcció d'aquest centre, del Cidem, i també, quan vaig ésser secretari general d'Indústria i Energia, vaig tenir novament la mateixa temptació. Al final vàrem optar per desenvolupar progressivament totes les funcions que la Llei li assignava. Els resultats d'aquest centre crec que han sigut bons i, consegüentment, els recursos d'aquest centre es recolzen, se suporten en tot el possible.

Respecte, senyor Novella, al seu comentari de les empreses, jo ahir, va ser ahir mateix –no sé si vostès ho van rebre abans–, vaig rebre l'Informe de la Comissió de Seguiment de Participacions Públiques Industrials, i encara que no he pogut analitzar-lo a fons, no he tingut temps de fer-ho, el resum de la situació de cada

empresa és prou explícit com per constatar la revalorització de pràcticament totes les empreses participades, excepte aquelles que, com EPLICSA, per raó de la seva naturalesa, és normal que no segueixin aquesta tendència.

Si volen, amb molt de gust, per la meua part, i si ho desitgen així, estudiarem al seu moment, conjuntament, aquest informe, i estic disposat i els ofereixo derivar-ne aquelles decisions i conclusions a què tots plegats arribem i considerem oportunes, fent-me ressò també de la seva petició, senyor Novella, d'estudiar aquesta cascada d'empreses.

Senyor Ferrer, ha fet una referència molt explícita, que a mi m'ha dolgut, en ocasions, del Cidem. Jo li vull dir que el Cidem, a través de les seves oficines de Barcelona, Lleida, Tarragona, Girona i Berga - Manresa, seguirà priorititzant el reequilibrament territorial, fomentant la inversió industrial, bàsicament en les comarques en regressió demogràfica.

Ha de seguir facilitant informació general, respecte a inversions, a creació d'empreses, a marques, a patents, amb bases de dades cada cop més especialitzades, eurofinestreta, etcètera. I ha de seguir amb els programes d'assessorament empresarial. I ha de seguir-hi fortament i intensament. I això vol personal i no hem d'estalviar-hi recursos, en aquest aspecte. També en el Servei d'Assessorament per a la Recerca de Capital, que es gestiona conjuntament amb la Borsa de Barcelona, en els temes de la promoció de la qualitat i de la productivitat, en el disseny, en l'assessorament tecnològic, en els centres de transferència de tecnologia i en el foment de l'artesania.

Respecte al Laboratori General d'Assaigs i Investigacions i l'Idiada, simplement citaré aquelles actuacions –bàsicament el senyor Rañé, s'hi interessava– que prioritzarem, que estem prioritzant aquest any: concretament, a l'Idiada, prioritzem el laboratori de xoc de vehicles i la pista de frenada, i al Laboratori General d'Assaigs i Investigacions prioritzarem el laboratori de compatibilitat electromagnètica, que està cofinançat per la Unió Europea, a través del Feder.

El senyor Portabella ha fet una dura crítica de l'Institut Català d'Energia i de les seves empreses vinculades. Jo vull destacar-li la promoció i el foment de la cogeneració. És l'actuació que més resultats tangibles ha donat, la qual cosa no vol dir que altres actuacions que potser es desenvolupen a més llarg termini també no estiguin donant, o no esperem que donin en el futur, resultats acceptables. En el tema de la biomassa, jo li vull citar molt expressament la planta de cogeneració amb residus forestals; en els biocombustibles, esperem seguir aprofundint en les experiències amb els autobusos urbans a Barcelona, Vic i Mataró, l'electrificació rural fotovoltaica a la comarca de la Garrotxa i la promoció d'altres energies renovables. Jo, amb sentit positiu, voldria destacar –com vostè ho ha fet, però no potser en el mateix sentit que jo– que Eficiència participa en vint-i-sis societats –i genera una potència global, vostè ho ha dit, de 192,5 megawatts–, i en tres societats en l'àmbit de l'energia edifica, fotovoltaica i biocombustibles, que crec que comença a fer un bon camí, un bon recorregut.

Per últim, i per acabar, senyor president, vull fer una referència específica al Centre de Telecomunicacions i a l'Institut de Telemàtica Aplicada. El Centre de Telecomunicacions prioritzarà, aquest any, la consolidació del Servei de Radiocomunicació –per garantir el correcte desplegament dels mossos, en aquest aspecte de les telecomunicacions–, iniciarà la seva introducció a les telecomunicacions per satèl·lit i ampliarà i millorarà la xarxa de transport i infraestructures bàsiques. I tenim molt interès que l'ICTA, l'Institut de Telemàtica Aplicada, incideixi molt fortament en la divulgació de tots els aspectes de telemàtica aplicada a les empreses.

Per aquests motius, mantenim el nostre suport també als pressupostos de les entitats autònomes i empreses del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, i anuncio el nostre vot en contra a les esmenes presentades.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Continuarem ara amb el debat sobre el Departament de Benestar Social. Esmenes a tot el Departament. La primera d'elles és la presentada pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, l'esmena 523: per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Lora, que em dirà si acumula alguna altra esmena. (Pausa.) No procedirem a la votació fins que haguem acabat el debat total dels pressupostos.

El Sr. Lora i Lillo

Senyor president...

El president

Em dirà quines esmenes acumula?

El Sr. Lora i Lillo

Sí, agruparé les esmenes 523, 526, 529, 531 i 534.

El president

Totes, eh?

El Sr. Lora i Lillo

Totes.

El president

D'acord.

El Sr. Lora i Lillo

Des del nostre Grup Parlamentari, pensem que els pressupostos del Departament de Benestar Social són poc realistes, no són gens solidaris i són uns pressupostos conservadors. Aquestes són les raons que centren la nostra presentació d'esmenes.

Primer, estem immersos en una nova realitat. Ho dèiem fa uns dies quan parlàvem de la PIRMI: la política econòmica que es porta a terme està augmentant les desigualtats socials, els sectors que queden més a prop de

l'exclusió social; aquesta situació es tradueix en un augment de les demandes d'atenció social. I no és una afirmació nostra, ho diu Càritas, que afirma que a Catalunya tenim prop d'un milió de pobres, i una pobresa amb característiques noves: una pobresa urbana i jove. O també l'augment de l'analfabetisme funcional, amb un 47,6%. Un exemple d'aquesta realitat és que l'edat mitjana dels estudiants de la formació d'adults està disminuint: cada cop són més els joves d'entre vint i trenta anys que van a aquests centres, i això és una nova realitat. Però estem en un període d'aplicació d'una reforma educativa. En aquest context, per les mancances de la seva aplicació, està desapareixent el batxillerat nocturn, els cursos de garantia social no estan planificats i la societat, la població, demana formació. Així, cal replantejar les escoles d'adults, amb l'aplicació en aquests centres del segon cicle de l'ESO. Es tracta d'una major atenció social.

Un alt càrrec del Departament de Benestar Social afirmava a un mitjà de comunicació que, si no canviava la política econòmica, augmentaria de forma elevada la demanda d'atenció social. Doncs bé, els pressupostos del Departament no són realistes, perquè, si aquesta és la tendència, no té sentit la retallada d'un 17% respecte a la liquidació del 95, per sobre de la retallada global del Pressupost. I menys sentit té la retallada d'inversió d'un 60% respecte al 95. Des del nostre Grup afirmem que cal seguir invertint en qualitat de vida i justícia social. Aquesta retallada del 60% és *pan para hoy y hambre para mañana*. El Departament de Benestar Social, aquest any té un pes menor respecte al pressupost de la Generalitat: d'un 3,6 passa a un 2,9. Aquest pressupost no té res a veure amb les necessitats i la realitat del país, perquè, com deia abans, si la tendència és l'augment de la demanda d'atenció social, no té sentit aquesta retallada.

Segona qüestió, són uns pressupostos insolidaris, perquè destinen pocs recursos a sectors socials que necessiten una atenció especial. Els programes d'atenció als disminuïts augmenten només un 3,3%, totalment insuficient, fins i tot per a la planificació d'actuació que fa el Govern. Desaparició de les partides per a la inversió en supressió de les barreres arquitectòniques. Quant a les transferències a corporacions locals, la retallada és del 66,2%, totalment incoherent amb la necessitat de descentralització dels serveis socials –un exemple: s'ha ajornat la convocatòria per a la concessió de subvencions per a ajuntaments de menys de vint mil habitants en matèria de serveis socials, formació d'adults, supressió de barreres arquitectòniques. Al bloc de la gent gran, el Departament, en el Pla de legislatura, assenyalava la conveniència d'un centre de dia per a cada nucli poblacional d'entre vint i trenta mil habitants i, alhora, presenta una retallada del capítol inversió en l'atenció a la vellesa d'un 64%. I en el bloc de la gent gran, en aquest sentit, des del nostre Grup Parlamentari pensem que la normativa proposada pel Departament de Benestar Social per als casals d'avis de la Direcció General d'Acció Cívica és una normativa que redueix la participació de forma poc democràtica.

En contrapartida de totes aquestes retallades, es mantenen elevades despeses internes en conceptes com llo-

guers, premsa, publicitat, programes d'informatització, dietes... Les despeses en aquests conceptes sumen 787 milions. És evident que cal un equilibri pressupostari. És cert que hi ha hagut una retallada del capítol 2, que demostra que podia haver arribat abans, però continuen mantenint-se despeses que són difícilment justificables, com despeses diverses i dietes.

Una altra línia argumental. És un pressupost conservador. La mateixa estructura de la Conselleria de Benestar Social ho confirma. Mentre no tinguem les mínimes necessitats socials cobertes per a tota la població, no té sentit que des d'aquest Departament, i concretament des de la Direcció General d'Acció Cívica, es prioritzin altres tasques: dinamització associativa, que s'ha de fer des d'altres departaments; campanyes per la tolerància i el civisme, que estan molt bé, però que són valors que no es guanyaran amb publicitat, sinó amb el desenvolupament social i la igualtat social...

Un altre exemple: els recursos que destinen des del Departament de Benestar Social a campanyes d'informació sobre l'objecció de consciència? No havíem quedat que això ho feia la Secretaria General de Jovenutut. Per què redoblar esforços i recursos? Totes aquestes tasques que realitza la Direcció General d'Acció Cívica són tasques que ja es fan des d'altres departaments, o bé que les hauria de fer una altra conselleria. Seria molt més just que aquests recursos s'adrecessin a l'Institut Català de Serveis Socials.

Per què la formació d'adults ha d'estar a la Conselleria de Benestar Social? El seu lloc natural està al Departament d'Ensenyament. Abans he parlat de la formació d'adults, d'una nova realitat: estalviaríem recursos i guanyaríem efectivitat si la formació d'adults estigués a Ensenyament.

Una altra cosa: no té sentit que la política d'atenció a la infància estigui a Justícia. Es tracta de prevenir situacions de risc, fa falta una política de prevenció, però el Govern..., i ho deia l'altre dia el president de la Generalitat, quan parlava d'«infants predelinquents»: no compartim aquesta idea, perquè porta que la política d'infància estigui a Justícia, i és descoordinar l'actuació cap als infants. No té sentit i és un retrocés i prova la improvisació de què fa gala el Govern de la Generalitat. Nosaltres ho hem dit en diferents ocasions: el Departament de Benestar Social és el segon Govern de la Generalitat. I en el marc de la política conservadora aquesta afirmació té molt de sentit, perquè, si som realistes, el Grup de la majoria, el Govern, practica i recolza amb el Partit Popular una política econòmica que crea exclusió social i, en clara contradicció amb el que es diu al preàmbul del Projecte de Llei del pressupost del 96, no defensa un hipotètic estat del benestar; el Govern ha iniciat ja el camí de la construcció d'un estat assistencial. No són polítiques per la integració social, sinó pel manteniment –això, sí, amb cohesió social– de l'exclusió d'un sector important de la població. I aquest és el paper que juga la Conselleria de Benestar Social: el govern no dels que ja no segueixen, sinó dels que ja no es poden aixecar.

Segur que el ponent de la majoria farà referència a la globalitat, a un context de retallada pressupostària, la

contenció del dèficit públic, els índexs de convergència imposats al tractat de Maastricht..., però pensem que vostès diuen una cosa i en fan una altra, diuen que treballen per les persones però en realitat treballen pensant que el creixement econòmic ho soluciona tot. I estem d'acord que cal reduir dèficit, però d'una altra forma i amb altres ritmes; no carregant-ho als sectors socials més dèbils, sinó als privilegiats d'aquesta societat. I tenen tot el dret jurídic d'arribar a Maastricht, però no tenen el dret d'arribar-hi amb una societat malalta.

Per nosaltres, pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, el primer són les persones, la qualitat de vida, i la seva política contradiu els interessos de la nostra nació. Nosaltres ens quedem amb les persones i vostès es poden quedar amb les xifres.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per substantiar l'esmena 524, té la paraula el diputat d'Esquerra Republicana senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Senyores diputades, senyors diputats, el senyor conseller ja m'ha informat que tenia un compromís i que hauria de marxar just quan em tocava parlar a mi, però en qualsevol cas vull remarcar el fet que no ha marxat pel fet que sortís jo a la tribuna; almenys espero que sigui un compromís autèntic i no una excusa per no escoltar-me. En tot cas, em crec perfectament les seves paraules.

Defensaré, senyor president, les esmenes 524, 527, 532 i 535, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i totes referents a l'entorn de Benestar Social; és a dir, el mateix departament, l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, amb les seves dues variants, i l'Institut Català del Voluntariat.

Em sap molt greu haver d'anar repetint en cada debat de pressupostos paraules semblants per mostrar que aquesta proposta de pressupostos, la que presenta la conselleria de Benestar Social, s'allunya de les necessitats socials que hauria de cobrir el Departament. Però, enguany, aquesta sensació de repetició augmenta, després d'haver observat com una remodelació del Departament, vista amb l'esperança que els nostres criteris serien finalment tinguts en compte, ni que sigui per casualitat, però que ha acabat, finalment, essent una simple operació d'imatge per continuar amb un Departament de Benestar Social que en molts dels seus aspectes podríem qualificar de malestar social. No en tots, però en alguns dels seus aspectes, sí. Perdonin aquestes paraules, però, en qualsevol cas, vull demostrar que no estic dient cap barbaritat utilitzant aquests termes.

En la compareixença a la Comissió de Política Social dels representants de Càritas, per presentar-los l'estudi de la Fundació Foessa sobre la pobresa a la diòcesi de Barcelona, estimaven que tan sols en aquesta demarcació trobem un 15% de la població que viu en una situació de pobresa, 18.000 persones en una situació de

pobresa extrema, amb menys de 12.000 pessetes per persona i mes. 107.000 persones en situació de pobresa greu, entre 12.000 i 21.000 pessetes per persona i mes; més de 232.000 en una situació de pobresa moderada, és a dir, entre 21.000 i 29.000 pessetes per persona i mes, i, finalment, 259.000 persones en una situació de precarietat social, al límit de la pobresa, és a dir, segons els càlculs fets servir per aquesta Fundació, entre les 29.000 i les 42.000 pessetes per persona i mes.

I el que és més greu de l'estudi és que la incidència de la pobresa extrema s'ha anat reduint, en els darrers anys, però la pobresa moderada, la precarietat social ha augmentat fins a punts, en aquests moments, alarmants.

Senyories, segons aquest informe, en la zona que envolta aquest Parlament, és a dir, els barris de Sant Martí i de Ciutat Vella de Barcelona, el nivell de pobresa relativa és un dels més alts de Catalunya, el 20,8% de la població es pot considerar pobra. Això vol dir que estadísticament quan vostès, quan tots nosaltres sortim o entrem d'aquest edifici –i deixant a part els turistes– un de cada cinc dels ciutadans i ciutadanes amb qui ens creuem és pobre, d'acord, sempre, amb els paràmetres d'aquesta enquesta i d'aquest estudi. Ens trobem, en definitiva, parlant del benestar social des del cor d'una de les zones més deprimides de tot Catalunya.

Les administracions públiques, amb la Generalitat al davant, han estat incapaces d'anivellar el desequilibri social. Si no ho han pogut fer fins ara en època d'abundància pressupostària, menys ho faran a partir d'ara en moments de restriccions. Restriccions que, justament, afectaran directament els serveis socials, base fonamental del tan anomenat estat del benestar. Segons dades del mateix Departament, durant l'any 1995 2.298 famílies han sol·licitat ajuda, durant aquest any 95, a la Generalitat degut a tenir deutes d'allotjament; 1.238 famílies ho ha fet per a unes ajudes d'urgència social pel fet de tenir problemes de subsistència bàsica; 3.322 famílies han sol·licitat l'ajuda per haver d'assistir a gent gran discapacitada en les seves llars, i 2.469 famílies han sol·licitat ajuda per poder pagar una residència per a gent gran. Quasi, en total, 10.000 famílies han demanat ajudes urgents a la Generalitat, dada no gens menyspreable i realment molt preocupant. Veiem, doncs, que estem molt lluny d'una societat del benestar i que les actuacions d'aquests darrers anys no han servit per trencar aquestes tendències.

Ara vegem quines han estat les respostes del Departament a aquestes realitats. Del conjunt de totes aquestes sol·licituds individuals al Departament, durant l'any 95, i sempre amb dades del mateix Departament, 6.952 famílies han vist denegades les seves ajudes de benestar social. I més trist encara és que 2.666, que han demostrat la seva necessitat, una quarta part del total de les sol·licituds, adaptant-se correctament al requisit de les ajudes, les han vist denegades per manca de pressupost. I així és com el Departament els ho ha comunicat. Quina resposta s'ha de donar a una d'aquestes famílies amb alguna problemàtica greu, amb problemes per viure el dia a dia i que han rebut una carta de Benestar Social que els diu que, tot i tenir el dret a l'ajuda sol·licitada, que per motius de limitació pressupostària no es pot atendre la seva petició i que ho tornin a provar

l'any vinent? Puc aportar una resposta: donat que els pressupostos destinen a aquests fins partides semblants a les de l'any anterior, aquestes famílies tindran la mateixa resposta negativa, per tant, no cal que perdin el temps a omplir sol·licituds i estar alguns mesos amb l'esperança que pot arribar la seva tan necessària ajuda. De res els servirà que l'oficina de Benestar Social estigui connectada *on line* amb el mateix Departament, ja que la resposta serà la mateixa, tant si hi ha ordinadors com si no n'hi ha. Si més no, la despesa efectuada per informatitzar les seixanta-dues oficines de Benestar Social hauria servit per paliar les problemàtiques d'algunes d'aquestes famílies.

Aquests exemples reals han de servir per replantejar realment moltes de les actuacions del Departament. Cal modificar les accions actuals d'una forma radical i els canvis que nosaltres proposem i que haurien de reflectir-se en el pressupost són els que ara, de forma breu, em dispo a detallar. Comencem pel nucli dur del Departament, el Gabinet del Conseller i la Secretaria General. Si mirem de prop el pressupost de la Conselleria, juntament amb el de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, podem veure com dels 48.600 milions del pressupost del Departament, 36.300 van a parar directament a l'ICASS. Això representa que el 74% del pressupost de la Conselleria està format per actuacions que es realitzen des de l'ICASS. Si, a més, descomptem els 3.800 milions de la Direcció General de Serveis Comunitaris i els 2.197 de la Direcció General de Formació d'Adults, que segons el nostre parer haurien d'estar en altres departaments, en queden 6.300 milions per al Gabinet del Conseller, la Secretaria General i Acció Cívica. Aquests 6.300 milions són els més mal gastats, no serveixen, al nostre entendre, per a res substancial i, en qualsevol cas, només per mantenir la maquinària propagandística, el clientelisme i la infraestructura protocol·laria del Departament.

Ara potser és el moment de referir-nos al debat de si cal o no un departament de benestar social. Segons els mitjans de comunicació, aquest debat es va produir al si del mateix Govern, no fa gaires setmanes. També, durant alguns dies, es va estar donant per fet que el Departament desapareixia completament i que l'assistència social anava fragmentada a diversos altres departaments; àdhuc, podem afirmar que els mateixos treballadors del Departament van ser informats d'aquesta liquidació i que els eventuals, la meitat de la plantilla tenien clar que anaven al carrer. Nosaltres entenem que sí, que cal alguna estructura que coordini tots els serveis socials, ara bé, també afirmem que l'actual enfocament del Departament no és l'idoni. A aquesta conclusió, hi podem arribar tot mirant els números sobre el Departament. Hem pogut veure com el 74% del pressupost és administrat per l'ICASS, un institut que podria i hauria de ser autònom. Aquest Institut és o hauria de ser l'encarregat de fer la feina, ja que té tots els programes d'actuació de serveis socials: disminuïts, vellesa, atenció primària, ajudes d'urgència, drogues, salut mental, etcètera; tot el que resta a la Conselleria no serveix per a gran cosa. Cap actuació que no sigui de les de l'ICASS no aporta res ni al benestar social ni als serveis socials. Aquests mateixos pressupostos justifiquen el no-manteniment del Departament. La feina,

la fa l'ICASS amb el seu 74% del pressupost, i és un organisme que no necessita cap conseller i que podria continuar funcionant sense dependre de Benestar Social. Si desaparegués el Departament, a més, podríem disposar de 6.300 milions, que ara són malgastats de forma escandalosa. Continuar mantenint Benestar Social, de moment, significa retenir 6.300 milions, que podrien anar destinats a sectors necessitats i que ara s'utilitzen per mantenir una infraestructura inútil.

Dels 24.000 milions destinats al Gabinet del Conseller i a la Secretaria General, 19.000 són transferits a l'ICASS. L'evidència és clara. Per què s'ha de mantenir un gabinet i una secretaria general si la feina la fan els altres? I també ens podríem referir a altres tipus de despeses incorporades en aquest apartat. Estan segurs que val la pena pagar 1.600.000 pessetes diàries pel lloguer del Palau de Mar, un local aparatós i espectacular, però que ens sembla, realment, molt car? Igualment, de què serveixen els 1.300 milions d'Acció Cívica? Seria inútil tornar a repetir la necessitat que desaparegués Acció Cívica quan el passat 20 de juny els diaris recollien la informació que demostra el que nosaltres anem repetint des de fa temps, que Acció Cívica és un departament de propaganda política, i la prova és que l'antic director general, avui dia, ha estat traspasat i dirigeix una campanya de Convergència per captar nous militants. (*Remor de veus.*) Informatitzar amb xarxa les oficines de Benestar Social no deixa de ser un atac més a les actuacions locals. El que caldria és informatitzar els serveis socials d'atenció primària, que són els que, a la pràctica, han de solucionar les mancances de la gent, especialment quan les seves sol·licituds d'ajudes han estat denegades per Benestar Social. Gasten uns recursos tot dedicant-los a unes oficines que tenen poca efectivitat i fan molta nosa a l'autonomia i les competències municipals i aporten confusió davant la ciutadania.

També seria interessant entendre per què els casals d'avis depenen d'Acció Cívica, quan l'ICASS disposa de programes per a la gent gran. Els 423 milions destinats al manteniment d'aquests casals són del tot insignificants. Es van muntar els grans casals, se'ls va prometre tota classe de serveis i ajudes i ara se'ls deixa sense aquesta ajuda i se'ls treu el caramel de la boca. A més, se'ls intenta imposar uns estatuts que oficialitzen el dirigisme i el centralisme d'Acció Cívica, del Palau de Mar, sota la gestió lliure dels socis dels mateixos casals i la lliure iniciativa d'ells en les seves actuacions.

En la recent remodelació, s'ha perdut l'oportunitat de tenir una organització més coherent. Formació d'adults i serveis comunitaris, que solament representen el 10% de les despeses del Departament, haurien d'haver passat als departaments d'Ensenyament i de Política Territorial, respectivament, racionalitzant l'estructura, facilitant la coordinació amb altres actuacions del mateix camp i evitant les temptacions de dirigisme o de manipulació partidista. Canviar aquestes direccions generals, que tan poc pes representen dins el pressupost, no hauria significat cap pèrdua per al manteniment dels serveis socials i l'atenció a les necessitats socials, com se'ns va voler fer creure quan es parlava de fer desaparèixer el Departament.

Hi ha altres elements estranys dintre aquesta Conselleria. Per què ens hem de gastar 227 milions mantenint l'Incavol, tot un institut per al voluntariat? Per què l'Administració ha de controlar i dirigir el voluntariat? La força del voluntariat és quan aquest creix espontàniament de la societat civil, quan aquest es revolta i vol transformar la societat; aquestes forces són les que poden anar canviant situacions de necessitat. Si domesticuem el voluntariat, estem domesticant una força social que ens podria ajudar a canviar moltes situacions. Pensem que gastant aquests milions a mantenir un institut de promoció del voluntariat estem aconseguint l'objecte contrari; podríem disposar d'aquesta partida per a fins més adequats. En qualsevol cas, estem a favor de l'ajuda i l'impuls, amb ple respecte sempre a la iniciativa de les persones i la seva lliure decisió, i estem completament en contra del dirigisme i control polític sobre les entitats. Pensem que el manteniment de l'Incavol, que en qualsevol dels casos no hauria de ser competència de Benestar Social, només es pot entendre a partir d'aquestes condicions, que l'actual Institut no estem segurs que compleixi. Vagi també aquesta crítica adreçada a certa fallera controladora que alguns ajuntaments també han iniciat sobre les entitats. El control i el dirigisme són la millor recepta per acabar amb aquest associacionisme i el voluntarisme floreixent a la nostra societat al llarg dels darrers temps i que cal no impedir el seu desenvolupament.

La recent reforma del Departament sí que ha esporgat una part de la Conselleria. Per una banda, ha eliminat l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes de la seva òrbita directa i l'ha traspasat a Governació, tot i que ara es manté en una segona òrbita i amb lligams pressupostaris que nosaltres considerem inconvenients. En qualsevol cas, d'aquest tema, ja n'hem parlat en altres ocasions al llarg d'aquest debat pressupostari i no tinc res més per afegir-hi. En qualsevol cas, només recordar al diputat senyor Codina el seu compromís per tal de fer una primera reunió el proper 16 de setembre per començar a parlar del futur del joc a Catalunya i quines possibilitats de consens hi ha.

Un altre àmbit que ha volat és la Direcció General d'Atenció a la Infància, en aquest cas cap a Justícia, i, consegüentment, han desaparegut del pressupost de Benestar Social els 5.000 milions que es venien dedicant a aquesta Direcció General. Si bé és cert que el Departament necessitava una reestructuració, l'última i la pitjor que es podia fer era treure infància dels serveis socials i passar-ho a Justícia. En aquests darrers anys s'ha posat l'esforç a separar clarament el que en règims anteriors anava junt, amb l'entrada de les polítiques democràtiques es va veure clar que calia distingir entre els aspectes reformadors i els d'atenció, no es podia barrejar els menors que han tingut problemes amb la justícia i tota la troca de prevenció i atenció a la infància, tant pel que fa a la infància amb risc com aquells aspectes lligats a aquest camp, com poden ser els acolliments i les adopcions. Avui, per problemes polítics, sembla, entre els dos socis de la coalició, s'ha donat un gran pas enrere ajuntant altra vegada Infància i Justícia. En poques paraules, s'ha criminalitzat la infància en risc, quan l'aspecte que ha de jugar la DGAI és la prevenció. Volem des d'aquí lamentar les para-

les del president de la Generalitat, que en aquest mateix hemicicle, amb motiu d'una pregunta parlamentària va justificar i avalar aquesta criminalització o judicialització de la infància en risc. El pitjor que es podia fer era allunyar l'atenció a la infància dels serveis socials, i això és el que han fet, que alguns aspectes de l'atenció a la infància acabin als jutjats no significa de cap manera que la DGAI passi a dependre de Justícia.

S'ha fet un greuge als infants que cap país avançat creiem que hauria hagut de fer, almenys un país avançat com el nostre.

Parlem de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials. El pressupost general de l'ICASS s'ha vist reduït de 600 milions, que, tenint en compte l'increment dels costos estables, significa una disminució important en transferències, i sobretot en inversions. En la Memòria del Projecte de pressupostos es parla únicament de seguir mantenint programes en funcionament; en cap cas aquests programes s'augmenten, i no se'n crea cap de nou. Això, afegit a l'increment de persones necessitades, tant per l'increment de la precarietat social com per l'increment de persones grans amb necessitat d'atenció, suposarà un increment important de persones desateses. Mirem-ho per programes en concret.

Persones amb disminució. L'any 95, el Programa unificat d'ajudes d'atenció social a disminuïts, el PUAS, va rebre 7.327 sol·licituds, de les quals en van ser aprovades 5.556, per un import de 1.116 milions; el 24% de les sol·licituds van ser denegades per presentar-se fora de termini, per no tenir cap ajuda destinada a aquella necessitat o per no considerar-se convenient. Aquest any han previst tramitar 5.500 expedients i destinar-hi 1.150 milions: això vol dir que, si es presenten les mateixes sol·licituds de l'any passat, que segurament en seran més, ja n'hauran de denegar 2.000; si no volen al·legar que el motiu és la manca de pressupost, només caldrà buscar qualsevol error en la sol·licitud per denegar-ne l'ajuda. També caldria dir que les aprovades són insuficients amb les despeses reals i que aquestes ajudes són un dels escassos recursos amb què compten moltes persones amb disminució.

Per a la supressió de barreres arquitectòniques, l'any 95 es gastaven quantitats insuficients, però que tenien l'objectiu d'impulsar una política d'accessibilitat, d'acord amb la Llei 25/91, de promoció i accessibilitat i de supressió de barreres arquitectòniques –en concret, 105 milions per als ens locals, 110 milions per a institucions, per a les entitats, i 48 per a les persones–; en aquests pressupostos que estem discutint totes aquestes partides han desaparegut. De què serveix, doncs, fer aquestes lleis si després en buidem les partides? També podem indicar que tampoc estan pressupostats un pla d'habitatge, promès en cada exercici i que no apareix mai, aquest pla, com tampoc recursos per a la integració laboral de les persones amb disminució física, ja que només s'indica l'import destinat a centres especials de treball. Tampoc no es parla de foment del moviment associatiu, especialment important en atenció a les persones amb disminució.

Vellesa. L'any 95 es van desestimar, per manca de pressupost, 1.367 ajudes a famílies amb gent gran discapacitada a casa, i 995, pel mateix concepte, que

sol·licitaven una ajuda per anar a una residència. Aquests dos programes van rebre 1.000 milions, i es van atendre 2.500 persones. Aquest any s'ha previst atendre'n 3.200, que suposa d'entrada denegar 1.500 ajudes, només en el cas que es presentin les mateixes que l'any passat, cosa que pensem que en seran moltes més, degut a l'increment social de les persones grans amb necessitat d'atenció. Les actuals partides suposen que més de dues mil o tres mil famílies vegin denegades les seves sol·licituds, dos mil o tres mil avis continuïn malvivint en llocs no adequats per a l'atenció necessària –recordo que estem parlant amb dades del mateix Departament, que no estem fent cap especulació.

M'agradaria que veiessin què signifiquen tots aquests milers de disminuïts o de persones grans que veuran denegades les seves ajudes i la diferència que per a molta gent d'aquest tipus representa el fet de tenir una ajuda d'aquesta mena o no tenir-la. Podríem continuar així amb tots els altres programes. Per exemple, les ajudes destinades a urgències socials, que es concedeixen en casos de gran necessitat, que tenen una partida de 35 milions, quan l'any 95 va ser de 55 –amb aquests 55 milions es van denegar el 29% de les ajudes, amb una mitjana de 63.000 pessetes per ajuda–, ajudes d'urgència que poden trigar dos mesos a ser atorgades. Esperem que ningú de nosaltres les hagi de fer servir algun cop per entendre què signifiquen i, sobretot, per no haver d'entendre què significa saber que t'ha estat denegada per manca de pressupost.

Tot això són exemples que serveixen per veure com aquests programes d'ajudes deneguen el 40, el 50 o el 60% de les sol·licituds, i que amb les partides pressupostàries podran augmentar en alguns casos fins al 70%. Senyores diputades, senyors diputats, crec que, després d'aquestes explicacions, podem entendre per què al principi em referia i utilitzava la paraula del «malestar social».

També m'agradaria fer esment dels convenis del Departament amb els ens locals per cobrir la xarxa d'atenció primària i el servei d'ajuda a domicili –ambdues partides fa dos anys que estan congelades–, xarxes locals d'atenció social que veuen augmentar les seves demandes en haver reduït la cobertura social de diversos serveis. Això significa que els ajuntaments han d'augmentar les seves despeses en serveis socials sense que augmenti la col·laboració de la Generalitat, i això implica un deteriorament de l'atenció de ciutadans i reduir-se, sobretot, les actuacions preventives, que significa més necessitat el dia de demà.

Em sap greu oferir una certa visió pessimista, però aquesta situació s'agreuja veient que tindria una solució molt senzilla i que per motius clarament partidistes no es porta a terme. Per exemple, per cobrir totes les sol·licituds d'ajuda que es van denegar l'any passat calien 1.600 milions, que representa gairebé el pressupost d'Acció Cívica, i per augmentar tots els programes previstos de disminuïts, gent gran, atenció primària i els plans interdepartamentals que estan aturats –pobresa i immigració– serien més que suficients els 6.300 milions que s'estan perdent amb el manteniment del Gabinet del Conseller i la Secretaria General.

Un altre dels greuges reiteradament repetits és el de la morositat de la Generalitat en el camp dels serveis socials. Si bé els retards en el pagament de les subvencions —o dels convenis, quan n'hi ha— és un gran problema per a les entitats o empreses receptores, quan aquestes entitats són d'iniciativa social el problema esdevé dramàtic. L'assistència social requereix pagar professionals i comprar mitjans que esdevenen molt cars per a les seves disponibilitats. I el no-compliment de compromisos per part del Govern aporta serioses dificultats. Tenint en compte que les despeses que representen les entitats i iniciatives socials són inferiors a les que li costaria al Govern si el mateix servei el fes directament, aquests retards són del tot injustificables i representen una penalització injustificada.

Vostès ens diran que això és responsabilitat de la Conselleria de Finances; fins i tot en veu baixa ens diran que el responsable principal és el nefast sistema de finançament autonòmic que patim i que vostès són incapços de reformar. Però el fet és que hi ha desenes o centenars de milions pendents de pagament a les entitats i que ningú no aporta cap solució definitiva. Amb aquest llast no es pot funcionar i, si les entitats aconseguïen crèdits bancaris per tapar forats i poder subsistir, els interessos redueixen substancialment la rendibilitat que les subvencions o els convenis podrien aportar. Abans que les entitats comencin a tancar, senyors del Govern, resolguin el problema dels seus deutes; si no, el problema es farà més gros i els perjudicats darrers seran, com sempre, els ciutadans i les ciutadanes atesos per aquesta mena d'entitats. Si el problema per si ja és prou greu, només faltava ara que totes les entitats haguessin, com s'ha disposat, de fer auditories anuals on es reflecteix en quina forma es gasten els diners que no reben. Per a més inri, aquestes auditories han de ser finançades per la mateixa entitat; és a dir, una nova despesa a justificar en l'auditoria.

I, ja que parlem de subvencions i del pressupost del Govern, voldria manifestar el dubte de per què algunes entitats o coordinadores d'entitats, molt arrelades i solvents, no tenen partides pressupostàries pròpies i estables, cosa que fa que quedin a mercè de possibles arbitrietats i de decisions sempre massa retardades, mentre que d'altres que tenen partides establertes als pressupostos no gaudeixen d'una credibilitat gaire alta, amb seriosos problemes de funcionament, de relació amb els treballadors i de tracte als usuaris, tal com certs diputats i diputades hem estat informats darrerament.

Vull acabar parlant del mateix tema pel qual he començat: el de la pobresa i l'exclusió social. El Departament va presentar l'any passat un pla integral de lluita contra la pobresa i l'exclusió social, aprovat el mes de maig del 95 pel Govern de la Generalitat. Han passat ja molts mesos i aquest Pla no acaba de funcionar i, per no funcionar, no té ni tan sols una partida pressupostària clara i concreta.

Diputades i diputats de la majoria, la lluita contra la pobresa s'ha limitat darrerament i de forma gairebé exclusiva a un programa limitat, mal organitzat i poc promocionat, de la renda mínima d'inserció: el PIRMI. Fa uns pocs plens, el Grup de Convergència i Unió, per boca del diputat Hinojosa, va anunciar la convocatòria

d'unes jornades de debat el proper mes d'octubre, a les quals —va dir— els grups parlamentaris hi estàvem invitats. Prenem nota d'aquesta invitació i ens comprometem a treballar-hi amb la voluntat de cercar solucions al problema de la pobresa al nostre país. Mentrestant, però, el Govern no ha tingut el detall de destinar prou recursos, en aquests pressupostos, per eradicar-la.

Aquest motiu i els altres esmentats fan que no ens agradin aquests pressupostos i és per això que mantenim les esmenes a la totalitat, i fem la petició perquè siguin votades favorablement per tots els grups de la cambra.

Aquest és el nostre posicionament.

Senyores i senyors diputats, senyor president, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, i per defensar l'esmena 525, té ara la paraula la diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. Barenys i Martorell

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, després de quaranta hores de debat, jo crec que estem al límit, quasi, d'entrar en una situació de malestar generalitzat, quan ens toca parlar, precisament, de la Conselleria de Benestar Social.

Jo seré..., intentaré ser molt breu. En principi, volia fer una reflexió sobre l'estat de benestar. Vivim uns moments de crítica, d'anàlisi, de valoració del que han sigut les polítiques de l'estat de benestar; tots ens hi apuntem, tots diem que volem salvar l'estat de benestar, i quan diem això jo penso que hi ha d'haver coherència entre el que es diu i entre el que es fa. De l'anàlisi d'aquests pressupostos —ho varem dir en el moment de discutir l'estat de despeses, i en el moment de presentar les nostres esmenes a l'articulat—, en deduíem que aquesta defensa clara i nítida de l'estat de benestar no l'està fent el Govern de la Generalitat. I posaré l'exemple dels serveis socials. Vostès gestionen, en competència exclusiva, un paquet important de serveis i prestacions que fan —i vostès ho saben tan bé com jo— una funció redistribuïdora i d'estabilització dels problemes socials. El sistema públic de serveis socials serveix per a això: per redistribuir i per estabilitzar, i per cohesionar.

Numèricament el sistema públic no són gaires milions, vostès ho saben: la Conselleria de Benestar, amb altres departaments, amb altres direccions generals, té entre 50 o 60.000 milions de pessetes, o sigui que l'import és poc, és poca cosa, però la seva funció és molt important. Perquè el sistema de serveis socials actua de forma transversal, a través dels altres sistemes, i completa l'atenció de sectors de població que queden a vegades expulsats del sistema de producció, de les necessitats socials, etcètera, etcètera.

Per això, quan vostès parlen de cohesió —i no els diputats que hi ha aquí, sinó el Govern, i el mateix president de la Generalitat—, jo crec que no tenen clar de què estan parlant, perquè no es pot parlar de veritat de cohesió social i reduir els pressupostos en les partides con-

cretament molt significatives, sobretot la dels serveis socials. Ho han dit els diputats..., el senyor Lora i el senyor Bosch: aquest any hi ha una reducció, nosaltres creiem que important, del 5,3 amb relació a l'any passat, reducció que, com a mínim, hauria d'haver quedat a zero, el pressupost, amb relació a l'any passat –això, com a mínim; amb augment del cost de la vida, 2.748 milions.

I, a més a més, ja que hem tingut aquests dies accés a la liquidació del 95 –també ho deia el senyor Lora–, la diferència és moltíssima: a mi em dóna un 8%. Això dels números és complicat, però... la relació entre el que l'any passat i aquest hi ha de diferència, la comparació, a mi em dóna 4.830 milions, un 8%. I és més: nosaltres constatem en l'anàlisi una tendència a la baixa, una tendència a la baixa a l'ICASS-Generalitat. Si partim de l'any 93 i anem comparant 93-94, 93-95, 93-96, o 95-96, veiem que la diferència entre el 93 i el 1996 és de reducció; hi ha una reducció considerable –d'un 4%, o un 4,17–, amb uns milions importants –80, o 70, o 90 milions de pessetes.

Això és greu, perquè va demostrant una tendència. I, a més a més, la reducció segurament que fóra més si poguéssim treure del pressupost de l'any 95 el traspàs dels serveis socials de la Diputació: va rebre l'ICASS-Generalitat 2.230 milions de pessetes, del traspàs dels serveis socials, que va incrementar l'any passat el seu pressupost, però, de veritat, de les despeses de la Generalitat, del finançament directe, van ser menys diners que l'any 94. No sé si m'embolico o no, però, en definitiva, el que vull dir és que el pressupost de l'ICASS-Generalitat no creix, es redueix, sobretot si fem aquesta comparació a partir de l'any 93. I això per nosaltres té una lectura, que vol dir que es van reduint les polítiques públiques i no es té la responsabilitat adequada per desplegar el sistema públic de serveis socials aprovat..., el model aprovat i la Llei aprovada per aquest Parlament de Catalunya, encara que no va ser per la majoria dels grups parlamentaris, sinó únicament per vostès; no obstant això, tenen l'obligació de desenvolupar-ho.

I si mirem els programes, també ho han fet els altres diputats, i veiem que l'atenció a la vellesa queda en un creixement zero, la inversió de la vellesa, del servei de la vellesa disminueix en un 55%, i aquí, si en fem una lectura objectiva, veiem que és on queda demostrada la tendència que la Conselleria de Benestar Social va prenent. Vostès ja no inverteixen en la xarxa pública d'equipaments i serveis de la vellesa, sinó que els diners que l'any passat, els milions, els 600 milions que l'any passat estaven per a inversió van incrementar les partides de subvencions a famílies i de beques o d'ajuts per tenir places residencials, la qual cosa vol dir que vostès deixen de costar allò que han de fer, que és la xarxa pública, per assegurar en un futur l'estabilitat de les prestacions de serveis socials, i el que fan és donar beques i pensions, que avui es donen i, com vostès saben, potser demà no es podran donar o no es voldran donar.

El senyor conseller sempre ens diu que aquí tenim una cobertura ja del 4 per mil, xifra que estableix l'OMS, pel nombre de places per residències de gent gran; sabem que això no és veritat, en parlarem en un altre

moment, perquè sobretot aquest 4 per mil es compon de residències subvencionades, de residències concertades, de residències mercantils, moltes d'elles que no estan enregistrades, que no reuneixen les condicions que han de reunir, o sigui que és molt fàcil dir de cobrir el 4 per mil, però no és un 4 per mil de xarxa pública, sinó que és un 4 per mil tan heterogeni que no és vàlid per posar-lo dintre d'aquesta comparació. En definitiva, vostès han rebaixat 200 places públiques l'any 1996, en relació amb el 95, segurament deuen ser places concertades, en tot cas la memòria diu que hi ha 202 places públiques menys que no hi havia l'any 1995.

Podria posar uns quants exemples més del pressupost de la gent gran i de la reducció de determinades partides. La meua companya Marina Geli en el debat a l'articulat va posar exemples prou clars, sobretot pel que fa referència al servei de persones grans, jo mateixa vaig posar bastants exemples pel que fa referència al servei de persones amb disminució, PUAD, barreres arquitectòniques..., per tant, no entraré en aquest tema, només faré una petita observació sobre els centres especials de treball. Aquest és un sector que vostès es van comprometre a establir la seva normalització, regulació al final del 1996, això no ha sigut d'aquesta manera, i vostès s'han avançat –no vostès, sinó el senyor conseller i la Conselleria–, han pres ja dues decisions polítiques que nosaltres creiem que són greus. La primera, que han congelat les places dels centres especials de treball, han deixat les places transitòries sense sortida, han creat un nou servei, que és diu SOI, per prestar, segons diuen vostès en la memòria, una atenció diferenciada a aquell grup de nois en edat laboral de més de divuit anys que no podran passar ja a un centre especial de treball, sinó que estaran com en una espècie de sala d'espera, per estar en la qual, a més a més, hauran de pagar, en una situació de parats sense cap subsidi de parats i, a més a més, havent de renunciar a uns drets adquirits que tenien, pensant que al final de 1996 tindrien, com a mínim, la cobertura de la Seguretat Social i el salari mínim. Jo crec que això és realment greu, és un tema que aquí el discutirem més, nosaltres ja teníem presentada una interpellació que no s'ha pogut substanciar, però creiem que cal fer un debat amb el conseller sobre aquesta qüestió.

I aquest no és l'únic problema, i ens ho deia la coordinadora de tallers en una carta que ens va enviar a tots els grups parlamentaris, que ens deien que, com que no hi ha hagut augment de les partides del servei a disminuir, o ha sigut molt poc, un 1,65 el que s'han augmentat, les partides que van orientades als centres especials de treball, els nois i noies que treballen als tallers l'any 96 no tenen el mínim augment. És a dir, ens deien ells: s'ha incrementat en un 5% les remuneracions del personal, el salari mínim interprofessional ha crescut en un 3,5; els mòduls dels centres especials de treball només han tingut un augment d'1,65; per tant, un percentatge difícil, baix, per poder mantenir les places i poder donar compliment als acords que s'havien fet en el conveni que s'havia signat amb el sector i la Conselleria de Benestar Social.

Dir que un altre problema afegit del Govern de la Generalitat és la morositat. En la liquidació del pressupost

del primer trimestre del 96 vostès devien 1.030 milions de capítol 4 i 117 milions de capítol 7 a les entitats d'iniciativa social. Vostès estan pagant a noranta dies, a mig any i a un any entitats que no tenen diners per poder fer-hi front, no tenen liquidesa i, per tant, han d'anar al banc a buscar el préstec, amb la qual cosa la subvenció els surt molt més cara perquè hi ha uns interessos de per mig.

Dels serveis d'atenció primària, no en parlaré; hi ha una moció que discutirem en acabat, i hem arribat a uns mínims acords, la Federació de Municipis acaba de signar un conveni, en tot cas, ja veurem com es desplega tota aquesta situació de les relacions entre la Conselleria i la Federació de Municipis. En tot cas, el nostre dubte és si vostès volen o no volen que el sistema de serveis socials sigui un sistema públic; el nostre dubte és si vostès, segons ens sembla, per l'anàlisi dels números, comencen a reduir les places públiques o els serveis públics i a donar més voluntat, més força a les subvencions i a la política de mercantilització dels serveis socials, deixant les iniciatives a la iniciativa social o mercantil, en tot cas ho veurem durant aquest any, ho veurem en el debat dels pressupostos del 1997.

Jo només volia acabar, perquè tinc el llum vermell, dient que nosaltres no ens acabem de creure els arguments pels quals vostès redueixen els programes de serveis socials. Casualment m'ha vingut a la meua mà una invitació del conseller de Benestar Social a un sopar de cloenda de l'Escola d'Estiu del Voluntariat, que tindrà lloc dissabte al Museu del Ferrocarril, de Vilanova i la Geltrú. Aquest sopar és gratuït. I li ha vingut la invitació a una amiga meua que no hi té res a veure; va fer unes classes, una vegada, dintre de la Direcció General d'Acció Cívica. A aquesta senyora l'han invitat, ha telefonat, ha preguntat realment què ha de pagar, li han dit que res, que el servei és gratuït, que el transport és gratuït..., una vegada més.

La Conselleria de Benestar Social i la Direcció General d'Acció Cívica actuen discriminatòriament. La despesa al pressupost de la Direcció General d'Acció Cívica va en una direcció, no té control, i la despesa de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, i concretament dels programes de servei a disminuïts, de vellesa o d'atenció primària es van reduint sense, sota el nostre criteri –valgui la redundància–, un criteri objectiu i una racionalitat i una justícia.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per continuar la defensa de les esmenes del Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Bustos.

El Sr. Bustos i Garrido

Gràcies, senyor president, seré molt breu i més concret. En la defensa d'aquesta esmena que fa referència a l'Institut Català del Voluntariat tan sols diré alguns elements que creiem important ressaltar, que han motivat la presentació d'aquesta esmena, i, per tant, voldria començar per recordar el que el Grup de Convergència normalment diu. Vostès diuen: volem potenciar el

voluntariat. També, sobretot el conseller, que ara no hi és, i jo he tingut ocasió d'escoltar-ho més d'una vegada, diu: «és molt important, hem d'impulsar que els ciutadans, les ciutadanes de Catalunya participin en la construcció del país des del compromís, des de l'aportació individual per millorar la collectivitat». Això el senyor conseller ho diu moltes vegades, però, és clar, quan toca fer-ho, no es fa. I parlem d'un pressupost realment petit: 226 milions, l'any passat hi havia 280 milions, 40 milions menys d'impuls, de voluntat, de valoració de la participació del voluntariat i altres. Però, és clar, quan mirem el pressupost –pressupost que no és molt gran–, trobem la sorpresa que, a més de 40 milions menys, hi ha una partida que té un 70% més: és la de personal. És clar, si creiem en el voluntariat, no vol dir que creiem en l'Institut Català del Voluntariat, són coses diferents, per nosaltres són coses diferents, perquè, si l'únic important..., el que sí que realment té una crescuda del 70% és el capítol de personal, això vol dir que potenciem l'Institut Català del Voluntariat, no el voluntariat. Perquè per gestionar el que no arriba ni a 100 milions de subvencions no fan falta 40 milions de personal, creiem, perquè les altres partides són protocol, publicitat, difusió –això sí, és important–..., creiem que no és la missió del Govern, si realment vol potenciar el voluntariat: perquè la gent participi, la gent porti el seu temps personal a la collectivitat, jo crec que no fan falta, de veritat, creiem que no fan falta 43 milions de pressupost de personal. És molt important per nosaltres?, home, doncs sí, perquè, és clar, vostès diuen que tenim un Institut Català del Voluntariat, amb això vostès volen dir que creuen en el voluntariat: vostès no hi creuen, vostès volen aparentar un interès en el terreny aquest i estan demostrant un interès que en realitat és fals.

Bé, he dit que seria breu i ho sóc. Realment, no mereix la pena discutir aquest tema més. Nosaltres hem presentat aquesta esmena, ja sabem que no votaran que sí, però ja els anuncio que quan tornem de vacances, una de les primers proposicions no de llei serà discutir sobre aquest tema i veure què fem. Si és necessari mantenir-ho a la Conselleria, si es fa una política real d'impuls a la gent perquè hi participi, o fa el que nosaltres creiem que fa, que és controlar, fer la política que fa molt sovint, intervenir en les entitats i no realment potenciar el voluntariat, com hem vist en el pressupost, que realment és molt trist, perquè la gestió directa a les entitats –si vostè mira el pressupost– és de 31 milions de pessetes, només.

Moltes gràcies.

El president

Per acabar de defensar les últimes esmenes socialistes al Departament de Benestar Social, té la paraula el diputat senyor Joan Oliart.

El Sr. Oliart i Pons

Gràcies, senyor president. Únicament per a la 530, que és la de retorn de l'empresa pública Adigsa, qüestió ja molt tradicional.

Les senyores i senyors diputats que m'hagin escoltat en altres intervencions o en el decurs d'aquest debat hauran comprovat que, malgrat que és aquest un debat de pressupostos, he parlat molt poc de xifres. En aquesta ocasió sí que parlaré d'algunes, perquè és indubtable que a través d'aquestes xifres es veurà per què nosaltres demanem aquest retorn i el perquè de la nostra crítica fonamental a aquesta empresa, que considerem que és molt poc eficient.

Fixi's vostè en l'evolució dels pressupostos dels darrers sis anys: remuneracions a personal, doblades (*remor de veus*), de 686 milions a 1.255 milions, això des de l'any 1990 –ho repeteixo– fins ara. Despeses corrents, triplicades: de 312 milions a quasi 1.000 milions; en canvi, les obres de rehabilitació, que és el seu objectiu principal, han disminuït un 15% i han passat de 4.794 milions a 4.110 milions. Eficiència, senyores i senyors diputats? Jo ho deixo a la seva consideració, jo més aviat pensaria que això és una oficina de col·locació. En tot cas, treguin vostès mateixos les conclusions que creuin més pertinents. A més a més, hi ha els comentaris a algunes altres partides sobre l'opacitat i descontrol que hi ha en moltes d'aquestes partides i en moltes de les actuacions i activitats d'aquesta empresa. Per exemple, lloguers de béns immobles, pressupost de 1990, 56 milions; pressupost d'enguany, 122 milions. Per què? I m'agradaria que se'm contestés aquesta desproporció tan important. Serveis professionals i d'independents, diu, de professionals independents: 158 milions. Escolti, arquitectes, urbanistes..., se'n necessiten? Al Departament de Política Territorial n'està ple, n'està fàrcit, a l'Incasol, a la Direcció General d'Urbanisme a la Direcció General d'Habitatges i Rehabilitació..., ple. Mirin vostès, en tot cas, les memòries de personal. Publicitat i propaganda, 23 milions de pessetes. Una empresa que només ha d'administrar un patrimoni que s'havia transferit, per què necessita fer publicitat i per què necessita 23 milions de pessetes per donar-se a conèixer? Nosaltres, això, no ho podem entendre de cap de les maneres.

Però després ve allò que en diuen en castellà *la guinda*: «Altres despeses diverses», 113 milions de pessetes; un calaix de sastre que vagin vostès a saber per a què serveix. Indubtablement, nosaltres aquí tenim moltes incògnites i ens agradaria que en el torn de resposta, doncs, ens poguessin aclarir alguns d'aquests conceptes, que indubtablement nosaltres no sabem per a què són.

Nosaltres –ho repetim– aquí hi ha massa despesa, innecessària, eh?, i incontrolada. Però, a més a més, hi ha raons d'ordre més general i polític. Per exemple, la gran partida d'obres de rehabilitació –aquesta a què m'he referit abans–, com sempre, no ve acompanyada de cap memòria d'inversions o actuacions. Per tant, control parlamentari, impossible; discrecionalitat de les decisions, naturalment això ho afavoreix, i –com deia molt bé la Sindicatura de Comptes, en un informe de gestió i fiscalització d'aquesta empresa, recentment presentat al Parlament– no és possible saber –afirmava– el compliment dels objectius anuals, donat que aquests objectius en aquesta empresa no han arribat a ser mai explicitats, en no existir una memòria justifica-

tiva. No són paraules nostres; són paraules d'una institució tan honorable i tan important com és la Sindicatura de Comptes.

Nosaltres, personalment, no creiem que la forma jurídica de societat anònima que revesteix Adigsa sigui la més idònia. I no ho creiem perquè no té caràcter ni finalitat lucratiu; perquè la major part dels seus ingressos són via subvenció de l'Administració de la Generalitat. I nosaltres creiem que una altra forma jurídica de les contemplades a l'Estatut de l'empresa pública catalana facilitaria el seu control públic. Adigsa, senyores i senyors, com a mínim, ha de dependre del Departament de Política Territorial. Per què? Perquè la política d'habitatge ha de tenir en si mateixa una unitat interna i externa, i també perquè, d'aquesta manera, hi hauria més racionalitat a les actuacions. Això o reintegrar totes les competències i serveis de l'Incasol, que tal vegada seria la millor solució, perquè així, d'aquesta manera, desapareixeria una empresa, Adigsa, que si serveix per a alguna cosa, al nostre entendre, és per a fer política electoral.

Conclusions, senyores i senyors diputats, en aquestes hores. Primer: aquest pressupost, com tots els anteriors, és d'una gran opacitat; no podem admetre que una política i uns recursos que afecten 70.000 habitatges i 350.000 ciutadans es puguin aplicar amb tan escàs control parlamentari. Segon: l'evolució de les partides centrals indica una pèrdua constant d'eficiència administrativa. Tercer: la suma de les partides supèrflues o ambigües de difícil comprensió i seguiment sobrepassen els 500 milions de pessetes.

En definitiva, senyores i senyors diputats, se'ns presenta un pressupost que vol deixar les mans lliures per aplicar la política que més convingui a la Conselleria en cada moment; les mans lliures per signar els convenis en funció de promeses electorals i d'acords clientelars, que no en funció de prioritats objectives i ben conegudes.

Senyores i senyors diputats, una vegada més, i mentre se'ns presentin d'aquesta manera aquests pressupostos, demanem el seu retorn.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor president, senyores i senyors diputats, és veritat que és una hora una mica intempestiva, no per l'hora del dia, que l'hora del dia està bé, el que passa és que són moltes hores acumulades i vostès estan cansats. Jo no, jo estic la mar de bé i ara el president m'ha donat el temps suficient, quaranta-cinc minuts, per poder parlar amb vostès; per tant, podem dialogar durant una estona.

Mirin, la presentació d'aquestes tres esmenes a la totalitat del Departament de Benestar Social –com no pot ser d'altra manera– s'han fet des d'una òptica de críti-

ca global de la Conselleria, la qual cosa m'obliga, de totes maneres, a mi, o em dóna peu a haver de fer una introducció, una petita introducció, situant el que nosaltres creiem, l'òptica que nosaltres tenim d'aquesta Conselleria, perquè vostès han tingut l'oportunitat d'expressar la seva òptica i els seus dubtes respecte als beneficis que aquesta Conselleria pot donar a la nostra societat.

Mirin, Convergència i Unió té un projecte de país; té un projecte determinat de país i té un programa de Govern i aquest programa es presenta a la societat i la societat, fins ara, ens està donant la majoria. I en aquest projecte... –la majoria, la majoria, senyor Nadal; relativa, però majoria; no he dit absoluta. I en aquest projecte, en aquest projecte, vostès també hi estan d'acord, perquè el projecte del nostre país, el que nosaltres volem, és un país en el qual tots els ciutadans es puguin trobar a gust, puguin viure i puguin sentir-se orgullosos de pertànyer a aquest país.

Nosaltres volem un país en el qual ningú se senti exclòs, ningú se senti abandonat, ningú se senti oblidat per l'Administració. I per fer això nosaltres creiem que és útil la Conselleria de Benestar Social; per això defendem la seva existència i la seva política global. I estem d'acord que no és la Conselleria de Benestar Social exclusivament la que ha de vetllar pel benestar dels ciutadans; és tot el Govern, són totes les conselleries que han de vetllar pel benestar de la societat, de tots els ciutadans del nostre país.

Però no és menys cert que és bo que hi hagin unes persones determinades que serveixin específicament per posar en pràctica determinades polítiques específiques, i que actuïn sobre determinats sectors de la societat que corren el risc de quedar exclosos d'aquesta societat tremendament competitiva en què estem immersos, ho vulguem o no, hi estem immersos i hi estarem més en el futur.

I en aquest context nosaltres presentem avui –ho vam presentar l'altre dia– uns pressupostos que... Senyor Lora, no li parlaré de la reducció, li parlaré d'una altra cosa, no de la reducció; ja no els parlaré més de la reducció, perquè tots saben que estem amb uns pressupostos reduïts. De totes maneres, menys reduïts del que es diu i del que ha afectat altres departaments. I, senyora Barenys, no és veritat que cada vegada estiguem invertint menys en aquest Departament; no és veritat. Li parlo del 94-95; 94-95, pressupost global, pressupost total; 94: 56.800 milions de pessetes. 95: 59.438 milions de pessetes. 56..., aquí hem baixat un 4%. Un 4% en números objectius, en números relatius és 4 i en números absoluts són 2.000 milions de pessetes.

Estem contents que això hagi passat? No, què hem d'estar contents! Nosaltres en volem més, però és el que és i no en parlarem més.

Ara m'agradaria, de totes maneres, dir-li al senyor Lora: per una banda, escolti, senyor Lora, jo el felicito, vostè ha fet un bon discurs. Li auguro un bon bagatge parlamentari i vostè pot ser un bon parlamentari. Ei!, però no té raó; vostè ho ha explicat molt bé, però no té raó. No té raó en dues coses: escolti, vostè no es pot atribuir, perquè això és pura demagògia, vostè no es pot

atribuir la representació de les persones i dir-me a mi i al meu Grup: «Vostès quedin-se amb els números.» No. Vostè això ho pot dir, però no s'ho pot creure perquè seria dolent, seria dolent per a la convivència. Nosaltres creiem que tota política ha de tenir com a objectiu central la persona; per tant, compartim aquest interès. La seva crítica d'insolidaritat, home, escolti, d'acord; vostè pot creure que hi ha partides insolidàries, però les podem analitzar. Vostè diu: el PIRMI com a exemple d'insolidaritat. Home, no!, el PIRMI, precisament, és tot el contrari; és un instrument de solidaritat precisament perquè aquells que es quedin al darrere no s'hi quedin. Vostè el pot criticar i tindrà ocasió de fer-ho, perquè hi ha un projecte de llei que vindrà a aquest Parlament i podrà criticar-lo. Ja el pot criticar, perquè, indirectament, hi ha institucions, organismes, que ja tenen el projecte, que obligatòriament l'han d'analitzar. Ja pot començar a criticar-ho, i quan vingui aquí amb tot el dret, vostè pot criticar-lo, però no pot dir que el PIRMI sigui un factor distorsionador i que no sigui solidari; és un instrument solidari. En tot cas, si no ho fem bé, vostè ens critica i nosaltres mirarem de corregir-lo.

Aquí hi ha una..., que ho he notat; en el debat de la comissió també ho vaig notar i vostè avui ha tornat a incidir amb crítica bastant dura, que després ha fet també el senyor Bosch, que ja me l'esperava perquè la va fer l'altre dia –avui, en tot cas, senyor Bosch, li agraeixo el to, avui ha estat molt moderat, ha estat molt bé, el felicito també perquè avui ni ens ha insultat ni res, ni ens ha dit agitadors, totes aquelles coses que ens va dir l'altre dia, avui no les ha dit. Però tenen una monomania amb el tema de l'acció cívica. Escolti'm, si nosaltres féssim un acte estrany, allò que féssim cas de les esmenes que vostès van presentar i de les d'avui, i retiréssim de la circulació la Direcció General d'Acció Cívica, vostès tindrien unes manifestacions considerables de ciutadans en les seves seves per reclamar l'Acció Cívica, perquè és un departament absolutament útil per dinamitzar, precisament, l'acció de la societat. I vostès fan aquella crítica, que han coincidit el senyor Lora i el senyor Bosch –no així la senyora Barenys–, han coincidit a dir que és –i el senyor Oliart en un altre aspecte– una política clientelar. Escolti, s'ho creuen de veritat, això? (*Rialles.*) Sí? S'ho creuen seriosament.

El president

Silenci, silenci.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Escoltin, vostès creuen que la societat catalana està en un nivell manipulable d'aquesta manera, d'aquesta naturalesa, que es deixen convèncer, que arriben a votar-nos perquè els fem un servei de dinamització de no sé quina societat, associació de determinat barri? Escolti'm, si tota la gent que jo conec són persones molt pròximes a vostès, precisament! (*Remor de veus.*) Per què diuen que som clientelars? Per què diuen que els barri d'Adigsa, senyor Oliart, són accions electorals? Per què ho diu, això? Si els voten a vostès! A vostès i a vostès! Però com creuen que es pot manipular la gent d'aquesta manera? Potser era abans, potser! Però, ara?

La gent vota allò que creu en consciència que ha de votar i té tantes opcions i tanta llibertat per a votar que no és fàcil que nosaltres la puguem manipular. Per tant, de clientelisme, res de res.

El senyor Bosch ens ha... Bé, a part d'això, ens ha dit que el Departament de Benestar Social, en definitiva, per una banda ens ha dit: «Escolti, l'haurien d'organitzar d'una altra manera; haurien de fer-ho d'una altra manera; haurien d'organitzar...», bé, la Direcció d'Infància no havia d'haver canviat, la Direcció d'Adults hauria d'estar a Ensenyament...» Escolti, miri, però vostè també creu que funcionaria millor una direcció general en una conselleria que en una altra? La Direcció General de Formació d'Adults és una direcció general que està funcionant perfectament, que vostè sap que té 115.000 alumnes, que és veritat, com ha dit el senyor Lora, que cada vegada hi ha més joves, la qual cosa és preocupant, perquè vol dir que cada vegada hi ha més joves que no estan suficientment preparats perquè procedeixen del fracàs escolar, però, per una altra banda, té un altre aspecte positiu: que tenen l'oportunitat de ser reciclats, de ser recollits una altra vegada per sistemes educatius i poden incorporar-se a la societat. Aquesta és una direcció que funciona i funciona perfectament, i funcionarà igual en un departament que en l'altre.

Però, en tot cas, deixi que l'Executiu s'organitzi com cregui oportú. Ha donat moltes raons i moltes explicacions a aquest respecte, l'Executiu, a través del meu company, Raimon Escudé, respecte a per què està en una conselleria i no en una altra conselleria. És discutible, ho és; jo estic disposat a acceptar que pot estar a l'altra conselleria, però el Govern considera que ha d'estar aquí. Per què cada vegada ens diuen... –tenen dret a dir-ho–, però per què, cada vegada, obsessiats que funcionaria millor en un lloc que en l'altre.

Vostès, en un tema de la Direcció d'Infància, diuen: «Convergència i Unió criminalitza els infants quan els trasllada al Departament de Justícia.» Mirin, els diré la veritat: personalment –personalment–, jo també considero que estava bé allà on estava, però el fet que passin a la Conselleria de Justícia, vol dir que criminalitzem? No. I vostès ara estan pensant: «El president, des d'aquí, des de l'escó ho va acceptar.» Doncs, és veritat, és veritat que va improvisar una resposta a una pregunta i va dir: «Home, hi ha casos que això..., que cada vegada hi ha més casos que poden estar fregant el tema jurídic», però estic segur que tampoc és l'objecte central ni el president creu que els infants s'hagin de criminalitzar ni molt menys. En tot cas, home, mirin la política globalment; mirin l'acció de Govern globalment i no mirin una frase que un dia el president diu aquí, en un moment en el qual li fan una pregunta i ha d'improvisar una resposta. No criminalitzem, de cap manera, els infants, ni els volem criminalitzar de cap manera.

Hi ha una pregunta que no m'ha fet la senyora Rosa Barenys, perquè jo li vaig prometre que la hi contestaria i la hi contestaré: vostè i jo també estàvem preocupats... –és una pregunta que em va fer i em va dir: «Contesta-me-la», i jo la contesto–, una pregunta preocupada perquè semblava que la partida d'ajut a l'habitatge havia desaparegut.

Doncs no ha desaparegut. Coincideixo amb vostè que no està específicament clarificada en el pressupost, en l'enunciat del pressupost, però el concepte 480.01 té 175 milions de pessetes específicament per a l'ajuda a la «vivenda», i el concepte 780.03 té 86.998 milions dedicats també al mateix tema que la preocupava a vostè i que l'altre dia preocupava el representant d'una organització que ens va venir a veure. Per tant, això existeix, li vaig dir «la partida, la buscarem», ja està buscada, és aquesta. Vostè pot estar segura que aquesta política no l'hem..., no ens n'hem desdit.

La senyora Barenys té... No, al senyor Bosch li volia dir una cosa, abans. Vostè ha fet, al final de la seva intervenció, una referència al retard del pagament de les administracions públiques –i la senyora Barenys també. Té raó, té raó. El que passa és que li he de dir que l'any passat es van estar pagant de seixanta a noranta dies; no és tan tard. Estic d'acord amb vostè que, si és nòmina..., el 70% del que s'ha de pagar és nòmina, doncs hem de ser més àgils; hem parlat amb la Conselleria d'aquest tema, i jo crec que procuraran pagar més ràpid. Però un dia, el dia que es presenti aquesta interpellació que la senyora Barenys anuncia, i probablement en aquelles jornades que farem a l'octubre, d'acord amb la Conselleria de Benestar Social, haurem de parlar del paper que fan aquestes organitzacions que ens vénen a veure, i de com les hem d'implicar en la racionalització de la despesa. Recordin que els APPS que ens van venir a veure ens van enviar vuitanta-set telegrams, de vuitanta-set organitzacions de tot Catalunya; quaranta-set d'aquestes organitzacions estan a Barcelona. I jo, innocentment, els vaig dir: «Escoltin, vol dir que no podríem racionalitzar la despesa? Es necessiten quaranta-set organitzacions a la ciutat de Barcelona, que suposen quaranta-set despatxos, quaranta-set secretàries, telèfons, etcètera, etcètera? Vol dir que no es pot comprimir una mica?» I em van dir que no. D'acord, estudiem-ho, perquè, si cada dia la societat va creant organismes que requereixen una inversió..., home, controlem-ho, això, perquè és evident que no tindrem recursos suficients per a tothom. (*S'encén el llum que avisa que s'exhaureix el temps d'intervenció.*)

Senyor president, li he promès que seria rigorós amb el temps, i en el moment que s'encengui la vermella, ple-go. Però no abans de dir a la senyora Rosa Barenys que..., miri, vostè i jo ens trobarem junts defensant l'estat de benestar durant molts anys, espero. Nosaltres estem..., potser no sabem fer-ho bé, potser ho fem malament, però estem pel manteniment de l'estat de benestar, i en col·laboració amb vostès, en col·laboració amb l'oposició. Perquè entenc que, l'estat de benestar, o el mantenim tots amb polítiques consensuades o no el manté ningú. I l'única manera de mantenir-lo és que vostès i nosaltres dialoguem tant com sigui, ens enfadem tant com sigui, però arribem a acords i consensem polítiques... (*S'encén el llum que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Senyor president, senyores i senyors diputats, ja he acabat, encara que tenia més coses, i molt importants, per dir, però les diré un altre dia.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per intervenir també en el torn en contra, té la paraula la diputada senyora Rosa Bruguera.

El Sr. Lora i Lillo

Perdoni...

El president

Ah, perdó, perdó!

El Sr. Lora i Lillo

Per contradiccions... És que se m'ha imputat una afirmació que jo no he fet.

El president

Un minut per contradiccions.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies. Senyor Hinojosa, jo he posat l'exemple del PIRMI com un exemple d'una nova realitat, perquè crec que hi ha un sector de la població –Càritas ho deia: una població jove, que la pobresa ara és jove–, hi ha un sector social que s'apropa a aquesta prestació. Però jo no he posat l'exemple del PIRMI com un exemple d'insolidaritat, perquè el nostre Grup sempre ha defensat el PIRMI, i hem demanat que aquesta prestació s'apropi al salari mínim interprofessional. Simplement això. I m'ha agradat, també, la seva intervenció, però... penso que no té raó. (*Rialles.*) Gràcies.

El president

Senyora Bruguera...

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Sí. És veritat que ens correspon de rebatre els arguments que ens han donat els grups d'Iniciativa - Els Verds, d'Esquerra Republicana i Socialista en un moment que el cansament realment és notable i, per tant, jo també intentaré ser molt breu. Però permetin-me que els recordi algun dels eixos bàsics de l'Institut Català del Voluntariat. Entre aquests, jo destacaria la promoció i el foment del voluntariat, el de promoure el contacte entre totes les entitats i donar-los suport i el de la formació.

Vostès saben que a finals de l'any passat es va assolir una fita important. I aquesta fita important va ser el Primer Congrés del Voluntariat Català, que es va caracteritzar, com vostès saben, per la participació, per l'alta participació –s'hi van aplegar més de cinc-cents representants d'entitats de tot Catalunya–, i per l'esperit de consens. Per tant, nosaltres ens deuríem, ens devem –i també ho ha fet l'Incavol–, ens devem a les conclusions aprovades en aquest congrés. En aquest congrés es van prioritzar la formació, el suport a les entitats i la promoció dels valors, i, això, per aquest mateix ordre que els he dit. És a dir, aquest Primer Congrés ha marcat l'actuació de l'Incavol durant aquests mesos d'aquest any, i en la proposta que vostès saben de pres-

supost, en la proposta de pressupost que s'ha de presentar, com vostès saben, al Consell Rector, aquesta proposta va ser aprovada per unanimitat.

Per què hi ha una alta valoració de l'Incavol? Primer, perquè hi ha un respecte absolut a la iniciativa social i la voluntat de reforçar el seu paper; també per l'esforç de diàleg i el suport al teixit associatiu. L'Incavol és en aquests moments un referent dins i fora de Catalunya: la tasca feta, el marc institucional en què es mou i la línia de treball que ha portat fa que, tant en congressos com en jornades que es fan fora de Catalunya, el model català es posi com a exemple. L'Incavol ha fet una aposta radical per no fer una tasca de suplència, i d'això en tenim una mostra important en el fet que no disposa de voluntaris; tampoc vol entrar en competència amb el marc associacionista, sinó ser una eina al seu servei.

Catalunya, com vostès ja també han dit, té una llarga tradició associativa. La nostra societat necessita homes i dones, joves i grans, que vulguin aportar el seu gra de sorra, que vulguin sortir de l'individualisme, que vulguin ser solidaris amb la gent que ho necessita, amb l'entorn, amb la natura. I, senyor Bosch, jo no desitjaria un voluntariat que encapçalés revoltes; jo el que voldria és un voluntariat que vulgui donar sense esperar res a canvi. Tota aquesta gran tasca, tota aquesta gran aportació de voluntariat, ens dóna confiança, ens pot donar confiança en el present que compartim i esperança en un futur més just.

D'entre tota la tasca de l'Incavol, jo voldria destacar el Pla de formació de voluntariat de Catalunya, el qual, per garantir la qualitat i la pluralitat de la formació, ha reconegut trenta-dues escoles de formació de voluntaris d'arreu de Catalunya. Vull destacar també algun dels cursos que s'han fet, com ara el d'accedir a Europa, o bé altres cursos com el club d'usuaris, els programes de suport d'informàtica, d'àmbit jurídic, de comptabilitat, d'iniciació al voluntariat...

Jo també els volia parlar –perquè realment m'ha agradat el fullet que ens han enviat– d'aquesta primera Escola d'Estiu de Voluntariat que avui es fa a Vilanova i la Geltrú. M'ha semblat interessant i, sense voler entrar en polèmica, el que sí que voldria és dir-los que jo veig aquí, en el full d'inscripció, que posa el preu de la matrícula i diu com fer el pagament. Dit això, jo només voldria acabar per dir-los que, per sensibilitzar la societat, l'Incavol ha collaborat i promogut programes de ràdio, de televisió local, ha collaborat en butlletins d'entitats, en la premsa, i entre tots ells vull destacar o vull recordar el programa *Per voluntat pròpia*, que es va emetre per Televisió de Catalunya, sobre els valors del voluntariat.

Finalment, vull presentar-los, o vull dir-los, que hi ha una qüestió nova: s'està a punt d'arribar a un acord amb ServiCaixa, que consistiria a poder aprofitar l'extensa xarxa que tenen per rebre la inscripció de voluntaris, per fer crides a aquest mateix voluntariat, apuntar-se a cursos i, en definitiva, aprofitar aquesta possibilitat del servei i les que ofereix també Infovia.

Com vostès hauran entès, o hauran intuït, nosaltres rebutjarem les esmenes, totes les esmenes presentades a l'Institut Català del Voluntariat, perquè fa un bon ser-

vei, és necessari i és reconegut per tothom dins del món associatiu.

Els avanço, abans d'entrar en la defensa de l'ICASS, que també amb la mateixa convicció seran rebutjades. Com va dir en John Kenneth Galbraith l'any 94, «res no imposa una limitació tan gran sobre la llibertat del ciutadà com l'absència total de diners». I és, doncs, malgrat l'austeritat i la contenció d'aquests pressupostos que cal fer tot allò que sigui impossible per continuar mantenint els mateixos serveis i els ajuts a les persones. Aquelles persones que per diferents causes, sigui per discapacitats físiques, psíquiques o sensorials, per la seva situació econòmica o laboral, perquè estan dintre del món d'una pobresa extrema..., o d'una pobresa jove, com ha dit el senyor Lora, a totes aquestes persones cal donar-los els mateixos serveis.

Ens corprèn a nosaltres, a tots, l'estudi que va fer Càritas, però també cal dir que nosaltres... I no podem desestimar cap d'aquests mons que realment són nous, i que apareixen dia rere dia. Per exemple, hi ha també un fenomen nou, que és el de la pobresa invisible: hi han aquells casos que no podem considerar dintre del món de la pobresa, però tampoc podem considerar dintre de la normalitat; en la realitat actual, realment és una realitat que s'acarnissa amb les persones, amb els sectors més febles. Per tant, nosaltres, davant de tot això, hem de fer tot el possible, tot el que estigui a la nostra mà, per realment veure com ens en sortim per tenir en compte tots aquests factors i, al mateix temps, no deixar de donar tot allò que havíem de fer.

Miri, en aquests moments, quan jo deia «pobresa invisible», més aviat pensava també en aquelles persones que són d'un..., o sia..., persones que han tingut..., o bé treballadors autònoms, o bé professionals o petits empresaris, que miren de sortir-se'n, però que, per causes diverses –tant pot ser per tancament del negoci com per embargaments, o per atur sense subsidi–, es troben que miren de sortir-se'n però no ho aconsegueixen del tot. Normalment aquestes persones no estan acostumades a utilitzar aquells canals de protecció pública, perquè no ho han fet mai, perquè creuen que atempta contra la pròpia dignitat. Però quan no tenen més remei ho fan, i normalment en aquells moments ja hi ha una situació molt degradada, amb problemes familiars de salut o d'habitatge o qualsevol altre. Per tant, som conscients, realment som conscients, que paral·lelament al creixement econòmic hi han uns problemes i mancances socials; que paral·lelament a l'augment de l'esperança de vida hi ha un augment de l'envelliment de la població; que el desenvolupament econòmic no és capaç, no ha estat capaç d'eradicar la desocupació, i que el treball, encara avui, és el millor camí de normalització i d'inserció, i que des d'una perspectiva econòmica és la manera de dignificar la persona. Per tant, cal un esforç complementari d'informació continuada, en el reciclatge, amb recursos, per a la reincorporació al treball o per a l'autoocupació.

Hem de dir també que som conscients que cada dia és més freqüent, i sobretot en l'àmbit urbà, les situacions de solitud, d'aïllament, de drogodependència i de desarrrelament. Davant de totes aquestes situacions, com diu el president, nosaltres, des de l'Administració i des

de la mateixa societat hem de crear l'ambient necessari per tal de preservar la participació en tots aquells àmbits en què calgui, que seran molts, i naturalment hem de fer una especial referència a l'ajuda a les persones i als col·lectius amb un risc més gran d'exclusió. En aquest sentit, voldria destacar tres punts.

Primer, la nostra societat està molt sensibilitzada respecte a la situació econòmica i el repte que representen els acords de Maastricht, i ha assumit en gran mesura que la situació ens obliga a tots, i que només si actuem conjuntament i responsablement podrem mantenir la qualitat de vida. Dic això perquè enguany podem dir que tots els contractes de gestió que s'han signat s'han aconseguit a preus més competitius, i això no és gens estrany, donat que cada cop hi ha més empreses en el mercat, cada cop n'hi ha més que volen donar uns determinats serveis i, per tant, es poden aconseguir preus més ajustats, que permeten garantir els serveis, la qualitat i el personal. Això és molt clar en molts dels serveis de menjador, però sobretot és clar en els de les telealarmes.

I, bàsicament, això també demostra un altre fet: demostra que ens movem en un nou estadi de maduresa, tant de la societat com dels poders públics.

Segon punt. Les respostes han de ser integrals, tant per a prevenir i afrontar les situacions de precarietat i exclusió com de vulnerabilitat de noves franges de població. Coherència entre el que es diu i el que es fa vol dir també tenir en compte tots els factors i el moment en què realment aquests factors es troben. Per tant, no podem continuar pensant, en aquests moments, en compartiments estancs sinó que cada cop és més necessari plantejar les situacions des d'un punt de vista global, integral i amb la finalitat d'enfortir l'autonomia i la capacitat de resposta de les persones, les famílies; i els grups hem de preveure i, lògicament, solucionar aquells casos puntuals. Cal aconseguir una millora de la cobertura i l'eficàcia de les prestacions econòmiques bàsiques, i això, lògicament, només ho podem fer complementant-les amb altres programes en àmbits com la salut, l'habitatge, l'ensenyament, l'entorn familiar i comunitari.

I tercer punt. No sempre les solucions han de ser econòmiques ni les ha d'aportar l'Administració, sinó que poden i han de ser molt diverses. En tenim una prova en les lleis aprovades per pràctica unanimitat en aquest mateix Ple: les lleis que en diem de família.

La nostra societat –com també ja s'ha dit– és una societat generosa i rica en iniciatives. En tenim una mostra a les múltiples entitats, ara mateix ho acabo de dir quan parlàvem de l'Incavol, però també tenim una mostra d'aquesta solidaritat, d'aquesta generositat en l'àmbit més immediat en què ens movem. És a dir, la família, el veïnat, el barri. No podem infravalorar el paper que tenen com a instrument d'integració. Podríem dir que la família coactua com una assegurança contra les situacions de risc.

Miri, deixaré moltes coses també –com ha fet l'Hinojosa– que havia de dir, però només els vull dir que realment l'ICASS ha sofert una minoració del seu pressupost de 590 milions. Tot i aquesta disminució, es

produeix un creixement en algun dels programes, i això és possible perquè saben que les pensions assistencials són un programa a extingir. Aquest any 96 tenen una minoració de 950 milions. S'ha aconseguit també un estalvi en les despeses corrents de l'Administració general de 146 milions, i, a més a més, durant l'exercici s'incrementa amb l'aportació que fan d'altres institucions. Els diré només que l'increment, pel que fa referència al Plan concertado, és de 279 milions; el Plan gerontológico, de 119; de 183, provinents de l'EAJA, i que tots aquests increments fan que es puguin ampliar algunes partides, algunes de les que vostès m'han dit. Per exemple, jo li diria que les subvencions de manteniment per a atenció als disminuïts s'incrementen 133 milions; la integració laboral, en 322, i entre elles els centres propis i concertats de disminuïts en 197 milions més. Finalment, dir-los que el Programa de suport a famílies s'incrementa en 200; en 479, el d'acolliment residencial, i en 249, els de centres propis i concertats de vellesa.

Per tot això, vull concloure que la voluntat del Govern i del Grup Parlamentari que li dóna suport és d'atendre la problemàtica de la nostra societat, que, dins del desenvolupament general, ens porta massa casos de mancances socials. L'esforç, estiguin segurs que serà constant en la prevenció i en la resposta, i es vol fer amb la col·laboració imprescindible i amb la implicació de tota la societat, des d'una actitud de compromís, de respecte i de solidaritat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Iniciem el debat de l'últim departament de pressupostos, el Departament de Medi Ambient. Per a l'esmena 637 i aquelles que vulgui acumular, en nom del Grup d'Iniciativa - Els Verds, té la paraula la diputada senyora Olivares. Em dirà les esmenes que acumula?

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Sí, faria la 537, la 540 i la 543.

Senyors i senyores diputades, com vostès ja saben, nova en aquesta cambra, no puc obviar de dir el que en aquests moments sento: segurament és la càrrega aquesta de les quaranta –deia la senyora Barenys–, quaranta hores –ja en deuen ser quaranta-dues–, pel malestar que m'ha creat tota una situació que he tingut ocasió de viure en aquests moments en aquesta cambra, en aquests quatre dies que portem. No voldria que ningú s'ho prengués malament i si estic inadequada, doncs, ja rebré les corresponents crítiques. És un parèntesi, això, eh?, però m'ha resultat tan... –com deia el senyor Tugues ahir–, la falta de respecte, la falta d'atenció que han demostrat molts dels diputats i, sobretot, dels diputats –sento dir-ho– de Convergència i Unió, pel fet de la manca de presència quan nosaltres, el que és l'oposició, hem tingut a les nostres mans uns pressupostos als quals hem hagut de dedicar tota la nostra atenció, sigui per criticar-los, sigui per presentar-

hi esmenes; hi ha hagut mil esmenes i escaig, que s'han hagut de treballar. Jo suposo que aquests pressupostos ens els han passat perquè nosaltres els coneguem i si no hi estem d'acord ho diguem. Després, a l'hora que cadascú de nosaltres ha presentat les seves esmenes, això semblava el desert; fora de les persones..., no dic tothom, és clar, sempre hi ha hagut algú que ha estat aquí sempre present, jo crec que és d'interès de tothom. Nosaltres representem un poble, que és Catalunya, i el representem tant per la dreta com per l'esquerra, tant els que ens han votat com els que no ens han votat; per tant, jo crec que l'obligació i el nostre deure... (*Veus de fons.*) Està malalt el senyor Ribó, està malalt; ha estat aquí els tres dies i avui està malalt...

El president

No facin diàlegs.

La Sra. Olivares i Usac

Res. Tanco el parèntesi i perdonin si és que no he estat oportuna, però tenia necessitat de dir-ho. (*Remor de veus.*)

El president

Silenci.

La Sra. Olivares i Usac

No, per part de vosaltres...

El president

Segueixi amb el tema.

La Sra. Olivares i Usac

Bé, inicio el que havia de dir. Inadmissible, senyors i senyores diputades; inacceptable. La retallada que ha sofert el pressupost del Departament de Medi Ambient aquest any és totalment inadmissible. Vull recordar als senyors i senyores diputades el que diu l'article 45 de la Constitució, i ho faré encara que sigui resumidament: «Tothom té dret a disposar d'un medi ambient adequat per al desenvolupament de la persona, i el deure de conservar-lo. Els poders públics vetllaran per la utilització racional de tots els recursos naturals, a fi de protegir i millorar la qualitat de la vida...».

Contràriament al mandat constitucional d'aconseguir un medi ambient adequat per al desenvolupament de les persones, hem passat d'un 1,1 i escaig a un 0,56% del Pressupost de la Generalitat. Tècnics i professionals xifren el dèficit mediambiental en uns 5 bilions de pesetes, que significa d'un 3 a un 5% del producte interior brut. A Catalunya ens correspondria, aproximadament, un bilió per adequar-nos a la legislació de la Unió Europea abans del 2000. La retallada, i, per tant, el pressupost de Medi Ambient és inacceptable, inadmissible.

Catalunya constitueix un dels nuclis industrials de major importància de l'Estat i és també una de les principals comunitats en la producció de residus, aproximadament 6 milions de tones l'any. Catalunya ha estat de

les primeres comunitats que disposen de la legislació referida al tractament de residus industrials, els que es classifiquen com a especials, tòxics i perillosos. La primera llei es remunta al 83. El Govern de la Generalitat no va iniciar l'establiment de directrius de gestió i destinació dels recursos fins a finals de la dècada dels vuitanta, a finals de la dècada.

I deixin-me que faci una mica de memòria; va ser a l'any 89 que es va cristallitzar l'elaboració del Pla de residus i del Projecte de llei de mesures urgents per a la gestió dels residus tòxics. Formava part d'actuacions dins del Pla territorial de Catalunya; es volia únicament ubicar incineradores, plantes de tractament i abocadors; es deia que no podia fer-se d'altra manera, que era urgent; es volia resoldre entre dotze i vint-i-quatre mesos.

Les característiques de les instal·lacions i la seva localització es justificaven per motius tècnics i territorials, de descentralització de la gestió d'àrees industrialment saturades, en especial Barcelona i Tarragona. Els llocs escollits, ho recordaran: Martorell, Castellbisbal, Rubió, Pla de Santa Maria, Forès, Sant Feliu de Buixalleu, amb un cost de cadascuna de les intervencions d'entre 600 i 5.500 milions. Què va passar? No es va pensar que la gent tenia coses a dir-hi, que els ajuntaments tenien coses a dir-hi, que el Pla era regressiu; en definitiva, el Pla va fracassar, com tots vostès ja saben. La gent va dir: «No; no ho volem.» Els ajuntaments, entitats ecologistes, culturals, esportives, varen dir «no». Es va crear la Coordinadora Antipla: recollida de signatures, manifestacions... El conflicte va durar tot l'any; vint-i-dos municipis sol·licitaven la paralització del Pla i dimitiren la majoria dels seus alcaldes. No obstant, el Pla va ser aprovat el 22 de gener del 90, amb una forta oposició popular. La Conca de Barberà i els seus ajuntaments van dir «no». El 5 de febrer, el senyor Molins, llavors conseller de Política Territorial i Obres Públiques, va ser retingut a Montblanc i rescatat per efectius policials. El 21 de febrer del mateix 90, aquest Parlament tractava de la retirada del Pla, amb tres mil persones a la porta d'aquesta cambra, i fins a finals del mateix any no va ser escoltada la gent. I, finalment –lògic–, retirat el Pla.

Senyors i senyores diputades, curiosament després d'aquests esdeveniments, aproximadament el març del 91, en aquesta cambra es va passar, després de discussions i discrepàncies, a tractar de la creació de la Conselleria de Medi Ambient, per consens, la qual cosa, clarament, va demostrar la sensibilització tant per part del Govern de la Generalitat –en els esdeveniments descrits hi eren presents–, com per part de l'oposició, respecte a la importància sobre els temes mediambientals.

Els protagonistes principals varen ser dones i homes convençudes i convençuts que les coses es podien fer d'una altra manera. Tant la creació de la Junta de Residus, la Junta de Sanejament com el Departament de Medi Ambient, varen ser, doncs, fruit d'una necessitat ineludible de crear una política mediambiental en el nostre país, així com fer possible el compromís que representa l'assumpció de pactes i acords aprovats a la declaració de l'Haia el 89, a la Cimera de la Terra, a la Cumbre de Río del 92, la Carta d'Ålborg, etcètera.

És a final del 92 que aquesta cambra inicia un camí diferent, després del fracàs del Pla de residus i de les mesures urgents abans exposades. Un camí que comporta gestionar els residus des d'una major sensibilitat referida al medi ambient i, al mateix temps, adaptant la normativa de Catalunya al marc legislatiu de la Comunitat Europea.

Ara bé, la retallada que aquest any ha sofert el pressupost del Departament de Medi Ambient és un element que ens fa pensar en les formes d'actuar anteriors al 92. Els acords positius que en aquests darrers anys ha adoptat aquesta cambra seran paper mullat, perquè no es podran desenvolupar, i, que quedi clar, és renunciar a una política mediambiental al nostre país si no es modifica el sentit d'aquest pressupost, que vol dir que el medi ambient no és quelcom necessari ni prioritari, és això el que vol dir. Potser es vol tornar a la situació anterior i no prioritzar mesures per al desenvolupament sostenible i la sensibilització mediambiental del nostre país. És això el que es pretén? Com amb aquest pressupost ridícul reorientarem les despeses cap al desenvolupament sostenible de les noves tecnologies energètiques, tan necessàries? Com dedicarem més inversions a nous equips necessaris per fer-ho possible? Com portarem a terme objectius bàsics de la llei reguladora de residus?, que ahir m'acceptava el Govern..., com la portarem a terme? Que, a part d'establir el servei de deixalleries en municipis de més de cinc mil habitants de dret, planteja la dotació d'infraestructures per a la recollida selectiva, realitzar tasques d'educació ambiental i sensibilització, com ho farem, això? Com es pensa fer tot això i a més amb la meitat del pressupost de l'any passat? És totalment incompreensible que encara avui en el nostre país sols es tinguin en compte les estratègies comunitàries en el paper. Una prova palpable és aquest minso pressupost. El minso pressupost que s'ha destinat aquest any per a la gestió dels residus i el Departament de Medi Ambient. A partir d'ara ja res ens pot sorprendre. Aquest Govern no té en compte els valors mediambientals, com ho demostra en estar disposat, fins i tot, quasi a eliminar el pressupost.

Nosaltres entenem els pressupostos com a recurs per induir canvis de calat profund en les persones i en el nostre país. Cal autoritat. Com diem les dones, és diferent el simple exercici del poder o la simple gestió de diners, té a veure amb les dones, que prioritzen preocupació i experiència secular en el manteniment de la vida i en el benestar de les persones. Es tracta d'un punt de vista, el de medi ambient i dona, punt de vista revolucionari, i que ho és no només per l'abast de les seves implicacions, que són molt grans, sinó perquè ens afecta a tots i a totes en el més profund de la consciència, ja que comença per qüestionar-nos a nosaltres mateixos, a nosaltres mateixes i la nostra forma de vida. Em refereixo a l'autoritat necessària a aprendre de l'experiència per establir una relació amb el medi ambient, en la qual l'aprofitament econòmic i la racionalitat tècnica, protagonistes del model actual de la gestió mediambiental, han de ser subordinats, sempre –i ho repeteixo, sempre– i en qualsevol lloc a la seguretat de les persones i a la sostenibilitat mediambiental.

Senyors i senyores diputades, és evident, i la història ens ho demostra, que la denúncia per part dels moviments socials —ecologistes, feministes, per la pau— dels problemes mediambientals són els que provoquen que hi hagi una consciència i es posin en marxa els mecanismes necessaris per part de les institucions, malgrat això i fins ara, només hem vist la incapacitat de garantir, la incapacitat de garantir la pau, la igualtat d'oportunitats per a tothom, la sostenibilitat i el benestar. Nosaltres no volem aquest model, i entenem que és el que avança en aquest pressupost. Que l'honorable nou conseller senyor Macias —del qual agraeixo la seva presència, no tots els diputats han tingut la sort de tenir els seus departaments o els responsables dels seus departaments aquí— hagi acceptat aquest càrrec avui i en aquestes condicions vol dir —i perdoni el senyor conseller— que és molt inconscient... (*rialles*) o que és molt valent (*remor de veus*), i això tindrem ocasió de comprovar-ho. Com a guia d'exemple del que vostè està disposat a fer, Olot hauria de ser un model i pilot d'una política ecològica avançada, pionera, agosarada. De moment, encara està molt lluny d'això. (*Remor de veus*.) I és que una vegada més queda palès que aquest pressupost no compta ni amb els ens locals ni amb els ajuntaments, i sense recursos, senyors i senyores diputades, poca cosa es pot fer.

Avui és ja totalment insostenible mantenir que els criteris dels ecologistes són utopies. Preveure la producció de residus mitjançant l'ús de tecnologies de producció netes, reutilitzar, reciclar i recuperar les matèries primeres i l'energia, retirar del cicle productiu els residus que no siguin recuperables, és això utopia? Això és utopia realista, imprescindible per a la supervivència ecològica i social. És necessari i ineludible donar resposta al gran problema que se'ns planteja a Catalunya amb la producció, segons la Junta de Residus, de quasi tres milions de tones l'any de residus municipals ordinaris i més de tres milions de tones de residus industrials. A mi m'agradaria, com es fa a vegades quan es recorda una persona desapareguda, que tanquéssim els ulls i penséssim: on posarem les escombraries d'aquí a un temps? A la Vall de Joan ja no hi caben, s'ha de tancar d'un moment a l'altre, si tenim solucions, és clar. Les incineradores no són una solució, tant un abocador controlat, encara que sigui, però sense tractament, com una incineradora són contaminants, no són solucions, aquestes. I com podem donar resposta a un desenvolupament del programa aprovat el setembre del 95 i derivat de la Llei del VI del 93, els objectius dels quals són arribar a l'any 2000 amb la recollida selectiva del 40%, quan en realitat en aquests moments només arribem a una mitjana del 3%, aproximadament, excepte alguns municipis que jo diria que són modèlics, com són Torrelles de Llobregat, Sant Cugat, Molins, Sant Just, i no gaires més, que arriben a un 10%, i els altres nou-cents municipis? No ho fan perquè no tenen competències, perquè no tenen recursos. Les inversions per portar a terme el desenvolupament del programa de la Junta de Residus fins a l'any 2000 hauria de ser aproximadament de 65.000 milions. I quin pressupost se'ns ofereix? Una reducció a Medi Ambient del 55%, i com i en què es pensa invertir aquest minso pressupost? El Govern de Catalunya avui no sols no ha posat remei a

una situació de desastre com és la contaminació de les aigües dels rius i de l'aire, de l'empobriment del sòl, sinó que, en molts casos, actua amb tolerància i complicitat davant de pràctiques agressives que posen en perill la sostenibilitat de la nostra terra.

L'aplicació dels programes que plantegen els ecologistes són econòmicament rendibles, segurament seria suficient el pressupost assignat i potser encara ens en sobraria, si no arrosseguéssim, si no tinguéssim greuges per reparar. Les pràctiques d'un sistema econòmic que ha fomentat prioritàriament la creació de la riquesa, sense tenir en compte la destrucció dels béns naturals i l'enverinament de l'atmosfera, això sí que resulta car. Fins ara no s'han tingut en compte el preu de les coses; l'aigua, l'electricitat s'han considerat béns barats, i el que s'ha fet és malbaratar-los, això sí que resulta car. Si no adoptem una producció neta, controlant la producció dels productes i els seus processos tòxics i les seves conseqüències econòmiques i de salut per a la població, si no canviem la mentalitat reduint el nostre consum, minimitzant, reutilitzant, fins i tot abans de reciclar la utilització és sempre millor que la reutilització, si no canviem la mentalitat i no sols estem presents signant, aprovant, assentint en conferències de Rio o en cartes d'Ålborg, en llibres blancs, en la campanya de «Salvem el patrimoni natural», lleis i programes que després no som capaços de portar a terme, no és d'estranyar que el pressupost d'aquest any sigui el que és.

És evident que existeix una manca de cultura ecològica en el nostre país, i, per tant, de sensibilitat, que s'han publicat, a nivell mundial, quantitat d'informes d'anàlisis sobre la situació ambiental i cap d'ells ha estat traduït al català i molt pocs al castellà, que per aquesta manca d'informació i sensibilitat, llastimosament, existeix una general indiferència, tant entre la classe política, com he tingut ocasió de comprovar en aquesta curta presència que he tingut en aquest Parlament, com entre bona part dels habitants de Catalunya pels problemes ecològics i socials que la nostra terra té plantejats, que són greus, com pot ser el que avui aquí ens ocupa, que és el de residus. El nostre Grup Parlamentari considera ineludible —i això són propostes— que els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya tinguin dret a conèixer tota la informació relativa als residus contaminants, mitjançant declaracions públiques anuals de les empreses, que, en aquest cas, és la Junta de Residus.

Abans de prendre decisions que afectin o no una comunitat local, s'han de realitzar audiències públiques informatives, amb participació de l'Administració, les empreses i grups d'ecologistes, així com equips tècnics independents proposats per les comunitats locals. No es poden dur a terme pràctiques prepotents de fets consumats; que les associacions i entitats ecologistes que tinguin una activitat estable siguin declarats d'utilitat pública, amb capacitat d'intervenció i decisió sobre activitats que agredeixen el medi ambient. Que no es doni cap llicència industrial sense acompanyar-la d'un estudi d'impacte ambiental, que les autodeclaracions de les empreses han de ser rigorosament comprovades, aplicant ecotaxes finalistes, que no existeixen, i que, a la vegada, han de servir per a l'autofinançament.

Acabo, eh?, no és gaire més.

Que es gravi amb una contribució ecològica la fabricació dels productes que generin residus de tractament especials; d'un lloc o altre s'ha de retallar per reduir el dèficit, aquest és el motiu principal, això és el que se'ns diu, però, bé, mireu el pressupost i d'allí no es pot treure res d'enlloc, d'un lloc o de l'altre. No és possible —el que hem dit tantes vegades— un més «apurat» control de la despesa?, però no en aquesta conselleria, sinó en totes les conselleries. Per què lloguers tan cars, per què despeses sumptuàries? Informació, sí, és necessària, però no cal que sigui luxosa. I el que sí que està clar, senyors i senyores diputades, és que amb aquest pressupost i el que presumiblement tindrem l'any vinent no es poden aconseguir objectius com són els que ens obliguen a tots nosaltres, senyors i senyores diputades i membres del Govern: el deure de la preservació de la natura en el nostre país.

Finalment, només em resta dir un zero...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora diputada.

La Sra. Olivares i Usac

...un zero, el nostre Grup dona un zero a aquest pressupost que el Govern vol destinar a la Conselleria de Medi Ambient. Malgrat això, senyor conseller, senyors membres del Govern, no dubtin que Iniciativa per Catalunya - Els Verds col·laborarà i realitzarà un seguiment acurat de l'acció del seu Departament.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

El diputat senyor Camp em demana la paraula, per què?

El Sr. Camp i Batalla

Sí, senyor president, per al·lusions al comportament del nostre Grup en l'inici de la intervenció de la diputada senyora Olivares.

El president

Per un minut, li concedeixo la paraula.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Certament la senyora Olivares ha fet unes manifestacions a l'inici de la seva intervenció queixant-se de la poca assistència de diputats en aquest debat parlamentari. Ella ha expressat la seva novetat respecte a la participació en aquests debats amb aquestes característiques i es sorprenia que hi haguessin pocs diputats. Evidentment, no tenia present ella que en aquest tipus de debats, en qualsevol cambra, succeeixen situacions d'aquesta mena, i el nostre Grup no hi hauria donat més importància si hagués fet una referència general a l'absència o no de diputats aquí a la cambra. Cada diputat i cada Grup sap el que li correspon i el que creu que ha de fer.

Ara bé, el que ens sembla inadmissible, senyor president, és que hagi fet una observació directa i exclusiva als diputats de Convergència i Unió. El seu plantejament ha estat d'un sectarisme inadmissible, totalment inadmissible, que la desqualifica. I això, a més, ho feia en el moment que el nostre Grup Parlamentari tenia més del 50% dels seus membres presents a l'hemicicle, per molt pocs els altres grups a què ella feia referència. En darrer terme, senyor president, que quedi constància que la principal perjudicada per aquesta intervenció ha estat vostè, senyora Olivares, perquè, des d'aquest sectarisme que ha fet menció aquí a la tribuna, evidentment li ha restat tota credibilitat a la intervenció que posteriorment ha fet vostè.

Gràcies. (*Remor de veus. La senyora Mayol i Beltran demana per parlar.*)

El president

Per què em demana la paraula?

La Sra. Mayol i Beltran

Senyor president, em veig obligada per aquestes últimes paraules. Jo només volia dir, en nom del nostre Grup, senyor Camp, que vostè ha fet una apreciació, una valoració, d'una intervenció de la senyora Olivares. Jo l'únic que li demanaria és que retirés el final de la seva intervenció, estrictament l'última frase. Crec que no es pot desprendre, d'una opinió que ha donat ella, que això resti credibilitat a una esmena a la totalitat.

Gràcies.

El president

Continuem el debat.

El Sr. Camp i Batalla

Senyor president... No, per retirar aquesta darrera expressió que he fet jo. De totes maneres, que quedi constància que la menció que abans ha fet la senyora Olivares ha estat d'un sectarisme, com ho deia abans, inadmissible. (*Rialles.*)

El president

Per debatre..., per presentar i defensar l'esmena 538, i em dirà les que acumula, té la paraula, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Senyor president, diguem que les acabarem de matar totes: la 538, la 40 i la 43.

El president

No. La 41. La 41 i la 44.

El Sr. Portabella i Calvete

Perdó, sí, sí: 541, no 40, i 44, no 43, certament.

Jo diria que la pregunta que ens fem tots els que ens dediquem als temes de medi ambient, un cop vistos els pressupostos, és si tenim o no tenim Departament de Medi Ambient. I creiem que aquesta mateixa pregunta se la deuria fer el conseller quan es va trobar els pressupostos sobre la taula del seu despatx. De fet, no sabem si se la va fer, però de ben segur que se la podia fer, perquè aquests són uns pressupostos extraordinàriament oligotròfics, que en qüestions pressupostàries vol dir que ni cinc de calaix. Ni cinc de calaix per tirar endavant la pedra angular sobre la qual s'ha de sustentar el desenvolupament sostenible; no l'única, però sí la pedra angular. Com és tradicional en el Govern de Convergència i Unió, quan es comencen a fer retallades pressupostàries, davant del descontrol del dèficit general, es comença pel Departament de Medi Ambient. I aquest és el motiu pel qual en aquest país hi han uns dèficits històrics en equipaments i serveis mediamambientals.

D'altra banda, estem davant d'un pressupost la credibilitat del qual és, simplement, zero. I jo diria que no zero normal, sinó zero absolut. Per què? Perquè estem discutint un pressupost del qual tenim tota l'evidència històrica que no se'n complirà ni una petita fracció. I ho demostrarem fent una ullada il·lustrativa a la liquidació del pressupost de 1995. L'any passat es van pressupostar 21.000 milions de pessetes per al Departament, i en va gastar realment 4.262; és a dir, una reducció del 80%, que s'havia de sumar a la reducció que ja s'havia produït amb relació als pressupostos de l'any anterior; la despesa de capital es va reduir en més de 15.300 milions de pessetes, que significa en més del 93% del que inicialment s'havia previst; les transferències corrents del Departament a les empreses públiques vinculades es van reduir un 76%, i les transferències de capital es van reduir 14.800 milions, és a dir el 96%. Fixin-se en els percentatges que estem parlant: el que he dit més petit és el 76%! La reducció global, 80%; la reducció sobre la despesa de capital, 93%; sobre les transferències corrents, 76%; sobre les transferències de capital, 96%. I com a conseqüència de l'anul·lació a què les retallades d'execució pressupostària sotmeten el Departament, la seva gestió, que sobretot ha de ser fonamentalment inversora —el 78% de la despesa del pressupost de 1995 per a Medi Ambient era despesa de capital i la despesa de personal representava el 6%—, passa a ser una mera gestió administrativa i sense capacitat real d'inversió: només acaba representant el 28%.

Clar, ja sé que sembla que toqui una mica sortir aquí i queixar-se dels pressupostos, però ja em diran vostès què es pot fer quan es llegeixen aquests pressupostos. Diguin-me vostès com ha d'interpretar l'oposició aquests pressupostos i la liquidació dels pressupostos de 1995. Perquè, si entrem en els pressupostos d'engany, ens trobem que l'única cosa que es pot dir és que els pressupostos estan realment condicionant la viabilitat d'aquest Departament. Estan al límit d'aquell moment que la inversió és inútil, ja no cal fer-la, perquè no serveix per a les finalitats amb què es proposa.

El Departament de Medi Ambient experimenta una reducció del 55%, i passa d'11.677 milions, que és una quantitat discreta, a 9.388 milions. I ara imaginin-se

vostès que apliquem la lògica històrica de retallades que s'han produït no només l'any passat, sinó en els darrers anys, i li apliquem aquest 80% que després ha tingut de reducció: ens n'anem a un departament de 2.000 milions de pessetes, cosa que no serveix absolutament per a res. I que cal dir que esperem que no es produeixi.

Altres elements que configuren el model de gestió, des del punt de vista pressupostari, aplicat al Departament de Medi Ambient, i que són preocupants, són: u, una bona part de la seva funció és merament funció intermediadora —de tots aquests pressupostos reduïts de què els hem estat parlant fins ara, a sobre, 75% són transferències a òrgans externs—, i el pes elevat que té el cost dels alts càrrecs i els eventuals sobre el total de la despesa de personal és desproporcionadament alt amb relació als altres departaments —mentre la mitjana en els altres departaments és entre l'1 i el 3, en aquest Departament és del 12%.

L'examen per partides del pressupost del 96 mostra la utilització, a més, d'un artifici comptable, emprat també en altres departaments i que ja hem denunciat en altres ocasions, que consisteix a fer quadrar el pressupost global mitjançant la subvaloració d'algunes partides. En concret, per la subvaloració de les quotes socials. Fixin-s'hi bé, perquè tornem a estar davant d'un engany pressupostari: l'any 1995 es van pressupostar 172 milions per aquest concepte, «Quota social», i en realitat se'n van gastar 269, tot i que el conjunt de salaris era menor als que tenien previstos. Què fan ara, per quadrar? Ens diuen que les quotes socials pujaran a 178 milions, per a un total de salaris de 1.182 milions. Mirin, nosaltres, en aquests moments, ja els avancem que tindran una desviació de 160 milions en aquest capítol. O això o estafen, directament, i no paguen les seves quotes socials. És així de senzill, és una regla de tres. Vostès, per fer quadrar el pressupost, no compten amb la liquidació de les quotes socials. Però si això és ben fàcil de comptar, si són faves comptades! Ho van fer l'any passat: per arreglar-ho, esbiaixament, 269 milions. I aquest any, ja els ho diem, tindran un esbiaixament de 160 milions.

Però el verdader drama d'aquests pressupostos està en l'apartat d'inversions. El conjunt de les despeses de capital es redueix un 68% respecte al 96, i és més profunda encara la retallada en la inversió real gestionada directament pel Departament: 83%. Les transferències de capital, allò que es pot considerar la inversió indirecta, es redueix un 67%. I el Govern, en la memòria que acompanya els pressupostos, torna utilitzar un truc i diu: «Això passa perquè abans teníem fons de cohesió i ara no els tenim»: passen de 18.000 milions a 4.000 milions. Però fins i tot aquest argument amaga una certa fallàcia, perquè durant l'exercici 95, el pressupost d'inversió va ser de 16.510 milions i, en canvi, la despesa real en la liquidació només puja a 1.175 milions. I, d'altra banda, no sabem què n'han fet d'aquests 15.335 milions que falten dels fons de cohesió.

Una última cosa en aquesta anàlisi global dels pressupostos. Nosaltres pensem que és inacceptable el tractament a les corporacions locals que es dona en aquest pressupost. Les transferències a ajuntaments i consells

comarcals des del Departament de Medi Ambient, l'any 95, van ser uns discrets 408 milions de pessetes, i aquest any són 30 milions i mig: una retallada del 93%.

Si s'hi han fixat els senyors i senyores diputades que han tingut la bondat d'escoltar-me, hem parlat de xifres molt altes de retallada, contínuament. Tot això, en un departament que, com ja hem dit abans, considerem que és la pedra angular per fer una societat sostenible. No l'única –ho he dit abans i ho repeteixo–: hi intervenen en gran manera el Departament d'Indústria i Energia, hi intervé en gran manera el Departament de Política Territorial, hi intervé en gran manera el d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i hi intervenen tots els altres. Però el que és la pedra angular està tocada, està esquerpada, està a punt de trencar-se, perquè té uns pressupostos que esperem que estiguin fortament corregits a l'alta, per d'aquí a pocs mesos. I com que d'aquí a pocs mesos tornarem a parlar d'uns altres pressupostos, m'estalviaré, per al gaudi de tots els presents, de fer un discurs filosòfic profund sobre cada un dels diferents elements.

Però hi ha una cosa que no puc resistir, que és dir-los les davallades de les diferents direccions generals: Direcció General d'Educació Ambiental, cau un 58%; la de Qualitat Ambiental, un 64%; la del Patrimoni Natural, un 65%, i la de Medi Físic, un 96%. Amb relació a la de Medi Físic, hem llegit unes declaracions del conseller dient que vol eliminar aquesta Direcció General; l'encoratgem que així ho faci: una de les coses que hem dit cada vegada que han passat uns pressupostos ha estat que no enteníem per què hi havia una direcció general per fer tan poques coses, i ens sembla molt encertada la decisió de l'actual conseller d'eliminar la Direcció General de Medi Físic.

I una última consideració, que surt de la lectura de la descripció general dels objectius del Departament que presenten aquests pressupostos. Amb tots aquests pocs diners que ja els hem dit que tenia el Departament de Medi Ambient, amb la davallada espectacular que es produeix amb relació als altres anys, sabent què s'ha fet fins ara al llarg de la política ambiental del Govern, se'ns presenten uns pressupostos en els quals se'ns donen vuit punts fonamentals d'objectius: conscienciació dels agents socials per a fomentar pràctiques respectuoses amb el medi ambient –ja abreujo en tots–; garantir una qualitat òptima del medi ambient i de l'ambient atmosfèric; promoure l'adaptació del sector industrial als requisits mediambientals; planificar la protecció del patrimoni; desenvolupar el Pla d'espais d'interès natural, que preserva el 20% del territori català, 144 espais; reduir l'impacte ambiental dels residus; garantir una bona qualitat de les aigües continentals i litorals; desenvolupar les bases estadístiques per disposar d'una exhaustiva informació ambiental de Catalunya. Una pregunta i una afirmació: la pregunta és: com ho pensen fer?, i l'afirmació és que no ho poden fer.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per presentar i defensar l'esmena 539, del Grup Socialista, té la paraula la diputada senyora Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Diguem que lamento que l'ordenació del debat faci que siguem les darreres diputades o diputats a intervenir, la qual cosa dóna una mica la sensació que hem de córrer molt perquè estem tots cansats. Ho hem de reconèixer, perquè el debat és llarg i tal. En tot cas, voldria començar dient el que més m'ha sobtat –i ja saben vostès que aquest és el meu primer debat de pressupostos de la Generalitat– ha sigut la fredor del debat, i no ho dic només perquè qui regula l'aire condicionat d'aquesta cambra és una persona calorosa i aconsegueix que els que no ho som tant passem una mica de fred, sinó perquè, veritablement estem davant l'anàlisi d'un pressupost en què determinats departaments pateixen retallades extraordinàries que fan que el qüestionament fonamental sigui: què es podrà fer amb els recursos que s'atorguen? I, per tant, els arguments utilitzats des dels grups de l'oposició, des de qui ha actuat de portaveu en els diferents grups de l'oposició, i concretament del Grup que jo represento, el Grup Socialista, crec que s'han esgrimit, que s'han donat arguments importants i interessants per tal de fer replantejar, al Govern i al Grup o a la formació política que li dóna suport, aquests pressupostos per a Catalunya, aquest any 1996. Les respostes, en general, han estat fredes, com els deia, han estat respostes que la contenció és inevitable, retallada inevitable; aquest temps que passa, que ens obliga a aquestes circumstàncies..., però, veritablement, el que jo volia fer com a reflexió, si m'ho permeten –i sé que és una reflexió de caràcter general i no específica d'aquest Departament, al qual ja entraré més en contret en el seu contingut–, és que els ingressos de la Generalitat no han disminuït i, en canvi, s'estan produint retallades de la despesa de forma molt considerable. Per tant, cal pensar que, o bé els altres exercicis es preveia una despesa superior als ingressos que se sabia que es tenien, o aquí alguna cosa no quadra en aquell esquema més simple dels que no som professionals de l'economia. Però si és veritat que amb els anys s'ha generat un dèficit, tampoc valen excuses de dir que hem heretat una situació d'altres, perquè el Govern que avui està a la Generalitat de Catalunya i que ens fa la proposta d'aquests pressupostos que analitzem fa setze anys que governa la Generalitat de Catalunya i, per tant, la situació econòmica, conjuntura en la qual aquests pressupostos s'han elaborat, en tot cas, deu ser responsabilitat d'aquests setze anys de gestió econòmica i no podem només donar com a excusa els criteris de necessària reducció del dèficit públic per tal de complir els criteris de Maastricht com matèria de dèficit de les administracions públiques del conjunt d'estats membres de la Unió Europea, perquè, si no, l'acabarem utilitzant tant com a excusa que devaluarem també aquest concepte de la convergència europea.

Entrant més en el tema de Medi Ambient, dir que, bé, si acceptem que calia reduir perquè la gestió feta durant aquests setze anys ha portat una situació econòmica i financera molt delicada a la Generalitat, que calia, de totes totes, aturar aquest dèficit creixent, els he de dir, des de la nostra perspectiva, des de la nostra visió del món i de la realitat catalana, que en el transcurs d'aquest debat hem descobert o hem evidenciat clarament que la perspectiva de la realitat catalana que es té des dels

escons d'aquest costat no sempre coincideix amb la perspectiva de la realitat i de les necessitats de la societat catalana que es té des del meu Grup i des de la nostra percepció del que cal fer, doncs, si calia reduir –i vostès i només vostès són els que han fet la proposta de reduccions– han decidit que les polítiques socials i les polítiques mediambientals eren aquelles que podien passar amb menys recursos.

I aquesta sí que és, novament, una manera diferent de veure el meu país, de veure el nostre país, de veure Catalunya des d'uns escons situats a la meua dreta i la nostra opció política. Perquè nosaltres creiem que el tema del medi ambient no ha de ser només un tema de nom, no ha de ser només un tema de discurs, no ha de ser només un tema de frases que més o menys compartim tots, i que figuren, certament, en la memòria de presentació del pressupost d'aquest Departament, sinó que ha de ser una convicció arrelada en el si de l'acció política que cregui que és possible la prosperitat del nostre país, de Catalunya, el progrés econòmic, però també la recuperació d'aquells espais degradats, la recuperació d'aquells rius, la recuperació d'aquelles zones on s'han abocat deixalles fins a contaminar aquella zona i el seu entorn immediat amb –hi insisteixo– la prosperitat i el creixement. Però per fer això cal que durant uns quants anys s'esmercin recursos importants, per remuntar la situació del passat, per crear polítiques que facin impossible que aquests disbarats sobre el nostre territori, sobre la nostra terra, sobre la terra catalana es reproduïxin en el futur.

I si bé els poders públics han de garantir això que els acabo de dir, això, els agents econòmics i socials ho haurien de saber amb tota claredat, i això forma part també dels poders públics, fer-los entendre que les regles de joc ja no són les mateixes, ja no són les d'abans, ja no són les que regien dècades enrere, que van permetre que el guany desaforat i fàcil de determinades implantacions industrials malmetessin la nostra terra fins a una situació bastant desgraciada que fa uns anys vàrem començar a remuntar.

I ho vàrem començar a remuntar; entre altres coses, el naixement del Departament de Medi Ambient, ara fa cinc anys, era una petita esperança. L'aprovació de la legislació en matèria de sanejament d'aigües residuals, ja siguin urbanes, industrials, etcètera, n'era una altra. La Llei reguladora de residus n'era una altra. La protecció del medi atmosfèric recentment modificada la Llei n'era una altra. Amb la protecció especial d'algunes zones de Catalunya, del territori català, a vegades es consideren poques zones i creiem que se n'hauria de protegir més, però, en tot cas, era un pas que avançava, i obria, com els deia, una certa esperança de remuntar èpoques passades i d'estar en condicions de fer que, a partir de llavors, desenvolupament econòmic i conservació del nostre entorn natural poguessin anar més o menys colze a colze, més o menys a la mateixa alçada.

Però això no ha estat així, i si analitzem la decisió del Govern d'enguany, per a aquest exercici, de reduir a més de la meitat el Departament de Medi Ambient, hem de patir, i els manifesto la sensació de patir pel que succeirà en aquests darrers anys en què l'acció del Departament, en les polítiques que havia endegat en

virtut d'aquesta legislació a què jo els feia referència fa un moment i que la seva aplicació hagués veritablement donat la volta a la situació del deteriorament progressiu del nostre país, s'ha trencat. Hem començat, precisament, un procés que jo crec que tendeix a la inversió del procés. I allò que havia estat una esperança comença a ser una preocupació.

Nosaltres creiem que és impossible que amb els pressupostos de les diferents direccions generals del Departament, i molt concretament de les juntes de sanejament i de les juntes de residus, sigui possible donar el tomb i aconseguir aquest objectiu que hauria de ser objectiu de tots nosaltres que se superés el passat i comencés una nova etapa en què estigués regulat.

No hi entraré en detall perquè m'han demanat tots que sigui breu perquè, veritablement, el tema ha estat molt llarg però els asseguro que l'anàlisi detallada d'allà on es retalla..., perquè ja no es tracta només que es retalla en despesa social i en polítiques mediambientals i des de la nostra perspectiva ideològica això ens sembla greu, sinó que si ens posem a mirar direcció general per direcció general, junta per junta, dona, a més, la casualitat que es retallen coses que no acabem d'entendre com quadren. Perquè no pot ser que, per exemple, a la Secretaria General de Medi Ambient augmentin les despeses de personal en percentatges diferents per als alts càrrecs i, per exemple, que en matèria d'aquest tipus de personal l'increment sigui del 7,41%. Si veritablement estem en un pressupost de tanta contenció i estem parlant d'un departament que hauria de tendir a disminuir la seva plantilla, atès que la quantitat de recursos i, per tant, programes que podrà realitzar és menor, hi ha coses d'aquest tipus que no s'entenen.

Disminueixen els lloguers d'una manera increïble, suposo que perquè hem trobat altres espais que no cal que siguin de lloguer, però tampoc no se'ns ha explicat per què, d'una manera increïble: en el 95%, aproximadament, del que s'havia previst en uns altres exercicis, etcètera.

Els estudis de temes mediambientals baixen un 63%, per tant, difícilment podrem fer nous estudis que determinin nous programes; desapareixen els ajuts –com no?– a les corporacions locals mentre que es redueixen sensiblement els ajuts a les empreses públiques.

Disminueixen les transferències de capital que es destinaven a la Junta de Residus i a la Junta de Sanejament en una època que –després ho comentaré breument– creiem que calia incrementar-les per tal de fer possible l'aplicació de la normativa en matèria de sanejament i de residus. I les inversions reals baixen al voltant d'un 75% en aquest àmbit.

Ara bé, el tema de la Direcció General de Promoció i Educació Ambiental, la de Qualitat Ambiental pateixen, i la de Patrimoni Natural i la de Medi Físic –com ja destacava el diputat que ha intervingut en nom d'Esquerra Republicana– tenen davallades tan importants que la nostra pregunta –i els ho dic sincerament i sense ànims de fer broma– és que què faran, tenint en compte que les despeses de personal es mantenen, amb el personal que treballa en aquestes direccions generals, perquè és evident que amb el mateix cost i en alguns

1410

casos més cost de personal, la quantitat de recursos que es destinaran als programes serà molt menor.

Persisteix, com a qüestió molt habitual en l'anàlisi del pressupost d'aquestes diferents direccions generals, el fet que baixen les transferències de capital a les corporacions locals en percentatges elevadíssims: del 60, del 70 o del 80%.

Em centraré breument –perquè, tot i que intento ser breu, el tema és llarg– en la Junta de Sanejament i la Junta de Residus. A la Junta de Sanejament cal reconèixer-li actuacions en el conjunt del territori, encara totes elles molt parcials i fonamentalment destinades a programes d'obres de depuradores urbanes o de primera fase de depuradores urbanes, però cal reconèixer que s'ha avançat en els darrers cinc anys, però deixant molt marge d'incertesa pel que fa a la pollució industrial i sense abordar altres problemes com els agropecuaris i altres fonts de contaminació de les aigües residuals. I, per tant, aquesta Junta té unes atribucions fonamentals perquè algun dia aquest país retorni la credibilitat als seus poders públics en matèria mediambiental i vegi els rius i les rieres del país una mica més nets del que estan, en virtut, precisament, de l'aplicació d'aquests programes.

Doncs bé, les inversions d'ús general baixen 7.140 milions de pessetes, les adquisicions de terrenys desapareixen. Dificilment, en pressupostos d'aquestes característiques, cal preveure que les inversions en aquest camp es puguin incrementar de forma important i es pugui seguir un ritme que sigui un ritme acceptable perquè d'aquí a pocs anys puguem mostrar que era possible recuperar rius i rieres de les zones més habitades, més industrialitzades del nostre país.

Menció especial requereix la Junta de Residus. Els residus –ens ho deia l'anterior conseller de Medi Ambient en una compareixença a la Comissió de Política Territorial–, els definia com el problema més greu que tenia el país des del punt de vista mediambiental. Els 6 milions de tones/any que es produeixen, que ens deia la senyora Olivares en la seva intervenció, es produeixen i sembla no preocupar-li massa a ningú on van a parar, però, en tot cas, el que es fa amb aquests residus és un tema gravíssim, que té repercussions importants sobre el que li pot succeir a aquesta nostra terra en el futur. Doncs, bé, la Junta de Residus, que té un marc de gestió, crec jo, molt interessant, que és la Llei reguladora de residus, molt costosa econòmicament, difícil d'articular materialment perquè s'han de crear moltes infraestructures, i que fa recaure el pes de la seva aplicació en els municipis, aquesta Junta, el que fa és disminuir les ajudes a les corporacions locals i, per tant, la partida de transferències corrents a les corporacions locals baixa en el que són transferències de capital en 905 milions de pessetes; difícilment, doncs, aquesta col·laboració, cooperació i suma d'esforços en l'àmbit dels residus entre el món local i l'Administració autonòmica es podrà produir.

Però, a més, la forta davallada de la inversió general fa que ens preguntem com es crearan totes les infraestructures intermèdies i finalistes de tractament de residus perquè sigui aplicable en el període que preveu

la Llei reguladora tot allò que preveia aquesta Llei en què tots, sobre el text, estàvem d'acord.

Per tant, la nostra preocupació més important és que passarà amb aquest camí de certa esperança que s'havia iniciat en el redactat de totes aquestes lleis, que passarà amb l'aplicació de tot el tema de residus i de sanejament, de conservació d'espais naturals i de recuperació de zones contaminades amb aquest pressupost. I ja sé que em contestaran que estem en època de restriccions, que, malgrat tot, intentarem complir els objectius que té el Govern, però, permetin-me que els digui que en aquest cas i en aquest Departament, aquesta explicació general que s'ha donat al conjunt de departaments no val, no és suficient. Haurien de donar alguna explicació especial perquè l'any 96 i com a conseqüència, probablement, l'any 97, perquè el que no es faci aquest any repercutirà en l'any que ve, s'hagi produït alguna millora substancial en l'àmbit mediambiental que a nosaltres se'ns hagi escapat i que doni explicació raonable a aquest minorament de més del 50% del Departament de Medi Ambient.

De veritat, de veritat que a mi em sembla que si no fos perquè es produeixen circumstàncies polítiques a vegades fora d'aquest Parlament que faran que vostès puguin aprovar aquest Pressupost, perquè l'aritmètica parlamentària i l'actitud silenciosa d'un grup que configura la cambra i que ha estat el Partit Popular, en aquest cas durant tot el debat pressupostari, doncs, farà possible l'aprovació d'aquest Pressupost, ens sembla difícil que haguessin aconseguit aprovar-lo amb la situació numèrica actual i les davallades pressupostàries del conjunt del pressupost, que no són davallades numèriques avui i aquí en aquesta cambra, que és un tema que repercutirà en la societat catalana en el proper exercici i que això sí que ens sembla veritablement greu i que haurien de pensar-ho a l'hora d'aixecar-se a votar en contra d'aquesta esmena i a votar favorablement uns pressupostos que, en últim terme, a qui no beneficiaran serà a Catalunya.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn en contra, té en primer lloc la paraula el diputat Estanislau Felip.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Senyor president, intervindria en primer lloc i després ho faria el senyor Estanislau Felip. I ho faré de l'escó estant.

A un servidor, que sí que està més o menys habituat a defensar el Departament de Medi Ambient i així ho ha fet en els últims anys, o ha tingut la sort de poder-ho fer, li ha sobtat una cosa, i voldria començar gairebé pel final del que pensava que hauria de ser la meua intervenció. L'ha sorprès una cosa perquè estava habituat a sentir sempre, sistemàticament, i aquest any no ho ha sentit, doncs, que les atencions protocol·làries i de representació eren excessives, que la publicitat i la propaganda era excessiva, que les reunions i conferències tenien massa despeses i que hi havia un concepte d'«Altres despeses» que era exagerat.

A veure, aquí s'ha fet una relació del que baixa cada departament, cada direcció general, cada capítol concret i jo voldria afegir-n'hi, doncs, en aquest reguitzell de baixes, unes quantes per equilibrar una mica el tema i per posar les coses al seu lloc. En atencions protocol·làries, la Secretaria General baixa un 65,5%; en publicitat i propaganda es baixa un 75%, en reunions i conferències un 88%, en altres despeses un 87% la Secretaria General, un 85% la Direcció de Qualitat Ambiental, etcètera.

Dic que em sorprèn que no es diguin aquests números perquè estava habituat a haver-los d'escoltar cada any i ho dic també una mica per centrar el debat, que no per distorsionar el debat. Certament, és una retallada importantíssima la que es fa en el pressupost del Departament de Medi Ambient en especial i de les juntes, però en especial al Departament de Medi Ambient. I m'agradaria comentar-la una mica. Exceptuant el tema de les juntes, a les quals es referirà el meu company Estanis Felip, la retallada dels 11.000 milions de pessetes que pateix enguany el Departament de Medi Ambient es reparteix, bàsicament, en tres eixos. Per una part, 8.000 milions que no pressupostem enguany són els que provenen dels fons especials per a medi ambient de la Unió Europea, que es passa de 12.000 a 4.000 milions per a enguany. I si el 1995 es van destinar tant a residus com a sanejament, aquest any –i aquesta és una paraula que hem sentit moltes vegades al llarg d'aquest debat– hem de prioritzar i hem pensat, doncs, que s'hauria de posar l'accent en la Junta de Residus, no tant en la Junta de Sanejament, i el meu company els ho explicarà amb una mica més de deteniment després, però sí que voldria recordar que anem, en sanejament, avançats en relació amb el que dicten les normatives, les directrius europees, quant a construcció de depuradores i que, per tant, ens podem permetre, en un any difícil, en un any de retallada com és aquest, doncs, fer aquesta inflexió a sobre de les juntes.

Un segon capítol que tampoc transferim a les juntes és un paquet de 1.875 milions de pessetes, amb la qual cosa, doncs, els traspassem una part d'aquesta retallada, i, finalment, el que són les direccions generals estrictes de Medi Ambient, doncs, entre totes elles, la retallada, la baixa, doncs, puja 1.802 milions de pessetes. És a dir, al Departament de Medi Ambient la retallada és considerable, és considerable en tot el que són transferències, però voldria relativitzar o, si més no, contextualitzar.

Què podem fer? El senyor Jordi Portabella, avui molt pessimista, diu que no podem fer absolutament res. Què podem fer amb aquest pressupost d'enguany? Doncs, nosaltres intentarem, el Departament intentarà i jo penso que el Departament se'n sortirà, de treballar amb sis direccions, que són els objectius que no són nous i que vostès han sentit més d'una vegada, però que inspiraran l'actuació, estan inspirant l'actuació del Departament d'enguany.

En primer lloc, una, que és continuar el desenvolupament del marc legislatiu –i aquest any ja hem tingut aprovacions d'alguna modificació de llei–, amb la transposició de les normatives comunitàries cap a la nostra legislació.

En segon lloc desenvolupar els programes de protecció i educació ambiental, a l'escola, en els hàbits de consum i en el foment de la recollida selectiva, bàsicament en aquests tres eixos.

En tercer lloc, consolidar la xarxa de control i vigilància de la contaminació atmosfèrica –i aquí voldria fer un petit parèntesi perquè en comissió es va dir en més d'una ocasió i reiteradament, doncs, que no podríem complir el que acabàvem d'aprovar amb la Llei de protecció de l'ambient atmosfèric. Voldria recordar que aquesta partida sí que augmenta aquest any –i tampoc he sentit que ningú fes cap referència a aquesta partida de la Direcció de Qualitat Ambiental–, sí que augmenta, per tant, podem implementar la llei que vàrem aprovar no fa pas massa mesos.

En cinquè lloc, el foment de l'autoexigència en la protecció del medi ambient, sobretot pel que implica el sector productiu, intentant fomentar el que són auditories ambientals i el tema de l'etiquetatge ecològic, etcètera.

I, sisena línia de treball, la consolidació del model del Parc Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa, que, altra vegada, ningú s'hi ha referit i, enguany, també tenim un pressupost millor dotat del que teníem l'any passat.

Això és, en síntesi, el que pensem que s'ha de fer des del Departament, i que es farà amb aquesta estreïtor inevitable de pressupostos. S'ha dit molt i s'ha parlat molt al llarg del debat del que és la restricció, la retallada, de la prioritització. Jo introduiria gairebé un concepte nou, que és el de la solidaritat interdepartamental. Certament, el nostre, el Departament de Medi Ambient, doncs, és el que fa aquest esforç gairebé suprem. Però, contextualitzem-ho, tenim programes pel que fa tant a residus com a sanejament que són programes llargs. En alguns d'ells, sanejament, anem fins i tot per davant de les directives comunitàries; patim una inflexió important en aquest any que estem en curs, en aquest pressupost, però això no ens ha de fer perdre de vista uns objectius, doncs, que tenim marcats a més anys vista i que, de ben segur i que per a pressupostos millors reprendrem, doncs, el fil inversor.

Per la meua part res més, passaria la paraula al senyor Estanis Felip, que es referiria a les juntes.

El president

Endavant.

El Sr. Felip i Monsonís

Senyor president, senyores i senyors diputats, el pressupost de les juntes de Sanejament i de Residus és la concreció de les despeses necessàries per a exercir les competències i funcions assignades a les dites juntes dins del marc general de la contenció de la despesa establerta al Projecte de pressupostos per al 1996.

Com vostès ja saben, existeix un Pla de sanejament de Catalunya, el qual es duu a terme per mitjà del Programa de sanejament d'aigües residuals urbanes. Per a l'exercici actual, la Junta de Sanejament té un pressupost de 42.000 milions de pessetes, 20.800 dels quals

estan al compte d'exploració i 21.000 milions, al compte de capital.

Cal recordar que la Junta de Sanejament té dos tipus bàsics de despeses; un, les despeses d'exploració de les aigües residuals, les quals responen a criteris establerts. Aquestes despeses augmenten anualment a mesura que van sent instal·lades més depuradores del servei dels nostres pobles, els nostres municipis.

Com és lògic, les despeses d'inversió per a la construcció de les noves depuradores varien anualment en funció del programa inversor que es prevegi. Les depuradores no totes són iguals, sinó que s'adapten a les característiques del lloc, tant pel que fa als sectors geogràfics com a la qualitat i quantitat del cabal d'aigua a tractar. En conseqüència, el seu cost no és igual i és per aquest motiu que les xifres d'inversió poden variar d'un any per l'altre, sense que aquest fet signifiqui necessàriament cap atenuació de l'aplicació del programa d'inversions, atès que s'entén que un any es poden necessitar més inversions que d'altres.

En data 11 de juliol –i avui també s'hi feia referència–, a la Comissió d'Economia i Finances es reconeixia que s'han destinat recursos a la construcció de depuradores i col·lectors, si bé és cert que no hi ha hagut una coincidència entre l'oposició i el Govern pel que fa referència a la seva prioritat. Jo, per tal de tranquil·litzar els portaveus dels diversos grups de l'oposició, els vull manifestar que la variació del pressupost pel que fa referència a la Junta de Sanejament per als anys 95 i 96 garanteix dues coses fonamentalment. La primera és que les depuradores actualment en servei funcionen adequadament i, dintre d'aquests pressupostos, pel que fa referència al compte d'exploració, tenen garantida la seva partida.

I la segona, que el Govern continuarà amb la creació de noves infraestructures fins a l'any 1998, tal com preveu el Pla de sanejament, dotant del tractament secundari les aigües residuals de totes les poblacions amb un nombre superior als dos mil habitants, de forma que els objectius previstos per les directives comunitàries es compleixin abans del termini fixat per la Comunitat Econòmica Europea.

Pel que fa a la Junta de Residus, l'avantprojecte de pressupost aprovat pel Consell de Direcció de la Junta incorpora els grans objectius de la Llei 6/1993. En concret, la gestió dels residus, els quals s'estructuren sobre la base d'una política ambiental preventiva en la línia de les directives del cinquè programa comunitari, essent-ne el servei fonamental la potenciació dels aspectes de reducció, minimització i valoració mitjançant el reciclatge i la reutilització de residus.

La Junta de Residus té un pressupost per a l'exercici de 1996 de 7.500 milions de pessetes, i certament hi ha una reducció respecte al pressupost de l'exercici de 1995. Però cal observar que aquesta reducció es deu, principalment, a la supressió d'un nou endeutament. D'altra banda, les línies bàsiques de l'esmentat avantprojecte són les següents: el fons de cohesió, participació en societats, subvencions de capital.

Fons de cohesió que, com tots saben, un d'ells és finalista de 4.000 milions de pessetes per al finançament

d'una part de les inversions en el tractament de residus previst per al 1996.

Participació en societats; l'adquisició d'accions ha de permetre a la Junta la participació directa en empreses concessionàries dels serveis públics de titularitat de la Generalitat per tal de facilitar-ne el control i garantir-ne la correcta gestió.

Subvencions de capital, incentivant les actuacions de tercers, tant d'empreses privades com d'ens locals i institucions sense ànim de lucre. La finalitat d'aquests ajuts és diversa, entre els quals citarem: fomentar la recollida selectiva, les deixalleries, plantes de compostatge, clausura d'abocadors municipals fora d'ús i instal·lacions per a la correcta gestió de purins. Les actuacions previstes per la Junta per a l'any 1996 responen, doncs, a una etapa més dins d'aquesta programació i, per tant, han de ser valorades des d'aquesta perspectiva. De totes maneres, allò que és essencial no és la xifra global, sinó el fet que aquesta xifra pugui satisfer els objectius que ha de complir la Junta de Residus. És en aquest sentit que no es pot ignorar l'esforç inversor ja realitzat durant l'any 1995, el qual ha comportat un avenç important en els diferents programes que encara no s'han culminat plenament pel que fa a les obres engegades. L'any 1996 és, doncs, un any que es dedica més a completar projectes que no pas a iniciar-ne de nous, sempre des de la perspectiva de la programació i, en conseqüència, els objectius de la Junta han de ser entesos des de la perspectiva de l'horitzó de l'any 2000. Per tot això, l'avantprojecte de pressupost que s'ha presentat és el necessari i el suficient per a assolir durant l'exercici de 1996 les finalitats que la Junta de Residus té encomanades, amb l'objectiu de millorar la qualitat de vida dels ciutadans, a disminuir els problemes ambientals que pot generar una gestió insuficient de residus i augmentant la competitivitat de les nostres empreses, amb la introducció d'innovacions tecnològiques que regulin la problemàtica de residus i, alhora, que modernitzin els processos selectius.

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Queda una esmena a la totalitat a diversos departaments...

El Sr. Novella i Izquierdo

Està retirada, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Anem a procedir a la votació de les esmenes a la totalitat dels diversos departaments que encara teníem pendents. En primer lloc, del Departament de Justícia.

Votarem primer les esmenes de tot el Departament, el Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada, presentades per Iniciativa - Els Verds i Esquerra Republicana de Catalunya.

Les senyores i senyors diputats que estiguin conformes amb aquestes esmenes, que es posin dempeus.

Les senyores i senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Les senyores i senyors diputats que s'abstinguin, que es posin dempeus.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 64 vots en contra, 17 vots a favor i 29 abstencions.

L'esmena sobre el Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, presentada per Iniciativa - Els Verds, Esquerra Republicana i el Grup Socialista.

Les senyores i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Abstencions?

Aquesta esmena ha sigut refusada per 64 vots en contra, 46 a favor i cap abstenció.

Anem a votar les esmenes del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme.

Farem un primer bloc de votacions amb les esmenes presentades pels Grups d'Iniciativa - Els Verds, Esquerra Republicana de Catalunya i Socialista, que són les de tot el Departament, l'Institut Català del Consum, el Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarials, l'Institut Català d'Energia, EPLICSA i Eficiència Energètica.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb aquestes esmenes, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Abstencions?

Les esmenes han estat refusades per 64 vots en contra, 46 a favor i cap abstenció.

Les esmenes del Grup Socialista al Centre Català de Promoció i Reconversió Industrial, al Laboratori General d'Assaigs i Investigació, a l'Institut d'Investigació Aplicada de l'Automòbil.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin a favor d'aquestes esmenes, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i senyors diputats que s'abstinguin, que es posin dempeus.

Aquestes esmenes han estat refusades per 64 vots en contra, 29 a favor i 17 abstencions.

Votacions de les esmenes a la totalitat al Departament de Benestar Social. És una sola votació de totes les esmenes vives, que són les següents: de tot el Departament, de l'Institut Català del Voluntariat, de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials de la Generalitat, de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials de la Seguretat Social i d'Adigsa.

Les senyores diputades i senyors diputats que estiguin a favor d'aquestes esmenes, que es posin dempeus.

Les senyores i senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat refusades per 64 vots en contra, 46 a favor i cap abstenció.

Votacions per al Departament del Medi Ambient, que també és una sola votació, presentades pels Grups d'Iniciativa - Els Verds, Esquerra Republicana i Socialista, són esmenes totals al Departament, a la Junta de Sanejament i a la Junta de Residus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb aquestes esmenes, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat refusades per 64 vots en contra, 46 a favor i cap abstenció.

Passem ara a la votació per al preàmbul del títol de la Llei i dels títols dels capítols, de l'article primer, la disposició derogatòria i la disposició final quarta.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb els conceptes que acabo de dir, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que s'abstinguin, que es posin dempeus.

Els conceptes que acabo d'anunciar han quedat aprovats per 64 vots a favor i 46 abstencions. I, per tant, la Llei de pressupostos d'enguany, de 1996, ha quedat aprovada.

Passem a l'últim punt d'aquesta llarga sessió, que són les mocions. Quatre mocions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la cultura popular i tradicional

Primera moció. Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya sobre cultura popular i tradicional, que presenta...

El Sr. Carod-Rovira

Bargalló, senyor president, el diputat senyor Bargalló.

El president

El diputat senyor Bargalló, des de l'escó mateix.

Moltes gràcies. Té un temps límit, d'acord amb el Reglament, de deu minuts.

Punt 2

El Sr. Bargalló i Valls

Sí, senyor president. De l'escó estant, simplement per dir que els conceptes que expressa la Moció van quedar prou clarificats en la interpellació anterior, que el primer concepte és un concepte que el mateix Departament ja pensava tirar endavant, evidentment, però que sempre l'encoratjament parlamentari no ve endebades, i que el segon concepte, que és un concepte integrador de la multiculturalitat existent al nostre país i les diverses tradicions, també és un concepte que ja el mateix Departament està iniciant col·laboracions amb associacions ciutadanes i entitats cíviques i que, per tant, esperem el vot unànimе i entusiasta de tots els grups de la cambra.

Moltes gràcies.

(*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

(*Remor de veus.*)

Perdó, senyors diputats, guardin silenci. Com que no s'ha presentat cap esmena, passem directament a la intervenció dels grups parlamentaris que ho sol·licitin.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya – Els Verds, per anunciar el nostre vot favorable als dos punts d'aquesta Moció.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Algun altre grup es vol manifestar? (*Pausa.*) No hi ha més manifestacions dels grups? (*Pausa. Remor de veus.*)

Doncs, passarem a la votació de la Moció.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

(*Remor de veus.*)

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

La Moció ha quedat aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents en aquest moment a l'hemicicle.

(*Remor de veus.*)

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els parcs naturals

El setè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre parcs naturals, presentada pel diputat senyor Benach, conjuntament amb el diputat senyor Lluís Carod, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per presentar la Moció, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. En qualsevol cas m'agradaria tenir el mateix èxit que el meu company, que, en un temps rècord d'exposició i un temps rècord de posicionament, ha assolit la unanimitat de la cambra. (*Remor de veus.*)

Dir només, també, una mica en la mateixa línia, que els arguments van estar exposats, que a més a més es va manifestar la voluntat per part dels diversos grups parlamentaris d'arribar a un acord en la redacció d'aquesta Moció, que l'esperit era compartit tant pel Govern com pels diversos grups parlamentaris i, en tot cas, el que vam intentar era plasmar aquesta unanimitat en un acord per escrit, que era el text de la Moció.

Només una reflexió última i és que, a part de manifestar l'interès del Parlament en el fet que es declarin les muntanyes de Prades com a parc natural, cosa que sembla que, doncs, serà així, dir també que hi ha una preocupació evident a la zona, una preocupació que es va fer manifesta en una reunió celebrada fa pocs dies a Montblanc, sobretot perquè el PNIN dels boscos de Poblet sigui tingut en compte d'una manera una miqueta més potent, des del punt de vista econòmic i de recursos del que s'està tenint en compte en aquests moments.

En qualsevol cas, és evident que a partir d'aquesta Moció s'inicia un procés, un procés, com ja vaig dir, del qual nosaltres, amb tota la bona fe i la bona voluntat del món, ens posem a disposició del Govern i del conseller per intentar, doncs, que sigui al menys traumàtic possible i que, a més a més, es pugui explicar a tota la zona els avantatges i els beneficis que implica que aquella zona pugui ser parc natural.

Res més, senyor president; tan sols demanar el vot a tots els grups presents a la cambra.

El president

Moltes gràcies.

Com que no s'hi han presentat esmenes, passem directament a la intervenció dels grups parlamentaris. Si algun Grup vol intervenir? (*Pausa.*) Pel Grup Popular, el diputat senyor Aige. (*Remor de veus.*)

És el primer que he vist. (*Rialles.*)

El Sr. Aige i Sánchez

Senyor president, senyores i senyors diputats, molt breument, per a dir que el Grup Popular votarà favorablement la Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, en el sentit de declarar parc natural les muntanyes de Prades, i ho fa amb el ple convenciment que amb això contribueix a la conservació... (*Remor de veus.*) Puc continuar?

El president

Guardin silenci, si us plau, que guanyarem temps.

El Sr. Aige i Sánchez

I ho fa amb el ple convenciment que amb això contribueix a la conservació d'un espai natural de gran riquesa pel que fa a la vegetació, fauna i zoologia, factors determinants per a la declaració de parc natural.

Per tant, senyores i senyors diputats, seguint aquests criteris, reitero el vot favorable a la Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. El diputat senyor Gimeno m'ha demanat també la paraula.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Des del nostre Grup, compartim la filosofia i la voluntat expressada en aquesta Proposició no de llei. De totes maneres, hi ha uns aspectes que voldríem matisar i que en demanaríem votació separada. Seria a partir de la quarta línia, quan diu: «El Parlament de Catalunya...» El paràgraf, que no entenem i que no podem compartir, diu: «Manifesta la voluntat de transformar les actuals figures de PEIN i de PNIN en la de parc natural.» Crec que és un paràgraf que està fora de lloc, i, en tot cas, jo en demanaria la retirada perquè queda igualment entenedor. Si no es retira, no podríem votar a favor d'aquest paràgraf. I continuar després ja tota la resta de la Moció fins que parla de declarar parc natural les muntanyes de Prades de la serralada prelitoral. Per què demanem la segona part tampoc no votable? Perquè aquí fa una visió restrictiva dels municipis que han de ser dins d'aquesta futura figura de parc natural. Crec que no tenim per què dir si ha de ser Vimbodí, si ha de ser l'Espluga de Francolí, si ha de ser tal poble o ha de ser tal altre. Crec que la figura és la que definirà fins on arriba, quins són els municipis i quines són les característiques. Per tant, en demanaria una votació separada, si no es retiren aquests dos paràgrafs per part dels proposants.

El president

El diputat senyor Vilalta em demana la paraula per fixar la posició del Grup Socialista.

El Sr. Vilalta i Oliva

Sí, senyor president, moltes gràcies. Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, gairebé en la mateixa línia que el portaveu d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Les quatre primeres línies d'aquesta Moció reclamen, d'una forma general, la transformació de les figures de protecció del PEIN en parcs naturals, i nosaltres no compartim aquest criteri: hi han paratges a Catalunya que mereixen un determinat nivell de protecció, que l'atorga la declaració del PEIN, però que en canvi ni per la seva superfície ni per la seva qualitat requereixen la declaració de parc natural. I, per tant, aquestes quatre primeres línies que marquen un criteri general —diu: «El Parlament de Catalunya manifesta la voluntat de transformar les actuals figures de PEIN i de PNIN en parcs naturals», o «en la de parc natural»—,

per descomptat, nosaltres, aquest criteri generalista, no el compartim. Sí que compartim el que ve a continuació, que diu... «en conseqüència constata el desig que a la serra de Prades se li atorgui la qualificació jurídica de parc natural», això sí.

I tampoc compartim les quatre línies darreres, quan assenyalava, jo crec que en una fase excessivament precipitada, la composició geogràfica de l'àmbit d'aquest parc natural i nomena els municipis que haurien de quedar coberts: en el nostre criteri hi haurien d'haver més municipis que tindrien terme municipal que quedés cobert per aquest parc natural, però ens sembla que la determinació d'un parc natural no podem fer-la en la declaració prèvia d'una manifestació de voluntat de crear un parc natural en un determinat àmbit del territori de Catalunya.

I, per tant, en la mateixa línia que apuntàvem abans, demanaríem a Esquerra Republicana que aparquessin les quatre primeres línies i l'enumeració de municipis afectats i en qualsevol cas, nosaltres, en aquests dos, si no els retiraven, no podríem donar la nostra conformitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Espadaler m'ha demanat la paraula...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí. A veure, amb ànim d'arribar al consens... Vejam, la paraula, aquí, la té el proponent, que és Esquerra Republicana de Catalunya; nosaltres, manifestar, doncs, que estem d'acord amb la literalitat del text, però que si el ponent s'avé a fer alguna d'aquestes modificacions, amb ànim de consens, també hi estaríem d'acord, també la votaríem a favor. Amb el benentès..., jo entenc que quan es refereix a parc natural es refereix a la zona de les muntanyes de Prades, aquesta primera expressió —si no, diria «parcs naturals»—; en qualsevol cas, pot ser un error semàntic. La paraula la té el ponent d'Esquerra Republicana i, en qualsevol cas, nosaltres hi estaríem d'acord, doncs, tal com es desprèn del *Diari de Sessions*, de la intervenció del...

El president

Per precisar els termes de la votació, el portaveu d'Esquerra Republicana ha de precisar si accepta... M'escolta? Senyor diputat, m'escolta? Ha de precisar els termes en què vol que sigui feta la votació.

El Sr. Benach i Pascual

Bé, la redacció d'aquesta Moció tenia la manifesta voluntat d'expressar-se, exclusivament, amb referència a les muntanyes de Prades, tal com va anar la interpellació, i sobretot amb el compromís que es va adoptar aquí. Llavors, bé, la redacció possiblement no sigui prou entenedora, però evidentment aquí al que feia referència..., «manifesta la voluntat de transformar les actuals figures de PEIN i de PNIN en la de parc natural» fent referència a les muntanyes de Prades, exclu-

sivament, exclusivament. (*Veus de fons.*) I, escoltin, si volen posar..., afegir una coma, o un punt i coma...

El president

No fem discussions semàntiques. Hem de precisar els termes de la votació. Hi ha una proposta de dos grups que li demana l'eliminació de dos paràgrafs, que queden molt clars, i és el que ha de contestar, per precisar els termes de la votació.

El Sr. Benach i Pascual

Jo, és que, per precisar els termes de la votació, senyor president, insisteixo que l'esperit de la Moció està redactat així i que nosaltres continuem considerant que el PEIN i el PNIN es refereixen al parc natural de les muntanyes de Prades. En tot cas, si és un... (*Remor de veus.*)

El president

Vol dir que no accepta la supressió dels paràgrafs?

El Sr. Benach i Pascual

Senyor president, accepto el que vulguin. En tot cas, es pot plantejar una esmena tècnica, en forma de coma, o de referència concreta, i ja està. M'explico? (*Remor de veus.*) D'acord. O sigui, seria: «El Parlament de Catalunya manifesta la voluntat de transformar les actuals figures de PEIN i PNIN en la de Parc Natural de les Muntanyes de Prades, i constata la necessitat de crear una figura eficaç de gestió que faci compatible el desenvolupament econòmic i social de la zona.» (*Remor de veus.*)

El president

Ha quedat clar, a termes d'acta. (*Remor de veus.*)

El Sr. Benach i Pascual

Ho torno a llegir, senyor president? «Amb la voluntat de protegir cada cop més el territori de Catalunya i de potenciar el creixement econòmic d'algunes zones a través de figures de protecció, el Parlament de Catalunya manifesta la voluntat de transformar les actuals figures de PEIN i de PNIN de les muntanyes de Prades en la de parc natural (*remor de veus*), i constata la necessitat de crear una figura eficaç de gestió, que faci compatible el desenvolupament econòmic i social de la zona.» (*Veus d'«Ara!», «Molt bé!»*)

El president

Per tant, votem la Moció amb el text que acaba de ser llegit pel portaveu d'Esquerra Republicana.

El Sr. Benach i Pascual

Senyor president, quedava en peu una segona demanda, que era el tema dels pobles.

Jo voldria saber... Ho retiro, vull dir, no hi ha més problema que aquest, perquè efectivament el que és important és el manifest de les intencions; el que passa és que

també, d'alguna manera, vostès comprendran el motiu pel qual els vam posar. Entre altres coses, perquè aquesta és una demanda molt territorialitzada, i és un tema que segurament se n'ha parlat en moltes ocasions, de quins han de ser els pobles. Jo voldria saber, en tot cas —ara no cal senyor Vilalta; després—, que m'expliqui quin poble més hi afegiria, i segurament que ens posaríem d'acord. El que passa és que aquesta és una reivindicació vella, una reivindicació que, a més a més, ha estat argumentada científicament, com ja vaig intentar fer-ho a la interpellació, i que d'alguna manera sí que era bo reflectir els pobles. De tota manera, en ares al consens, evidentment, queda retirat el tros que fa referència als territoris. O sigui que quedaria: «En el moment oportú, declarar parc natural les muntanyes de Prades». Punt. I la resta, fora.

El president

Aleshores, podem passar a votació el text de la Moció, tal com ha quedat recollit, i veig que té l'assentiment de tothom. La puc declarar aprovada per consens? (*Remor de veus.*) Doncs, així, queda aprovada... (*Remor de veus.*) Per assentiment? (*Remor de veus.*) Prefereixen votar-la? Prefereixen votar-la. D'acord.

Doncs, les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb el text final de la Moció, que es posin dempeus.

La Moció ha quedat aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents a l'hemicicle.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'immigració en relació amb el Pla interdepartamental d'immigració

Anem al vuitè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'immigració en relació amb el Pla interdepartamental d'immigració, presentada pel senyor Ignasi Riera; per defensar-la, té la paraula el senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, aquesta Moció, efectivament, és subsegüent a la interpellació que va formular brillantment el meu company senyor Riera sobre la política d'immigració en relació amb el Pla interdepartamental d'immigració i, alhora, és també un desenvolupament, una reiteració d'una altra moció que va aprovar aquesta cambra, en el mes d'abril de l'any passat, en relació amb aquestes mateixes matèries.

La Moció té quatre punts. Fa referència, essencialment, a les facultats, als drets, a la potenciació, al desenvolupament dels fills dels estrangers residents a casa nostra per accedir a l'escola; fa referència, també, a potenciar la integració d'aquests estrangers a casa nostra; aleshores, també, a assegurar o intentar potenciar i assegurar l'accés dels immigrants a l'habitatge, als serveis

socials, etcètera –dels estrangers, insisteixo, a casa nostra–, i finalment, també, d'acord amb la Resolució de la Comissió per a la Immigració i l'Asil al Consell d'Europa i al Parlament Europeu, a fomentar mesures específiques per garantir als immigrants l'accés al mercat de treball, la formació professional, el reagrupament familiar i, si s'escau, la possibilitat de retornar al país de procedència. Espero que aquesta Moció tindrà el vot favorable de tota la cambra, tal com ja va passar amb la del mes d'abril de l'any passat.

Gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats; gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Hi ha presentada una esmena del Grup de Convergència i Unió. Per defensar, l'esmena té la paraula el diputat senyor Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Amb la velocitat que caracteritza aquesta darrera etapa de la jornada d'avui... Senyor Roc Fuentes, nosaltres li hem presentat dues esmenes. Una, al punt número 3, quasi és una correcció literària, però aquest punt número 3 donaria temps i matèria per fer un debat profund; hem estat parlant amb el senyor Ignasi Riera, que és l'autor, en nom del seu Grup, d'aquesta Moció, i hem coincidit que aquest debat el farem en un altre moment i ara el que fem és presentar aquesta correcció, que espero que vostès no tinguin cap inconvenient a acceptar, perquè no canvia per res el contingut del punt número 3 de la seva Moció. I en el punt número 4 hem presentat una altra esmena, que és pràcticament una obvietat: és a dir, nosaltres acceptem la responsabilitat en els termes de les competències del Govern de la Generalitat.

Dit això, si vostè accepta aquestes dues petites correccions, votariem favorablement la seva Moció.

Gràcies.

El president

Poden pronunciar-se, els altres grups, o volen esperar al pronunciament del senyor Roc Fuentes? (*Algú diu: «No poden esperar.» Remor de veus.*) Senyor Roc, pronuncii's sobre la proposta d'esmena.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor Joan. Ai, perdó: senyor president. (*Rialles.*)

El president

Perdó, perdó: si hi ha algun grup que vulgui intervenir, ara és el moment de fer-ho. El senyor Oliart té la paraula, en nom del Grup Socialista.

El Sr. Oliart i Pons

Senyor president, únicament per anunciar el vot favorable del Grup Socialista, el vot entusiasta en aquesta Moció i, en cas que s'accepti l'esmena presentada per Convergència i Unió, també hi donaríem suport.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Algun altre grup es vol manifestar? Pel Grup Popular...

El Sr. Oleart i Comellas

Moltes gràcies, senyor president. Només per anunciar el vot favorable del nostre Grup a aquesta Moció, acceptant l'esmena de Convergència i Unió.

Gràcies.

El president

Pel Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, gràcies, senyor president. També per anunciar el vot favorable del Grup d'Esquerra Republicana a la Moció i, en tot cas, subratllar que la velocitat del debat en aquest punt no té res a veure amb l'enorme importància que té la resolució que es prendrà.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. El senyor Roc Fuentes es pot pronunciar sobre l'esmena proposada pel Grup de Convergència i Unió.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Bé, el senyor Hinojosa ha plantejat el fet que un debat en profunditat sobre aquestes qüestions el tinguem en el futur, un futur que, per ell, sens dubte, serà un futur brillant; jo li auguro també un futur brillant al senyor Hinojosa, com ha fet ell avui per a algun membre del nostre Grup.

I, en tot cas, he de dir molt sincerament que crec que totes dues esmenes, perquè en realitat són dues, a dos punts de la Moció, milloren el text, milloren el text. I, encara que la segona és, efectivament, una obvietat –el que fa és dir que nosaltres..., això, el Govern ho farà en el marc de les seves competències, com no podia ser pas d'altra manera–, ens sembla que, en tot cas, el text queda clarificat, no es desvirtua en absolut i, en conseqüència, naturalment, acceptem les esmenes i esperem i desitgem la votació unànime de la cambra.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats, i moltes gràcies a tots els grups que han anunciat el seu vot favorable.

El president

Moltes gràcies. Anunciat el vot favorable de tots els grups, posem a votació la Moció, d'acord amb la incorporació de les esmenes acceptades pel Grup proponent.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

La Moció ha quedat aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents a la cambra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la proposta de finançament del Departament de Benestar Social relativa als convenis de col·laboració amb els ens locals

El novè i últim punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la proposta de finançament del Departament de Benestar Social relativa als convenis de col·laboració amb els ens locals. Per presentar la Moció, té la paraula la diputada senyora Marina Geli, del Grup Socialista.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. També molt ràpidament, i no perquè el tema sigui menys important.

De fet, la interpellació responia a la necessitat de redefinir les relacions, diríem, polítiques, i també òbviament financeres, entre el Departament de Benestar Social i els ens locals, perquè, òbviament, la nostra vocació municipalista en el camp dels serveis socials és òbvia, però és per un criteri absolutament d'eficàcia, perquè les administracions locals, properes als ciutadans, reben les primeres demandes i gestionen l'atenció primària, i moltes vegades l'atenció especialitzada. I era davant el malestar de molts ajuntaments que vàrem presentar aquesta interpellació.

I, de fet, la Moció que vostès tenen en l'ordre del dia, que probablement tots nosaltres ja hem perdut, però, en tot cas, jo, molt breument..., el que nosaltres plantejàvem... I haig de dir que el *savoir faire* del senyor Codina, i també la voluntat política del Departament de Benestar Social..., hem fet una transacció conjunta, que ens explicarà el senyor Codina, i que, en tot cas, el que nosaltres demanàvem era com podien ser, a partir d'ara, aquestes relacions amb els ens locals i, fonamentalment, amb les entitats municipalistes.

Calia redefinir la xarxa pública de serveis socials de titularitat pública, i redefinir-la amb aquells que també hi tenen competència, que són els ens locals i, òbviament, totes les entitats que gestionen serveis; calia negociar el tercer Pla d'actuació social; calia anar avançant cap a quin havia de ser el nou conveni marc entre els ens locals 97-2000 –perquè les polítiques de benestar social, òbviament, doncs, van canviant, i hem de plantejar..., el nostre plantejament és a llarg termini... I també, fonamentalment, quines han de ser les fonts de finançament i els models de finançament per als ens locals.

I l'últim punt era reconèixer que els ens locals no són un competidor per a les polítiques de benestar social, sinó que són un extraordinari aliat, indispensable. I, per tant, reconèixer amb voluntat i amb humilitat política que, evidentment, cal el traspàs de la gestió o la negociació del traspàs de tots els serveis socials d'atenció primària o secundària en un o altre sentit. Moltes vegades és indiferent; el que importa és la qualitat, no tant qui gestiona el servei. I, per tant, en aquest sentit vàrem presentar la Moció.

Per no cansar-los, ja explicaré que estem absolutament d'acord amb l'esperit de la transacció del diputat se-

nyor Codina –hi insisteixo–, i la voluntat política del Departament de Benestar Social. I també vull acabar amb les paraules del senyor Hinojosa. Deia: «Ens han d'ajudar l'oposició, no només l'oposició serveix per a criticar.» Nosaltres critiquem, que és la nostra obligació, però aportem idees i aportem projectes, i, per tant, nosaltres els ajudarem –els ajudarem– a renegociar i racionalitzar els serveis socials; evidentment, perquè necessita un pacte.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Hi ha una esmena del Grup de Convergència, que ens la presentarà el diputat senyor Codina, de Convergència i Unió.

El Sr. Codina i Castillo

Efectivament, gràcies, senyor president. La diputada Geli, en el debat que va tenir amb el conseller Comas fa uns dies..., es va desprendre d'aquell debat la necessitat, per part d'ella, i per part del seu Grup, de presentar una moció en la qual, en l'esperit podíem estar-hi d'acord, però, sobretot, de la forma en què estava concretat, el que estava fent era que responsabilitats que són del Govern s'atribuïen a aquesta comissió departamental o, millor dit, en aquest cas, entre Departament i les entitats municipalistes.

Això, era molt important, per nosaltres, deixar-ho clar, perquè les responsabilitats són de qui són i cadascú té les seves; nosaltres havíem de fer front a les que teníem, a les que tenim, i, per tant, li vam fer una proposta, una esmena a aquesta Moció, que el Grup Socialista no acabava de trobar prou bé; s'ha proposat una transacció, l'hem acceptada, ens ha semblat que amb això donàvem resposta a la inquietud, no només del Grup Socialista, que era el proponent, sinó a la nostra mateixa i segurament a la de la resta de grups, perquè la sensibilitat que vostès tenen en el tema dels serveis socials, senyora Geli, li asseguro que la resta de la cambra la tenim, com a mínim, al mateix nivell que la tenen vostès. Per tant, benvingudes siguin les propostes, que, en aquest camp, sempre trobaran el suport i el camí per trobar punts que ens puguin apropar.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al coneixement del Ple, el secretari primer de la Mesa donarà lectura a l'esmena que, en definitiva, seria el que posaríem a votació.

El secretari primer

Gràcies, senyor president.

El text que la senyora Geli desitja que sigui posat a votació, després de conèixer l'opinió dels grups parlamentaris és el següent: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a continuar la relació institucional establerta a través de la Comissió Mixta entre el Departament de Benestar Social, la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Muni-

cipis, constituïda el passat 14 de març, per a la negociació del tercer Pla d'actuació social del conveni marc i del seu finançament 1997-2000; el traspàs de la gestió, d'acord amb la legislació vigent, dels serveis socials de la xarxa bàsica de serveis socials de responsabilitat pública i l'estudi d'una futura revisió dels indicadors vigents.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari. Els grups, per fixar la seva posició. Em demana la paraula la diputada senyora Imma Mayol, té la paraula.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Per anunciar el vot favorable del Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds, tot afirmant que aquesta Moció que avui previsiblement aprovarem és d'una gran importància. És d'una gran importància perquè expressa la voluntat d'intentar posar fre –jo no m'atreveixo a dir «resoldre», però com a mínim posar fre– a un cert conflicte que estava plantejat i que preocupava molts municipis de Catalunya, i jo vull entendre, de l'aprovació d'aquesta Moció, una voluntat política del Govern i un compromís d'aquest Parlament de contribuir a millorar les relacions entre els municipis i el Departament de Benestar Social.

Gràcies.

El president

Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya...

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, simplement i amb tota rapidesa, per manifestar el vot favorable del Grup d'Esquerra Republicana a aquesta transacció.

Gràcies, senyor president.

El president

Pel Grup Popular? La senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Molt breument. Nosaltres no hem perdut la Moció, senyora Geli; l'hem anada seguint tots aquests dies i, la veritat sigui dita, és que, després d'haver presentat l'esmena Convergència, també hem seguit les negociacions –com molt bé vostè sempre ens ha fet arribar ben puntualment, que hi havia aquesta transaccional–, per tant, ja hi estàvem d'acord; compartíem els sis punts de la seva Moció i, com no, doncs, ara donar-li el vot favorable.

Moltes gràcies.

El president

En definitiva, per tant, posem a votació la Moció, tal com ha quedat redactada.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb aquesta Moció, que es posin dempeus.

La Moció ha quedat aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents a la cambra.

Senyores i senyors diputats, aquesta ha estat una sessió molt llarga; aquesta presidència, creient interpretar el sentiment de tots vostès, vol agrair la tasca realitzada pel personal al servei del Parlament, pel personal al servei dels grups, per tots els parlamentaris que han estat presents al llarg de tantes i tantes hores de treball i, alhora, personalment, desitjar-los a tots vostès unes molt bones vacances d'estiu.

S'aixeca la sessió. (*Aplaudiments.*)

La sessió s'aixeca a les deu de la nit i deu minuts.